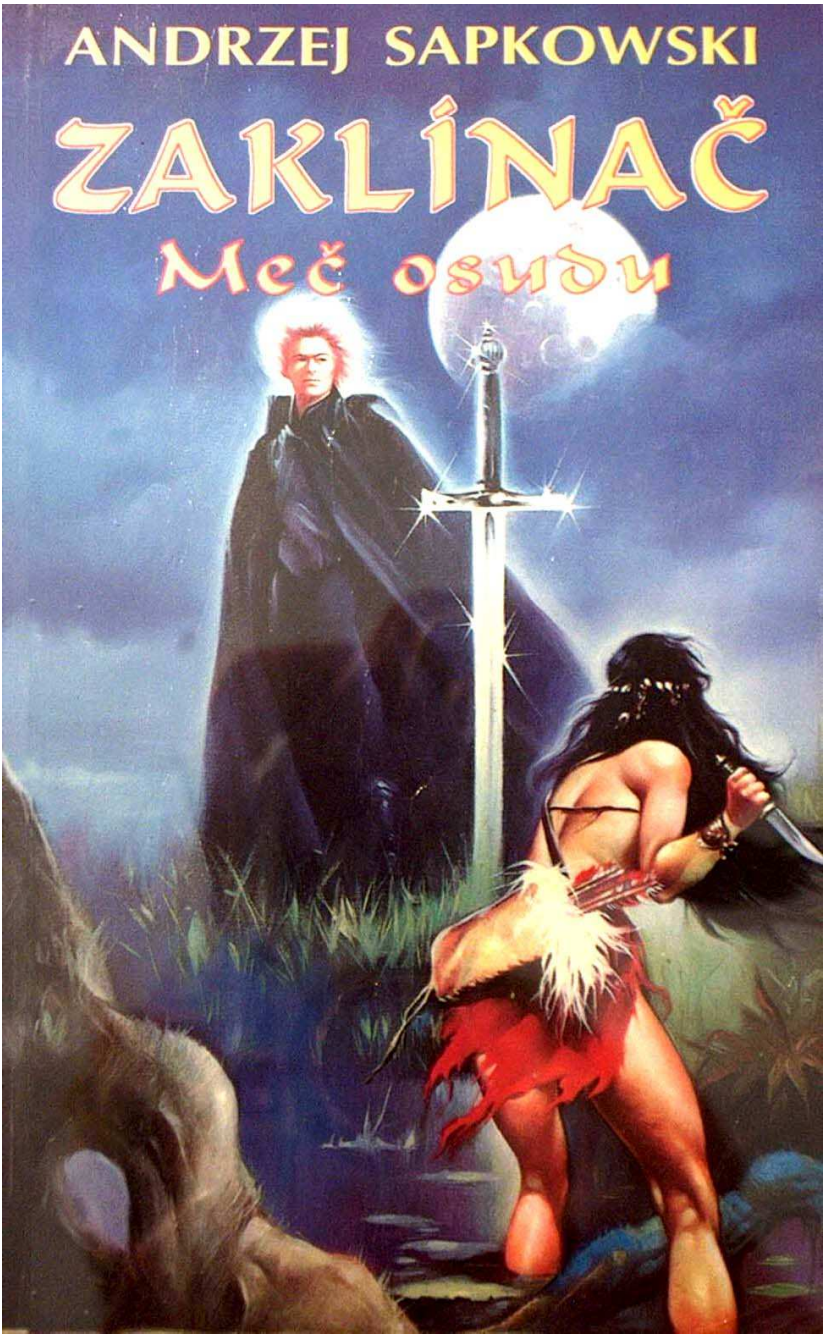

ANDRZEJ SAPKOWSKI
ZAKLÍNAČ
Meč osudu

Z polského originálu vydaného nakladatelstvím superNOVA v roce 1992 přeložil Jiří Pilch, Dittmar Chmelař a Roman Sochor.
Autoři jednotlivých překladů jsou uvedeni v obsahu.
Doslovy a rozhovory na konci knihy opatřil Jiří Pilch.
Ilustraci na obálku namaloval Maren,
knihu ilustroval Stanislav Komárek.
Typografickou úpravu obálky navrhlo studio André.

Redakce : Hanuš Rais
Technická redakce : Karel Kropáč
Translation (c)1993 by Jiří Pilch, Dittmar Chmelař, Roman Sochor
Cover Art (c) 1992 by Maren
Cover Design (c) 1993 by Studio André
Illustrations (c) 1993 by Stanislav Komárek
Copyright (c) 1993 by Winston Smith
Vydalo nakladatelství Winston Smith v Praze roku 1993 jako 6. svazek v edici fantasy.
Sazba : DTP PORS Cena 54,– Kč
ISBN 80–85643–23–5

Do elektronické podoby převedl Gavignus : gavignus@tiscali.cz
Pokud v knížce naleznete nějaké chyby a nedostatky, tak mi o nich prosím napište a já to dám do pořádku.
Přeji příjemnou zábavu.

Trošku se obětovat

I.

Mořská víla se vynořila do půli těla z moře a prudce, ze všech sil plácla rukama do vody. Geralt zjistil, že má krásná, přímo dokonalá ňadra. Dojem kazila jen barva – bradavky byly tmavě zelené a dvorce kolem nich je o málo světlejší. Obratně se přizpůsobujíc dorážející vlně, se mořská víla půvabně prohnula, potřásla mokrými, světle zelenými vlasy a melodicky zazpívala.

„Copak?“ kníže se naklonil přes brlení bárky. „Co říká?“

„Odmítá,“ odpověděl Geralt. „Říká, že nechce.“

„Přeložils jí, že jí miluji? Že si bez ní nedokážu představit svůj život? Že se s ní chci oženit? Že chci jen ji a žádnou jinou?“

„Přeložil.“

„A co ona?“

„Nic.“

„Tak jí to zopakuj.“

Zaklínač si dotkl prsty rtů a vydal ze sebe rozechvělý trylek. S obtížemi vybíraje slova a melodie, začal překládat knížecí vyznání.

Mořská víla, kladoucí se naznak na vodu, jej přerušila.

„Nepřekládej, nenamáhej se,“ zazpívala. „Všechno chápu. Vždycky, když říká, že mě miluje, tak se tváří tak přihlouple. Řekl něco důležitého?“

„Nic moc.“

„Škoda,“ mořská víla zavířila vodou a ponořila se, ohýbala přitom silně ocas a pěnila mořskou vodu rozeklanou ploutví, připomínající ploutev kladivouna.

„Cože? Co říkala?“ otázal se kníže.

„Prý je to škoda.“

„Čeho je škoda? Co to má znamenat, jaká škoda?“

„Mám dojem, že to bylo odmítnutí.“

„Mně se neodmítá!“ zaječel kníže, popíraje tak očividnou skutečnost.

„Pane,“ zamumlal kapitán bárky, přicházeje k nim. „Sítě jsou připraveny, stačí je jen vrhnout a bude vaše…“

„To bych nedoporučoval,“ řekl Geralt tiše. „Není sama. Pod vodou je jich víc a v hloubce pod námi by mohl být kraken.“

Kapitán se roztřásl, zbledl a oběma rukama se nepotřebně chytil za zadek.

„Kra… kraken?“

„Kraken,“ ujistil ho zaklínač. „Nedoporučuji pokoušet se o nějaké žerty se sítěmi. Stačí když víla vykřikne a z tohoto vraku zůstanou jen prkna na vodě a my se utopíme jako koťata. A potom, Aglovale, rozhodni se, chceš se s ní oženit anebo ji chytit do sítě a pak ji držet v nějakém sudu?“

„Já ji miluji,“ řekl Agloval tvrdě. „Chci ji za ženu. Jenomže k tomu ona musí mít dvě nohy a ne šupinatý ocas. A to se udělat dá, protože jsem za dvě libry krásných perel koupil kouzelný elixír, a to s plnou zárukou. Jen bude trošku trpět, tři dny, víc ne. Zavolej ji, zaklínači, a ještě jednou jí to zopakuj.“

„Říkal jsem jí to už dvakrát. Odpověděla, že rozhodně ne, že nesouhlasí. Dodala ale, že zná mořskou čarodějnici, nymfu, která je ti ochotná kouzlem změnit nohy v elegantní ocas. A to bezbolestně.“

„Ona se nejspíš zbláznila! Já mám mít rybí ocas? Nikdy v životě! Zavolej ji, Geralte!“

Zaklínač se hluboce naklonil přes brlení. Voda ve stínu lodi byla zelená a zdála se být hustá jako želatina. Nemusel volat. Mořská víla najednou vyskočila v záplavě vody nad hladinu. Na okamžik přímo zůstala stát na ocase, pak sklouzla po vlně, obrátila se naznak a v celé kráse předvedla to, co na ní bylo nejpůvabnější. Geralt jen polkl.

„Hej, vy!“ zazpívala. „Bude to trvat ještě dlouho? Kůže mi už sluncem praská! Bělovlasý, zeptej se ho, jestli souhlasí.“

„Nesouhlasí,“ odzpíval zaklínač. „Sh´eenaz, pochop to, on přece nemůže mít rybí ocas, nemůže žít pod vodou. Ty můžeš dýchat vzduch, ale on rozhodně pod vodou žít nemůže.“

„Já to věděla!“ vykřikla tence víla. „Já to věděla! Výmluvy, hloupé, dětinské výmluvy, ani špetka obětavosti! Kdo miluje, ten se

dokáže obětovat! Já se pro něj obětovala, den co den jsem kvůli němu lezla na skály, až jsem si na zadku vydřela šupiny, ploutve jsem si potrhala, nachladila se kvůli němu! A on pro mě nechce obětovat ani ty dva odporné pahýly! Láska, to není jen brát, je třeba se také něčeho vzdát, obětovat se! Přelož mu to!“

„Sh´eenaz,“ zvolal Geralt, „ty to nechápeš? On přece ve vodě žít nemůže!“

„Hloupé výmluvy mě nezajímají! Já ho taky… Já ho taky miluju a chci s ním mít potěr, jenže jak, když on se nechce stát mlíčňákem? Kam mu mám naklást jikry, co? Do čepice?“

„Co to říká?“ vykřikl kníže. „Geralte! Nepřivezl jsem tě sem, aby sis s ní povídal, ale…“

„Trvá na svém. Zlobí se.“

„Sem se sítěmi!“ zařval Agloval. „Když ji podržím měsíc v kádi, tak…“

„Takovýho!“ křikl nesouhlasně kapitán a předvedl na lokti „jakého“. „Pod námi může být kraken! Viděl jsi, pane, někdy krakena? Jestli chceš, skoč si do vody, chytej si ji do rukou! Já se do toho míchat nebudu. Já z té bárky žiju!“

„Žiješ jen díky mé milosti, lumpe! Sem se sítěmi, nebo tě nechám pověsit!“

„Můžeš políbit psa na řiť! Na téhle bárce má moje slovo větší váhu než tvoje!“

„Buďte zticha! Oba!“ křikl Geralt nazlobeně. „Něco říká. Je to těžké nářečí, musím se soustředit!“

„Už toho mám dost,“ zahalekala melodicky Sh´eenaz. „Mám hlad! No, Bělovlasý, ať se rozhodne – a to okamžitě. Jedno mu ale řekni: nenechám si už ze sebe dělat legraci, nebudu se s ním zahazovat, bude-li vypadat jako čtyřcípá hvězdice. Řekni mu, že na hrátky, jaké mi on navrhuje na skalách, mám kamarádky, které to dělají mnohem lépe! Já to ale považuji za dětinskou zábavu, dobrou tak pro děti před výměnou šupin. Já jsem normální, zdravá mořská víla…“

„Sh´eenaz…“

„Nepřerušuj mě! Ještě jsem nedomluvila! Jsem zdravá, normální a zralá ke tření, ale on, pokud po mně opravdu tak touží, musí mít ocas, ploutev, a všechno jako každý tritón. Jinak ho nechci znát!“

Geralt překládal co nejrychleji, jen se při tom snažil být co nejméně vulgární.

Moc se mu to nedařilo. Kníže zrudl a nepěkně zanadával.

„Děvka beze studu," zařval. „Studená makrela! Ať si najde sledě!"

„Co to řekl?" zajímalo Sh´eenaz. Připlula blíž.

„Že nechce mít ocas!"

„Tak mu řekni… Řekni mu, aby vyschl!"

„Co říká?"

„Říká," tlumočil zaklínač, „že se máš jít utopit."

II.

„Ach, to je mi líto," řekl Marigold, „že jsem nemohl plout s vámi. Co se dá ale dělat, na moři bliju, až škoda mluvit. Vidíš, v životě jsem nemluvil s mořskou vílou. Škoda, do psí mateři."

„Jak tě znám," odpověděl Geralt, přivazující sedlové vaky, „baladu stejně napíšeš i tak."

„Jistě. Už mám i několik prvních slok. V mé baladě se víla pro knížete obětuje, vymění rybí ocas za hezké nožky, jenže to zaplatí ztrátou hlasu. Kníže ji ale podvede, odvrhne a ona pak zemře žalem, změní se v mořskou pěnu a až první sluneční paprsky…"

„Kdo takovým pitomostem uvěří?"

„To není důležité," prskl Marigold. „Balady se nepíšou proto, aby se jim věřilo. Píšou se, aby dojímaly. Co ti to ale budu vykládat, stejně tomu houby rozumíš. Radši mi řekni, kolik ti Agloval zaplatil."

„Ani floka. Prohlásil, že jsem svou práci zpackal. Že čekal něco jiného, on že platí za výsledky a ne za snahu."

Marigold pokýval hlavou, sejmul klobouček a žalostně na zaklínače pohlédl.

„Znamená to snad, že pořád nemáme ani halíř?"

„Vypadá to tak."

Marigold se zatvářil ještě žalostněji.

„Je to všechno moje vina,“ zavzlykal. „Všechno je to kvůli mně. Zlobíš se na mě, Geralte?“

Ne, zaklínač se na Marigolda nezlobil. Ani trochu.

To, co je potkalo, se stalo Marigoldovou vinou, o tom nebylo pochyb. Byl to Marigold, kdo naléhal, aby se vydali na slavnost Čtyř Klanů. Pořádání slavností, argumentoval básník, uspokojovalo hluboké a přirozené lidské potřeby. Čas od času, tvrdil bard, se člověk musí setkat s jinými lidmi tam, kde je možno zasmát se a zazpívat, do sytosti si nacpat břicho šašlíkem a pirohy, poslechnout si muziku a pomuchlat v tanci zpocené dívčí obliny. Kdyby chtěl každý z lidí tyto potřeby uspokojit samostatně, nastal by nepopsatelný zmatek. Proto byly vynalezeny svátky a slavnosti. A když už ty svátky a slavnosti jsou, je třeba zúčastňovat se jich.

Geralt se nehádal, ačkoli na jeho soukromém seznamu hlubokých a přirozených potřeb měla účast na slavnostech velice vzdálenou pozici. Rozhodl se ale, že Marigolda doprovodí, neboť počítal s tím, že na takovém shromáždění lidí získá informace o možné práci nebo úkolu – už dávno si ho nikdo nenajal a jeho hotovost se nebezpečně tenčila.

Zaklínač se na Marigolda nijak nezlobil za to, že se navezl do Lesníků. Sám také nebyl bez viny – mohl zasáhnout a barda zastavit. Neudělal to ale, sám totiž proslavené Strážce Pralesa, nazývané Lesníci, což byl dobrovolný sbor, zabývající se ničením nelidí, nesnášel. Otřásal se odporem, když slyšel jejich vychvalování o šípy prošpikovaných, zaříznutých nebo pověšených elfech, lesních mužích nebo divoženkách. A Marigold, který za svého putování se zaklínačem došek k přesvědčení, že je nepostižitelný, překonával sám sebe. Strážci si zpočátku jeho výsměšných poznámek, popichování a sprostot, vzbuzujících hromový smích přihlížejících vesničanů, nevšímali. Když pak ale zazpíval horkou jehlou šitý sprostý a urážlivý kuplet, končící slovy „Chceš-li paroháčem se státi, musíš se k Lesníkům dáti,“ došlo k všeobecné prudké rvačce. Kůlna, sloužící jako tančírna, šla k čertu.

Musela zasáhnout družina komtura Budiboga, zvaného Lysek, na jehož panství Čtyři Klany ležely. Lesníci, Marigold i Geralt byli uznáni vinnými za všechny škody a provinění, počítaje v to i zprzně-

ní jisté zrzavé a němé mladistvé dívky, jež byla po rvačce nalezena v křoviscích za humny. Ležela tam zrudlá a s přihlouplým úsměvem na rtech, košili vyhrnutou až někam pod krk. Ještě štěstí, že komtur Lysek Marigolda znal, takže to všechno skončilo jen zaplacením pokuty, která ovšem pohltila všechny peníze, které jim ještě zbývaly. Navíc se museli dát na útěk ze Čtyř Klanů tak rychle, jak jen koně stačili, protože ze vsi vyhnaní Lesníci jim hrozili pomstou a v okolních lesích jich byl právě celý oddíl, víc než čtyřicet chlapů, na lovu rusalek. Geralt neměl nejmenší chuť schytat lesnický šíp, protože jejich šípy měly hroty zubaté jako harpuny a dokázaly hrozně zmrzačit.

Takže museli změnit původní plány na to, že objedou vesnice kolem pralesa, kde měl zaklínač přece jen jistou naději získat nějakou práci. Místo toho se rozjeli k moři, do Bremervoordu. Bohužel, kromě celkem beznadějného milostného dobrodružství knížete Aglovala s vílou Sh´eenaz, nenalezl zaklínač žádnou jinou zakázku. Projedli už Geraltův zlatý pečetní prsten i brož s alexandritem, již trubadúr kdysi dostal od jedné ze svých nesčetných milenek. Trpěli nouzí. No, ale zaklínač se na Marigolda nezlobil.

„Kdepak, Marigolde," řekl, „já se na tebe nezlobím."

Marigold nevěřil, což vyplývalo z toho, že nic neříkal. A Marigold mlčel jen zřídka. Poplácat koně po šíji a čert ví po kolikáté se začal hrabat v sedlových vacích.

Geralt dobře věděl, že tam nenajde nic, co by se dalo zpeněžit. Vůně jídla, přinášená brízou z nedaleké hospody, začínala být nesnesitelná.

„Mistře!" zvolal kdosi. „Hej, mistře!"

„Prosím?" otočil se Geralt. Z dvojkolky, v níž byli zapřaženi dva mezci, se vymotal břichatý, sporý chlapík ve filcových botách a kožichu z vlčích kůží.

„Eee… tedy…" zrozpačitěl břicháč, přistupuje k nim. „Ne o tebe, pane, mi šlo… To mistr Marigold.."

„To jsem já," vzpřímil se básník hrdě, poopravuje si klobouček s volavčím pérem. „Čím mohu sloužit, dobrý muži?"

„S veškerou úctou," pronesl tlouštík. „Jsem Teleri Drouhard, kupec s kořením, starší zdejší kupecké Gildy. Můj syn, Gaspard, se

právě zasnoubil s Dalií, dcerou Mestvinovou, jenž je kapitánem bárky.“

„Ha,“ řekl Marigold, zachovávaje vznešenou vážnost. „Blahopřeji a přeji mladému páru mnoho štěstí. Čím ti ale mohu býti nápomocen? Jde snad o právo první noci? To nikdy neodmítám…“

„He? Ne… toto… Abych řekl pravdu, dnes večer bude svatební hostina a oslava. Má žena, jak jen se rozneslo, že ji, mistře, do Bremervoordu zavítal, se do mě pustila… Nu, ženská. Poslyš, říká, Teleri, ukážeme všem, že nejsme taková holota, jako oni, že na kulturu i umění dáme. Že je-li u nás hostina, tak duchovní, nejen se ožrat a pak blít. Já jí, ženské hloupé, pravím, vždyť už jsme najali jednoho barda, cožpak to nestačí? A ona na to, jeden že je málo, že, hohó, mistr Marigold, to je někdo, slavný je tak, že se sousedi z toho podělají. Mistře? Pocti nás… Dvacet pět tolarů na ruku, jako symbol, pochopitelně… Jen abychom umění pomohli…“

„Šálí mě snad sluch?“ otázal se Marigold protáhle. „Já mám být druhým bardem? Přídavek k jinému muzikantovi? Já? Tak hluboko, abych někoho jen doprovázel, jsem ještě, vašnosti, neklesl.“

Drouhard zrudl.

„Odpusť, mistře,“ vykoktal. „Tak jsem to nemyslel… Jen manželka… Odpusť…Pocti nás..“

„Marigolde,“ sykl Geralt tiše. „Nezvedej nos. Potřebujeme ty prachy.“

„Nepoučuj mě!“ rozčílil mě básník. „Já že zvedám nos? Já? Pohleďte na něj! A co bych pak měl říct o tobě, když každý druhý den odmítáš zajímavé nabídky? Hirikku nezabiješ, protože je na vyhynutí, vojsilka ne, protože je neškodný, nočnici ne, protože je miloučká, draka taky ne, protože to zakazuje kodex. A já, představ si, mám také svou hrdost! Také mám svůj kodex!“

„Marigolde, prosím tě, udělej to pro mě. Trošku se obětuj, chlape, nic víc. Slibuji ti, že se nebudu vykrucovat, až se příště naskytne nějaká práce. No tak, Marigolde…“

Trubadúr hleděl do země, škrábaje se na bradě, pokryté plavým, měkkým vousem. Drouhard roztáhl budu a přistoupil blíž.

„Mistře… Pocti nás. Žena mi to nedaruje, jestli vás nepřesvědčím. No tak… Dám třicet.“

„Třicet pět,“ prohlásil Marigold tvrdě. Geralt se pousmál, s nadějí natáhl nosem vůni jídla, nesoucí se od hospody.

„Dobře, mistře, souhlasím,“ řekl rychle Teleri Drouhard, tak rychle, že bylo jasné, že by dal i čtyřicet, kdyby bylo třeba. „A nyní… Můj dům, chceš-li se umýt a odpočinout si, je tvým domem. I ty, pane… Jaké je tvé ctěné jméno?“

„Geralt z Rivie.“

„I ty jsi, samozřejmě, zván. Něco pojíst, popít…“

„Jistě, s radostí,“ odpověděl Marigold. „Veď nás, milý pane Drouharde. A jen tak, mezi námi, ten druhý bard… kdo je to?“

„Šlechetná slečna Essi Daven.“

III.

Geralt si znovu rukávem přeleštil stříbrné cvoky na kazajce i sponu opasku, pročesal si prsty čistou čelenkou sepjaté vlasy a očistil si boty, otíraje jednu o druhou.

„Marigolde?“

„Hm?“ bard narovnal volavčí péro na klobouku, upravil se a pevněji stáhl kazajku. Oba strávili půl dne čištěním oděvu, aby ho dovedli do jakž takž přijatelného stavu. „Copak, Geralte?“

„Snaž se chovat tak, aby nás vyhodili až po večeři a ne před ní.“

„Nedělej si legraci,“ urazil se básník. „Sám si dej pozor na to, jak se chováš. Jdeme?“

„Jdeme. Slyšíš? Někdo zpívá. Ženská.“

„To ji slyšíš teprve teď? Je to Essi Daven, zvaná Očko. Nikdy jsi neviděl žádnou trubadúru? Jistě, zapomněl jsem, že se vyhýbáš místům, kde kvete umění. Očko je velice schopná básnířka a zpěvačka, jenže trpí chybami, z nichž drzost, jak právě slyším, není z nejmenších. To, co právě zpívá, je moje vlastní balada. Co nevidět kvůli tomu uslyší pár slov, po nichž se její očko rozslzí.“

„Smiluj se, Marigolde. Vždyť nás vyhodí.“

„Nepleť se do toho. Tohle je profesionální záležitost. Jdeme.“

„Marigolde?“

„Co je?“

„Proč zrovna Očko?“

„Uvidíš.“

Hostina se odbývala ve velkém skladišti, z něhož byly vyvezeny sudy s makrelami a sledi. Zápach – ale zdaleka ne všechen – byl odstraněn tím, že na všech možných místech rozvěsili svazky jmelí a vřesu, svázané barevnými stužkami. Sem tam visely i, jak kázal obyčej, věnce česneku, jež měly zahánět upíry. Ke stěnám přisunuté stoly a lavice pokryli bílým plátnem, v rohu bylo postaveno provizorní ohniště s rožněm. Lidí tam bylo hodně, ale vládl klid. Více než půl sta lidí nejrůznějšího stavu a povolání i s uhrovitým snoubencem a do něj zahleděnou namyšlenou snoubenkou soustředěně a tiše poslouchalo zvučnou a melodickou baladu, již zpívala dívka v prostých modrých šatech, sedící na pódiu s loutnou opřenou o koleno. Dívce nebylo víc než osmnáct let a byla nápadně štíhlounká. Její vlasy, dlouhé a nadýchané, měly tmavě zlatou barvu. V okamžiku, kdy vešli dovnitř, dívka dozpívala, poděkovala za nadšený potlesk kývnutím hlavy, a potřásajíc přitom svou hřívou.

„Buď vítán, mistře, buď vítán,“ přiskočil k nim nadšeně sváteč-ně oděný Drouhard a odtáhl je do středu skladiště. „I to buď vítán, pane Geralte.. Jsem poctěn.. Jistě… Dovolte.. Vzácní pánové, ctěné dámy! Toto je náš čestný host, jež nás poctil a je to pro nás velká čest. Mistr Marigold, slavný zpěvák a veršote… básník, tedy, poctil nás velice… Jsme tedy velice poctěni…!“

Ozvalo se volání a potlesk, a to právě včas, protože se zdálo, ze se Drouhard upoctí a ukoktá k smrti. Hrdostí zrudlý Marigold se zatvářil vznešeně a učinil nedbalou poklonu, pak zamával dívkám, sedícím na dlouhé lavici pod dohledem starších matrón jako slepice na hřadě. Děvčata seděla nepohnutě, vypadala, jako by byla k lavici přilepená klíhem nebo jiným, účinnějším lepidlem. Všechna bez výjimky držela ruce na křečovitě sevřených kolenou a měla pootevřená ústa.

„A nyní se,“ zvolal Drouhard, „kmotři, dáme do piva a do jídla! Prosím, prosím! Jako doma…“

Dívka v modrých šatech se prodrala davem, který se jako příboj vrhl na jídlem se prohýbající stoly.

„Buď zdráv, Marigolde,“ řekla.

Výraz „oči jako hvězdy“ považoval Geralt za banální a ohraný, zvláště pak od té doby, co začal putovat s Marigoldem, neboť trubadúr měl ve zvyku rozdávat tento kompliment nalevo, napravo, obyčejně ale nezaslouženě. Jenže v případě Essi Daven musel i člověk tak málo poetický, jakým byl zaklínač, uznat případnost jejího přízviska. V milém a sympatickém, ale ničím zvláštním se nevyznačujícím obličeji, totiž planulo obrovské, krásné, zářící, tmavě modré oko, od něhož nešlo odtrhnout zrak. Druhé oko bylo většinou skryto pod zlatavou loknou, padající na tvář. Essi loknu čas od času odhazovala pohozením hlavy nebo odfouknutím, pak bylo vidět, že její druhé oko za prvním v ničem nezaostává.

„Vítej, Očko,“ zašklebil se Marigold. „Hezkou baladu jsi to před chvílí zpívala. Velice sis vylepšila repertoár. Vždycky jsem říkal. Že když někdo neumí psát verše, musí si půjčit cizí. Vypůjčila sis jich hodně?“

„Několik,“ odrazila jeho útok Essi Daven okamžitě a usmála se, předvádějíc bílé zoubky. „Dvě nebo tři balady. Chtěla jsem víc, ale nešlo to. Příšerné bláboly a melodie, ačkoli milé a ve své prostotě, ne-li primitivitě, bezprostřední, nebyly takové, jaké očekávají moji posluchači. Nenapsals něco nového, Marigolde? Nějak jsem nic neslyšela.“

„Není divu,“ povzdechl si bard. „Já své balady zpívám na místech, kam jsou zváni jen ti nejlepší a nejslavnější. A tam ty přece nechodíš.“

Essi maličko zrudla a odfoukla loknu z oka.

„To je pravda,“ odpověděl. „Do bordelů nechodím, jejich atmosféra na mě působí dost tísnivě. Cítím s tebou, že musíš zpívat na takových místech. Co se s tím ale dá dělat. Když někomu chybí talent, nemůže si diváky moc vybírat.“

Teď se zase zrudl Marigold. Očko se ale vesele rozesmála, hodila mu ruce kolem krku a hlasitě jej políbila na tvář. Zaklínače to udivilo, ne však moc. Marigoldova kolegyně se od něj, co se týče nevypočitatelnosti, nemohla nějak zvlášť lišit.

„Marigolde, ty stará páko,“ prohlásila Essi, pořád jej ještě objímajíc kolem krku.

„Jsem tak ráda, že tě zase vidím při zdraví a v plné duševní síle.“

„Ach, Pacinko,“ Marigold chytil dívku kolem pasu a roztočil ji, až jí šaty zavířily. „Byla jsi nádherná, u všech bohů, dávno jsem už neslyšel tak krásnou zlomyslnost. Hádáš se ještě líp než zpíváš! A vypadáš prostě nádherně!“

„Tolikrát jsem tě prosila, Marigolde,“ Essi opět odfoukla loknu a hodila očkem po Geraltovi, „abys mi neříkal Pacinko. A pak, myslím, že je nejvyšší čas, abys mi představil svého kamaráda. Jak vidím, nepatří do našeho bratrstva.“

„Před tím ať nás chrání všichni bozi,“ zasmál se trubadúr. „Tenhle, Pacinko, nemá hlas ani sluch a zrýmovat dokáže jen řiti a pití. Je to zástupce cechu zaklínačů, Geralt z Rivie. Pojď sem, Geralte, polib Očku ručku.“

Zaklínač přistoupil, poněkud v rozpacích, co si počít. Ruku, přesněji prsten, bylo zvykem líbat výlučně dámám od komtesy výše a slušelo se při tom pokleknout. Vůči níže postaveným dívkám bylo zde, na Jihu, toto gesto považováno za eroticky jednoznačné a jako takové bylo vyzrazeno spíše jen velice blízkým dvojicím.

Očko ale jeho pochyby rychle rozvlála, čile mu vysoko nastavujíc ruku s prsty namířenými dolů. Nešikovně ji uchopil a naznačil polibek. Essi, pořád ještě se svým nádherným očkem upřeným na něj, zrudla.

„Geralt z Rivie,“ řekla. „Nemáš zrovna nejhorší společnost, Marigolde.“

„Je to pro mě čest,“ zamumlal zaklínač dobře si uvědomuje, že se výřečností rovná Drouhardovi. „Paní…!“

„K čertu,“ vyprskl Marigold. „Neuváděj Očko do rozpaků tím koktáním a titulováním. Ona se jmenuje Essi, on Geralt. Konec představování. Přejděme k věci, Pacinko.“

„Jestli mi ještě jednou řekneš Pacinko, dostaneš pohlavek. Co je to za věc, k níž máme přejít?“

„Musíme se dohodnout, jak budeme zpívat. Já navrhuju střídat se, každý několik balad. Aby to bylo efektní. Každý bude, samozřejmě, zpívat svoje balady.“

„To by šlo.“

„Kolik ti Drouhard platí?“

„Po tom ti nic není. Kdo začíná?“

„Ty.“

„Souhlasím. Ech, podívejte se, kdo k nám zavítal. Jeho výsost kníže Agloval. Právě přichází, podívejte.“

„He, he,“ zasmál se Marigold. „Publikum získává na kvalitě. I když, z druhé strany, s ničím moc nepočítej. Je to lakomec. Geralt ti to může potvrdit. Zdejší kníže hrozně nerad platí. Najímat lidi, to ano. S placením je to ale horší.“

„Něco jsem zaslechla,“ odpověděla Essi a s pohledem upřeným na Geralta odhodila loknu z tváře. „Mluví se o tom v celém přístavu. Slavná Sh´eenaz, nemám pravdu?“

Agloval odpověděl na hluboké úklony špalíru u dveří úsečným přikývnutím, skoro hned přistoupil k Drouhardovi a odtáhl ho do kouta, dávaje najevo, že nechce žádné projevy úcty na veřejnosti. Geralt je sledoval koutkem oka. Rozhovor byl tichý, bylo ale zřejmé, je jsou oba vzrušení. Drouhard si každou chvilku utíral rukávem čelo, kroutil hlavou a škrábal se na krku. Pokládal otázky, na něž zamračený kníže odpovídal jen pokrčením ramen.

„Kníže,“ zašeptala Essi, přistupujíc k Geraltovi, „vypadá vzrušeně. Nejsou v tom zase nějaké srdeční záležitosti? Dnes ráno započaté nedorozumění s malou mořskou vílou? Copak, zaklínači?“

„To je možné,“ Geralt pohlédl na básnířku úkosem, zaskočený otázkou, která jej nějak zvláštně rozzlobila. „Nu což, každý má nějaké ty svoje osobní problémy. Ne každý je ovšem nadšen tím, že se o nich zpívá na jarmarcích.“

Očko maličko pobledla, odfoukla loknu a vyzývavě na něj pohlédla.

„Tím jsi mě chtěl urazit nebo naštvat?“

„Ani jedno, ani druhé. Chtěl jsem si jen ušetřit další otázky, týkající se Aglovalových problémů s jeho vílou. Otázky, na něž se necítím být oprávněn odpovídat.“

„Chápu,“ krásné očko Essi Daven s trošku přivřelo. „Nebudu tě už vystavovat takovým rozpakům. Nepoložím ti už žádnou z otázek, které jsem položit chtěla a jež jsem, mám-li být upřímná, považovala jen za záminku k zahájení příjemného rozhovoru. Nu což, tak ta

rozmluva nebude a ty se nemusíš bát, že by její obsah mohl být vyzpíván na nějakém jarmarku. Bylo mi potěšením.“

Rychle se otočila s odešla ke stolům, kde byla okamžitě uctivě uvítána. Marigold přešlápl a významně si odkašlal.

„Nedá se říct, Geralte, že bys k ní byl nějak vybraně milý.“

„Nedopadlo to nejlíp,“ souhlasil zaklínač. „Opravdu jsem ji urazil, a to naprosto bezdůvodně. Neměl bych za ní zajít a omluvit se jí?“

„Dej pokoj,“ odpověděl bard a dodal: „Nikdy nemáš druhou příležitost udělat první dojem. Pojď, radši si dáme pivo.“

Dát si pivo ale nestačili. Rozpovídanou skupinou měšťanů se protáhl Drouhard.

„Pane Geralte,“ řekl. „Dovolíš? Jeho Výsost by s tebou chtěla hovořit.“

„Už jdu.“

„Geralte,“ uchopil jej Marigold za rukáv. „Nezapomeň.“

„Nač?“

„Slíbils přijmout jakoukoli práci, bez vytáček. Beru tě za slovo. Jak jsi to říkal? Trochu se obětovat?“

„Dobře, Marigolde. Jak ale můžeš vědět, že Agloval…“

„Cítím to. Pamatuj, Geralte.“

„Dobrá, Marigolde.“

Odešel s Drouhardem do rohu sálu, dál od hostů. Agloval seděl u nízkého stolku.

Spolu s ním tam seděl i barevně oděný, opálený muž s krátkými, černými vousky, jehož si Geralt předtím nevšiml.

„Takže se zase vidíme, zaklínači,“ promluvil kníže. „I když jsem se ještě dneska ráno zaklínal, že tě už víckrát nechci spatřit. Jiného zaklínače ale po ruce nemám, takže se musím spokojit s tebou. Seznam se, tohle je Zelest, můj tajemník. Má na starosti lov perel. Mluv, Zeleste.“

„Dnes ráno,“ řekl opálený muž tiše, „jsem se rozhodl rozšířit lov mimo obvyklou oblast. Jedna z lodí odplula dál k západu, za mys, směrem k Dračím Zubům.“

„Dračí Zuby,“ přerušil jej Agloval, „jsou dva velké vulkanické útesy na okraji mysu. Můžeš je vidět z našeho pobřeží.“

„Ano,“ potvrdil Zelest. „Obvykle se tam nepluje, protože jsou tam víry, skály, potápění je nebezpečné. Jenže na pobřeží je čím dál míň perel. Takže tam odplula jedna loď. Sedm duší posádky, dva plavci a pět lovců, mezi nimi jedna dívka. Když se do večera nevrátili, začali jsme mít strach, i když moře bylo klidné jako by je polil olejem. Vyslali jsem několik rychlých člunů a okamžitě jsme našli loď, driftující do moře. V lodi ale nebyl nikdo, ani živá duše. Ztratili se jako kámen ve vodě. Nikdo neví, co se mohlo stát. Musela tam být ale rvačka, úplná řež. Zůstaly tam stopy…“

„Jaké?“ zaklínač přimhouřil oči.

„Tedy, celá paluba byla potřísněna krví.“

Drouhard sykl a neklidně se ohlédl. Zelest ztišil hlas.

„Bylo to tak, jak říkám,“ zdůraznil a stiskl zuby. „Loď byla zakrvácena po celé délce i šířce. Nemohlo být jinak, na palubě došlo k úplným jatkám. Něco ty lidi pozabíjelo. Říká se, že to byla mořská nestvůra. Bezpochyby mořská nestvůra.“

„A ne piráti?“ otázal se Geralt tiše. „Ne konkurence lovců perel? Vylučujete možnost obyčejného střetnutí na nože?“

„Vylučujeme,“ řekl kníže. „Tady nejsou žádní piráti ani konkurence. A střetnutí na nože nekončí zmizením všech účastníků. Kdepak, Geralte. Zelest má pravdu. Je to mořská nestvůra, nic jiného. Poslyš, nikdo se teď neodvažuje vyplout na moře, dokonce ani na blízká a dobře známá loviště. Na lidi padl strach a přístav je nečinný. Z kotviště nevyplouvají ani bárky a galéry. Chápeš to, zaklínači?“

„Chápu,“ přikývl Geralt. „A kdo mi to místo ukáže?“

„Ha!“ Agloval položil ruku na stůl a zabubnoval prsty. „Tak to se mi líbí. Takhle je to správně po zaklínačsku. Hned k věci, bez zbytečných řečí. Tak to mám rád. Vidíš, Drouharde, co jsem ti říkal? Dobrý zaklínač je hladový zaklínač. Že, Geralte? Vždyť přece kdyby nebylo tvého muzikálního přítele, šel bys dnes spát bez večeře. Nemám nejhorší informace, že ne?“

Drouhard sklopil hlavu, Zelest tupě zíral před sebe.

„Kdo mi to místo ukáže?“ zopakoval Geralt, s chladným pohledem, upřeným na Aglovala.

„Zelest,“ oznámil kníže a přestal se usmívat. „Zelest ti ukáže Dračí Zuby i cestu k nim. Kdy se chceš pustit do práce?“

„Hned ráno. Buď v přístavišti, pane Zeleste.“

„Dobrá, pane zaklínači.“

„Výtečně,“ kníže si zamnul ruce opět se výsměšně pousmál. „Geralte, počítám s tím, že ti to s nestvůrou půjde líp než s Sh´eenaz. Opravdu s tím počítám. Aha, a ještě něco – zakazuji o té věci vykládat, nepřeji si větší paniku než už mám na krku. Rozumíš, Drouharde? Jestli jen špitneš, nechám ti vyrvat jazyk z huby.“

„Rozumím, kníže.“

„Výtečně,“ Agloval vstal. „Tak já tedy půjdu, nebudu překážet v zábavě, nebudu provokovat nějaké drby. Měj se, Drouharde, přej snoubencům mým jménem hodně štěstí.“

„Děkuji, kníže.“

Essi Daven seděla na křesílku, obležena hustým věncem posluchačů a zpívala melodickou a tesknou baladu o žalostném osudu zhrzené milenky. Marigold, opřený o sloup, si něco bručel pod vousy a počítal na prstech takty a slabiky.

„Tak co?“ otázal se. „Máš nějakou práci, Geralte?“

„Mám.“ Zaklínač se vyhnul jakýmkoli podrobnostem, po nichž bardovi stejně nic nebylo.

„Říkal jsem ti, že cítím peníze. Dobře, moc dobře. Já něco vydělám, ty něco vyděláš, bude zač se pobavit. Pojedeme do Cidaru, stihneme slavnost vinobraní. Ale teď se musím na okamžik omluvit. Tam, na lavici, jsem viděl něco moc zajímavého.“

Geralt následoval básníkův pohled, ale kromě několika děvčat s pootevřenými ústy nic zajímavého neviděl. Marigold si upravil kazajku, klobouček posunul na pravé ucho a roztančil se k lavici. Obratným postranním manévrem se vyhnul hlídajícím matrónám a začal svůj obvyklý rituál cenění zubů.

Essi Daven dozpívala baladu, byla odměněna potleskem, malým váčkem a velkou kyticí krásných, ač poněkud povadlých chrysantém.

Geralt kroužil mezi hosty, vyhlížeje příležitost konečně zaujmout místo u jídlem zavaleného stolu. Teskně hleděl na rychle mizející marinované sledě, holoubátka, vařené makrelí hlavy a skopové kotlety, na jednotlivé nožky trhané věnce párků, kapouny, noži sekané uzené lososy a vepřové šunky. Potíž byla v tom, že na lavicích u stolu nebylo volné ani jedno místečko.

Poněkud vzrušené dívky a matróny oblehly Marigolda a ječivě se domáhaly vystoupení. Marigold se pokrytecky usmíval a vymlouval, nešikovně hraje skromnost. Geralt překonal rozpaky a skoro silou se dorval ke stolu.

Postarší vašnosta, ostře páchnoucí octem, se odsunul až nečekaně přejícně a ochotně, až při tom shodil s lavice několik sousedů. Geralt se bez meškání pustil do jídla a v mžiku vyprázdnil jedinou misku, na niž dosáhl. Octem páchnoucí vašnosta mu podal další. Zaklínač z vděčnosti pozorně vyslechl dlouhou tirádu onoho pantáty, týkající se dnešních časů a dnešní mládeže. Měšťan tvrdohlavě označoval svobodu chování jako „uvolnění mravů“ takže Geralt měl jisté potíže zachovat vážnost.

Essi stála u zdi pod jmelím, byla sama. Ladila loutnu. Zaklínač sledoval, jak se k ní blíží mladík ve vystřiženém brokátovém kaftanu, jak básnířce něco říká a přitom se usmívá. Essi na mladíka pohlédla, maličko se zašklebila krásnými rty a rychle pronesla několik slov. Mladík se jakoby zmenšil a ve spěchu odešel, jen jeho uši, rudé jako rubíny, plály ještě dlouho v šeru.

„…hnus, hanebnosti a nestydatost,“ pokračoval octem páchnoucí vašnosta. „Jedno velké uvolnění mravů, milý pane.“

„Máš pravdu,“ přitakal Geralt nejistě, vytíraje chlebem talíř.

„Prosím o ticho, ctěné dámy a vážení pánové,“ zvolal Drouhard, který se objevil uprostřed sálu. „Slavný mistr Marigold, ač poněkud chorý na těle a unaven, nám teď zazpívá slavnou baladu o královně Marienn a Černém krkavci! Učiní tak na horoucí prosbu slečny mlynářky Veviurky, jíž, jak prohlásil, nemůže odmítnout.“

Slečna Veviurka, jedna z méně půvabných dívek na lavici, okamžitě zkrásněla.

Vybuchla vřava a potlesk, přehlušující další uvolnění mravů octem páchnoucího vašnosty. Marigold počkal na naprosté ticho, zahrál na loutně efektní nástup a pak se dal do zpěvu, nespouštěje oči ze slečny Veviurky, která sloku od sloky krásněla.

Pravda, pomyslel si Geralt, ten děvkař je účinnější než čarodějné olejíčky a krémy, které prodává Yennefer ve svém krámku ve Vengerbergu.

Spatřil, jak Essi prchá ze zády v půlkruhu směstnaných Marigoldových posluchačů, jak opatrně mizí ve dveřích na terasu. Hnán podivným impulsem se obratně dostal od stolu a šel za ní.

Stála nakloněna, opřena lokty o zábradlí terasy, hlavu vtaženou mezi drobná, svěšená ramena. Hleděla na zvlněné moře, lesknoucí se měsíčním světlem a přístavními ohni. Pod Geraltovýma nohama zavrzalo prkno. Essi se narovnala.

„Omlouvám se, nechtěl jsem překážet," řekl prkenně, hledaje na jejích rtech onen nečekaný úsměšek, jenž před chvilkou uštědřila brokátovému mladíkovi.

„Nepřekážíš mi," odpověděla a pousmála se, odhazujíc loknu. „Nehledám samotu, jen čerstvý vzduch. Tobě ten kouř a dusno také vadí?"

„Trochu. Víc mi ale vadí pocit, že jsem tě urazil. Přišel jsem se ti omluvit, Essi, získat opět naději na příjemný rozhovor."

„To já se musím omluvit," odpověděla, opírajíc se rukama o zábradlí. „Reagovala jsem příliš prudce. Vždycky reaguji příliš prudce, nedokážu se ovládnout. Odpusť a dej mi druhou příležitost. K rozhovoru."

Přistoupil blíž a opřel se o zábradlí vedle ní. Cítil její teplo a slabou vůni levandule. Měl vůni levandule rád, i když vůně levandule nebyla vůni šeříku a angreštu.

„Co ti připomíná moře, Geralte?" otázala se najednou.

„Neklid," odpověděl skoro bez přemýšlení.

„Zajímavé. A zdáš se být tak klidný a vyrovnaný."

„Neřekl jsem, že cítím neklid. Ptala ses na dojem."

„Dojmy jsou obrazem duše. Něco o tom vím, jsem básnířka."

„A tobě, Essi, co tobě připomíná moře?" otázal se rychle, aby ukončil dohady o neklidu, který pociťoval.

„Věčný pohyb," odpověděla po chvíli. „Změnu. A hádanku, tajemství, něco, co nechápu, co bych mohla popsat tisíci způsoby, v tisících veršů, a přesto bych se nedobrala kořene, skutečné podoby věci. Ano, nejspíš toto."

„Takže," řekl s pocitem, že na něj levandule působí stále silněji, „to co cítíš, je také neklid. A zdáš se být tak klidná a vyrovnaná."

Otočila se na něj, odhodila zlatou loknu a upřela na něj své krásné oči.

„Já, Geralte, nejsem ani klidná, ani vyrovnaná.“

Stalo se to najednou, naprosto nečekaně. Pohyb, který udělal, který měl být jen dotekem, lehkým dotekem její paže, se přerodil v silný stisk obou rukou na jejím štíhlém pase, v rychlé, i když ne prudké přiblížení, až po náhlý, krev bouřící dotek těl. Essi najednou ztuhla, napjala se, ohnula se co nejdál dozadu, opřela se rukama o jeho ruce, tak silně, jako by je chtěla ze svého pasu strhnout, ale namísto toho je silně uchopila, naklonila hlavu kupředu, rozevřela ústa a ztuhla.

„Proč… Proč tohle?“ zašeptala. Oko měla široce rozevřené, do tváře jí padla zlatá lokna.

Klidně a s rozmyslem se naklonil, přiblížil tvář k její a pak najednou spojili svá ústa v polibku. Essi ale ani teď nepustila jeho ruce objímající ji v pase a i teď co nejvíc ohýbala záda, aby se vyhnula doteku těl. Zůstali tak dlouho, pomalu se otáčeli jako v tanci. Líbala jej s chutí, zkušeně. A dlouho.

Pak se obratně a bez námahy vysvobodila z jeho rukou, otočila se, znovu se opřela o zábradlí a vtáhla hlavu mezi ramena. Geralt měl najednou nepříjemný, velice hloupý pocit. Ten pocit mu nedovolil přiblížit se k ní a obejmout její přihrbená záda.

„Proč?“ otázala se chladně, ani se neotočila. „Proč jsi to udělal?“

Pohlédla na něj úkosem a zaklínač najednou pochopil, že se spletl. Náhle věděl, že jej faleš, lži, přetvářka a bravura dovedou přímo do bažin, na nichž mezi ním a pekelnými propastmi bude už jen pružná, do tenkého škraloupu slisovaná tráva a mech, připravené kdykoli povolit, prasknout, roztrhnout se.

„Proč?“ zopakovala.

Neodpověděl.

„Hledáš ženu na tuto noc?“

Neodpověděl. Essi se pomalu otočila a dotkla se jeho paže.

„Vraťme se do sálu,“ řekla uvolněně, ale to uvolnění jej neoklamalo, cítil, jak moc je napjatá. „Netvař se tak. Vždyť se nic nesta-

lo. A za to, že já muže na tuto noc nehledám, přece nemůžeš. Nemám pravdu?“

„Essi…“

„Vraťme se, Geralte. Marigold už třikrát přidával. Teď je řada na mně. Pojď, budu zpívat…“

Vrhla na něj zvláštní pohled a odfoukla si loknu z oka.

„Budu zpívat pro tebe.“

IV.

„No ne,“ zatvářil se zaklínač udiveně. „Tak jsi přece jen přišel? Myslel jsem, že se na noc nevrátíš.“

Marigold zavřel dveře na závoru, pověsil na skobu loutnu a klobouček s volavčím pérem, svlékl si kazajku, otřepal ji a položil na vaky v koutě pokojíku.

Kromě těch vaků, džberu a obrovského, hrachovinou vycpaného slamníku v podkrovním pokojíku nebylo vůbec nic, žádný nábytek – dokonce i svíčka stála jen ve ztuhlé kaluži vosku na podlaze. Drouhard Marigolda sice obdivoval, ne ale natolik, aby mu poskytl komoru nebo komnatu.

„Pročpak?“ otázal se Marigold, zouvaje si boty. „Proč sis myslel, že se na noc nevrátím?“

„Myslel jsem si,“ zaklínač se zvedl na lokti až hrachovina zachřestila, „že půjdeš zpívat serenády pod okénku slečny Veviurky, k níž jsi celý večer vysílal signály jako sysel, když spatří syslici.“

„Ha, ha,“ zasmál se bard. „Ty jsi ale nedovtipný hlupák. Nic jsi nepochopil. Veviurka? Ta mě vůbec nezajímá. Chtěl jsem jen bodnout ostnem žárlivosti slečnu Akerettu, na niž udeřím zítra. Můžeš mi uvolnit kousek místa?“

Marigold se svalil na slamník a stáhl z Geralta přikrývku. Čert ví proč navztekaný Geralt otočil hlavu k maličkému okénku, kterým by, nebýt pracovitých pavouků, bylo vidět hvězdnatou oblohu.

„Co jsi tak nasrděný?“ otázal se básník. „Vadí ti, že svádím holky? Od kdy? Nestal ses náhodou druidem a neslíbil čistotu? Nebo…?“

„Přestaň se těmi kecy. Jsem unavený. Nevšiml sis, že poprvé po dvou týdnech máme slamník a střechu nad hlavou? Nejsi rád, že nám ráno nenapadá rosa na ksicht?“

„Pro mě,“ roztoužil se Marigold, „slamník bez holky není žádný slamník. Je to neúplné štěstí – a k čemu vůbec je takové neúplné štěstí?“

Geralt zasténal jako vždy, když Marigolda popadla noční upovídanost.

„Neúplné štěstí,“ pokračoval bard, zaposlouchaný do vlastního hlasu, „je jako… přerušený polibek… Můžeš mi říct, proč skřípeš zuby?“

„Jsi strašně otravný, Marigolde. Nic než slamníky, holky, zadky, kozy, neúplné štěstí a polibky přerušené psy, které na tebe poštvávají rodiče snoubenek. No, nejspíš nemůžeš jinak. Je vidět, že jen uvolněná frivolnost, abych tomu neřekl nevybíravě kurvení, vám umožňuje skládat balady, psát verše a zpívat. Je vidět, a to si zapiš za uši, že tohle je temná strana talentu.“

Řekl toho příliš mnoho, ale ne příliš chladně. A Marigold ho snadno a přesně odhalil.

„Aha,“ prohlásil klidně. „Essi Daven, zvaná Očko. Krásné očko Očka se upřelo na zaklínače a pěkně toho zaklínače přivedlo do zmatku. Zaklínač se k Očku zachoval jako žáček ke královně. A namísto, aby hledal chybu v sobě, obviňuje ji a hledá v ní jakési temné strany.“

„Nežvaň, Marigolde.“

„Kdepak, můj milý. Essi na tebe zapůsobila, to neukryješ. Konečně, nevidím na tom nic špatného. Dej si ale pozor, nesmíš udělat chybu. Není taková, za jakou ji považuješ. Má-li její talent nějaké temné strany, pak určitě ne takové, jaké si představuješ.“

„Domnívám se,“ řekl zaklínač, snaže se ovládnout hlas, „že ji znáš opravdu dobře.“

„Dost dobře. Ale ne tak, jak to myslíš. Tak ne.“

„To je zvláštní. Alespoň na tebe, to musíš přiznat.“

„Jsi pitomec.“ Bard se protáhl a založil obě ruce za hlavou.

„Pacinku znám ještě skoro jako dítě. Je to pro mě… no… něco jako mladší sestra. Znovu ti říkám, neudělej u ní žádnou hloupou

chybu. Moc bys ji tím ublížil, protože jsi na ni i ty udělal dojem. Přiznej se, že na ni máš chuť?“

„I kdyby, tak na rozdíl od tebe o tom nejsem zvyklý mluvit,“ odpověděl Geralt ostře. „Ani o tom skládat písničky. Děkuju ti za to, co jsi mi o ni řekl, protože jsi mě nejspíš opravdu zachránil před hloupou chybou. Ale teď už konec. Toto téma už považuju za uzavřené.“

Marigold ležel dlouho bez pohybu a beze slova. Geralt ho ale znal příliš dobře.

„Už vím,“ řekl pak básník. „Už všechno vím.“

„Víš hovno, Marigolde.“

„Víš v čem je tvůj problém, Geralte? Tobě se zdá, že jsi jiný. Ty se chlubíš svou odlišností, tím, co považuješ za nenormální. Ty se s tou svou nenormálností doslova vnucuješ a přitom nechápeš, že pro většinu střízlivě uvažujících lidí jsi tím nejnormálnějším člověkem pod sluncem – a kéž by byl každý tak normální. Co na tom, že máš rychlejší reakce a svislé zřítelnice v oku? Že ve tmě vidíš jako kočka? Že znáš nějaké čáry? To je mi ale věc. Já jsem, můj milý, znal kdysi hostinského, který dokázal deset minut v kuse vypouštět pšouky a to tak, že takhle zahrál melodii žalmu „Vítej nám, vítej, jitřní hvězdo“. Nehledě na jeho jistě nevšední nadání, byl to ten nejnormálnější člověk ze všech normálních lidí. Měl ženu, děti a babičku, co byla trop na nohy…“

„Co to má společného s Essi Daven? Mohl bys mi to vysvětlit?“

„Samozřejmě. Určitě máš dojem, Geralte, že se o tebe Očko začala zajímat jen díky chorobné, přímo perverzní zvědavosti, že se na tebe dívá jako na něco zvláštního, dvouhlavé tele nebo salamandra ve zvěřinci. A okamžitě ses nafoukl, při první příležitosti jsi jí uštědřil sprostou, nezaslouženou facku, vrátils jí ránu, kterou ti nedala. Nečerti se, vždyť jsem u toho sám byl. U dalších událostí jsem už ale nebyl, viděl jsem ale váš útěk ze sálu a její zrůžovělé tváře, když jste se vrátili. Ano, Geralte. Já tě varuju před chybou a ty jsi ji už udělal. Chtěls ji vytrestat za, podle tebe chorobnou, zvědavost. Rozhodl ses tu zvědavost využít.“

„Znovu ti říkám, nežvaň!“

„Pokusil ses," pokračoval bard nevzrušeně, „zjistit, zda se s ní dá jít na seno, zda nebude zvědavá jaké je to, milovat se s podivínem, s mutantem, se zaklínačem. Naštěstí se Essi projevila jako chytřejší z vás dvou a velkomyslně se smilovala nad tvou hloupostí, protože pochopila její příčinu. To si myslím proto, že ses z terasy nevrátil se zpuchlou hubou."

„Už jsi domluvil?"

„Domluvil."

„Tak dobrou noc."

„Vím, proč se vztekáš a skřípeš zuby."

„Jistě, ty víš přece všechno."

„Vím, kdo tě tak zpracoval, že už nedokážeš pochopit normální ženskou. Pěkně se na tobě podepsala ta tvoje Yennefer. Ať mě hrom bací, jestli chápu, co na ní vidíš."

„Nech toho, Marigolde!"

„Opravdu raději nechceš normální děvče, jako je třeba Essi? Má snad ta čarodějka něco, co by Essi neměla? Věk? Očko možná není nejmladší, ale má tolik, na kolik vypadá. A víš ty, k čemu se mi kdysi po pár pohárech Yennefer přiznala? Ha, ha… Řekla mi, že to poprvé dělala s chlapem přesně rok po tom, kdy bylo vynalezeno ruchadlo."

„Lžeš. Yennefer tě má ráda jako morovou ránu a nikdy by se ti nesvěřila."

„No dobře. Zalhal jsem, přiznávám."

„Nemusíš se omlouvat. Znám tě."

„To se ti jen zdá, že mě znáš. Nezapomínej, že jsem dost složitý charakter."

„Marigolde," povzdechl Geralt, kterému se už opravdu chtělo spát. „Ty jsi cynik, prasák, kurevník a lhář. A na tom, to mi můžeš věřit, není nic složitého. Dobrou noc."

„Dobrou, Geralte."

V.

„Brzy vstáváš, Essi."

Básnířka se pousmála, přidržujíc si větrem cuchané vlasy. Opatrně vešla na molo, vyhýbajíc se děrám a prohnilým prknům.

„Nemohla jsem si nechat ujít možnost vidět zaklínače při práci. Zase mě budeš považovat za příliš zvědavou, Geralte? No, co, nezapírám, jsem opravdu zvědavá. Jak to jde?“

„Jak jde co?“

„Ach, Geralte,“ řekla. „Nedoceňuješ mou zvídavost, mé nadání k vyhledávání a vykládání informací. Vím už všechno o tom, co se stalo lovcům perel, znám podrobnosti tvé dohody s Aglovalem. Vím, že hledáš námořníka, ochotného plout tam, ke Dračím Zubům. Našels ho?“

Chvíli si ji zkoumavě prohlížel a pak se najednou rozhodl.

„Ne,“ odpověděl. „Nenašel. Ani jednoho.“

„Bojí se?“

„Bojí.“

„Jak si to tam chceš prohlédnout, aniž bys vyplul na moře? Jak se chceš dostat netvorovi, který pozabíjel lovce, na kobylku, když nemůžeš vyplout?“

Uchopil ji za ruku a odvedl k můstku. Šli pomalu po mořském břehu, po kamenité pláži, kolem člunů vytažených na břeh, kolem sítí, natažených na kůlech, mezi větrem kolébanými sušícími se rybami. Geralt nečekaně zjistil, že mu společnost básnířky vůbec nevadí, že ani nepřekáží, ani není vlezlá. A pak, doufal, že klidný a věcný rozhovor odstraní následky onoho hloupého polibku na terase. To, že za ním Essi přišla na molo, vzbuzovalo naději, že se na něj nehněvá. Byl tomu rád.

„Dostat se netvorovi na kobylku,“ zabručel, opakuje její slova. „Kdybych tak věděl, jak. Tak málo toho vím o mořských strašidlech.“

„To je zajímavé. Podle toho, co vím, je v moři daleko víc potvor než na souši – jak v množství jedinců, tak i v množství druhů. Zdálo by se tedy, že by moře mohlo být docela dobrým polem k tomu, aby se zaklínač mohl ukázat.“

„Není.“

„Proč?“

„Pronikání lidí na moře," odkašlal si, odvraceje tvář, „netrvá tak dlouho. Zaklínači byli potřební dříve na souši, v první etapě osídlování. Nehodíme se k boji se stvůrami, obývajícími moře, i když je v něm skutečně hromada všelijakého svinstva. Ale naše zaklínačské schopnosti jsou proti mořským nestvůrám nedostatečné. Tyhle příšery jsou pro nás buď příliš velké, nebo příliš opancéřované, nebo ve svém živlu příliš sebejisté. Nebo všechno naráz."

„A ta nestvůra, co zabila lovce? Nemáš zdání, co by to mohlo být?"

„Možná kraken?"

„Kdepak. Kraken by rozbil loď, tahle ale zůstala celá. A, jak se říká, plná krve."

Očko polkla a zřetelně zbledla. „Nemysli si, že dělám chytrou. Vyrostla jsem u moře a leccos jsem viděla."

„Co by to v tom případě mohlo být? Velký kalmar? Mohl postahovat lidi z paluby…"

„To by tam nebyla žádná krev. Nebyl to kalmar, Geralte, ani kosatka, ani drakoželva, protože to něco neobrátilo loď. To něco vystoupilo na palubu a způsobilo tam masakr. Co když tím, že to hledáš v moři, děláš chybu?"

Zaklínač se zamyslel.

„Začínám tě obdivovat, Essi," řekl pak. Básnířka se začervenala. „Máš pravdu. To něco mohlo zaútočit ze vzduchu. Mohl to být ornitodragon, gryf, wyvern, poletucha nebo vidlohon. Anebo i rok…"

„Promiň," přerušila jej Essi. „Koukni, kdo sem jde."

Po břehu přicházel Agloval, byl sám, oděv měl silně promočený. Na první pohled zuřil a když je uviděl, až zrudl vztekem.

Essi se lehce uklonila, Geralt se uklonil hlouběji a položil si pěst na srdce.

Agloval si odplivl „Seděl jsem na skaliscích tři hodiny, skoro od úsvitu," zavrčel. „Ani se neukázala. Tři hodiny, jako hlupák, na skaliscích zalévaných mořem."

„To je mi líto…" zamumlal zaklínač.

„Je ti to líto?" vybuchl kníže. „Líto? Je to tvoje vina. Všechno jsi pokazil. Zpackals to."

„Co jsem zpackal? Já jsem tam byl jen jako tlumočník…"

„K čertu s takovou prací,“ přerušil jej Agloval nahněvaně, odvraceje se stranou. Profil měl rozhodně královský, hodný ražby na mincích. „Jistě, bylo by lepší, kdybych tě nenajímal. Je to paradox, ale dokud jsme neměli tlumočníka, rozuměli jsme si daleko líp – já i Sh´eenaz, jestli chápeš, co tím myslím. Ale teď… Víš ty vůbec, co se říká v městečku? Šeptají si po koutech, že lovci zahynuli, protože jsem rozzuřil mořskou vílu. Že je to její pomsta.“

„Pitomost,“ ohodnotil to zaklínač chladně.

„Jak můžu vědět, že je to opravdu pitomost?“ zavrčel kníže. „Vím já, co jsi jí tenkrát nakecal? Vím já, čeho je schopná? S jakými nestvůrami se tam dole, v hlubinách, kamarádí? Moc tě prosím, dokaž mi, že je to pitomost. Přines mi hlavu té nestvůry, která zabila lovce. Dej se do práce a neflirtuj tu na pláži…“

„Do práce?“ rozčílil se Geralt. „Jak? Mám na moře vyplout na sudu? Tvůj Zelest námořníkům hrozil mučidly i šibenicí, přesto nikdo nechce vyplout. A sám Zelest taky nijak nespěchá. Je to jako…“

„Co mě má zajímat, jak?“ přerušil ho Agloval vřísknutím. „To je tvoje věc! K čemu jsou zaklínači, když ne proto, aby si slušní lidé nemuseli lámat hlavu tím, jak se zbavit příšer? Najal jsem si tě na tu práci a požaduji, abys ji vykonal. A jestli ne, tak se odtud pakuj, jinak tě poženu důtkami až na hranice mého panství!“

„Uklidni se, milosti,“ řekla Očko tiše. Bledá tvář a rozechvělé ruce prozrazovaly její vzrušení. „A nehroz, prosím, Geraltovi. Já a Marigold totiž máme pár přátel. Král Ethain z Cidaru, abych se zmínila jen o jednom, má hrozně rád nás i naše balady. Král Ethain je osvícený panovník a vždycky říkává, že naše balady nejsou jen skočná hudba a rýmy, ale že to je také jistý druh předávání informací, že je to kronika lidstva. Toužíš se, milosti, zapsat do kroniky lidstva? Mohu ti to zařídit.“

Agloval na ní na chvilku upřel mrazivý, výsměšný pohled.

„Lovci, kteří zahynuli, měli ženy a děti,“ řekl pak o hodně klidněji a tišeji. „Ostatní, až jim do hrnců nakoukne hlad, vyplují rychle znovu. Lovci perel, hub, ústřic a langust, rybáři, všichni. Teď se bojí, ale hlad ten strach rychle zažene. Vyplují. Jenže – vrátí se? Co ty na to, Geralte? Slečno Daven? Jsem zvědav na tvou baladu, která o tom

bude vyprávět. Na baladu o zaklínači, stojícím nečinně na břehu a hledícím na krví zbrocené paluby lodí, na uplakané děti.“

Essi pobledla ještě víc, pak ale hrdě hodila hlavou, odfoukla loknu a už už se chystala odpovědět, Geralt ji ale rychle chytil za ruku a stiskl, aby jí zabránil mluvit.

„Stačí,“ řekl. „V celé té záplavě slov je důležité jen jedno. Najal sis mě, Aglovale. Přijal jsem ten úkol a jestli je uskutečnitelný, tak jej splním.“

„S tím taky počítám,“ odvětil kníže krátce. „Takže zatím na shledanou. Má poklona, slečno Daven.“

Essi se neuklonila, jen lehce přikývla. Agloval si povytáhl mokré kalhoty a vykročil k přístavu, klopýtaje na mokrém kamení. Geralt si teprve teď uvědomil, že pořád ještě drží básnířku za ruku a že se básnířka vůbec nepokouší dostat ze sevření. Pustil ji, Essi, pomalu se vracející ke své obvyklé barvě, se obrátila tváří k němu.

„Je to tak snadné, přinutit tě abys ses pustil do takového rizika,“ řekla. „Stačí jen pár slov o ženách a dětech. A tolik se toho navykládá o tom, jak prý jste vy, zaklínači, bezcitní. Geralte, Agloval kašle na ženy, děti i starce. On jen chce, aby se zase začaly lovit perly, protože ztrácí každým dnem, kdy se neloví. On tě krmí hladovými dětmi a ty jsi okamžitě ochoten riskovat život…“

„Essi,“ přerušil ji. „Jsem zaklínač. Je to moje práce, riskovat život. Děti s tím nemají nic společného.“

„Mě nepřesvědčíš.“

„Proč si myslíš, že chci?“

„Protože kdybys byl tak chladný profesionál, jak se tváříš, pokusil by ses zvednout cenu. A ty ses ani slovem nezmínil o penězích. No dobrá, nechme už toho. Vracíme se?“

„Neprojdeme se ještě trochu?“

„Ráda. Geralte?“

„Prosím?“

„Říkala jsem ti, že jsem vyrostla u moře. Umím ovládat loď a…“

„To pusť z hlavy.“

„Proč?“

„Pusť to z hlavy,“ zopakoval zostra.

„Mohl bys to," řekla, „říct slušněji?"

„Mohl bych. Jenže ty bys to pak brala… čert ví, jak. A já jsem jen bezcitný zaklínač a chladný profesionál. Riskuju vlastní život. Cizí nikdy."

Essi zmlkla. Viděl, jak sevřela ústa, jak pohodila hlavou. Poryv větru jí opět rozcuchal vlasy, na okamžik skryl její obličej za změtí zlatavých pramenů.

„Chtěla jsem ti jen pomoci," řekla.

„Já vím. A děkuju ti."

„Geralte?"

„Prosím?"

„Co když je v těch řečech, o nichž tu hovořil Agloval, něco pravdy? Víš přece, že víly nejsou vždycky a všude přátelské. Byly už takové případy…"

„Tomu nevěřím."

„Nymfy," pokračovala Očko zamyšleně, „nereidy, tritóni, mořské víly. Kdo ví, čeho jsou schopni. A Sh´eenaz … Měla důvod…"

„Nevěřím," přerušil ji.

„Nevěříš nebo nechceš věřit?"

Neodpověděl.

„A ty chceš, abych tě považovala za chladného profesionála?" otázala se se zvláštním úsměvem. „Za někoho, kdo uvažuje čepelí meče? Jestli chceš, tak ti povím, jaký jsi doopravdy."

„Vím, jaký jsem doopravdy."

„Jsi citlivý," řekla tiše. „V hloubi duše plné nepokoje. Tvoje kamenná tvář a klidný hlas mě nesplete. Jsi citlivý a tvoje citlivost ti teď káže bát se, že to, čemu by ses měl postavit s mečem v ruce, může mít svou pravdu, může nad tebou mít morální převahu…"

„Ne, Essi," odpověděl zvolna. „Nehledej ve mně námět k citu-plné baladě, baladě o vnitřně rozervaném zaklínači. Možná bych i chtěl, aby to tak bylo, ale není to tak. Mé vnitřní pochyby za mě řeší kodex a výchova. Výcvik."

„Nemluv tak," vybuchla. „Nechápu, proč se snažíš…"

„Essi," přerušil ji opět. „Nechtěl bych, aby sis o mně vytvořila falešnou představu. Nejsem potulný rytíř."

„Nejsi chladný a nemyslící vrah."

„Nejsem," souhlasil klidně. „Nejsem, i když jsou lidé, kteří si to myslí. Není to ale moje cituplnost a charakterové přednosti, které mě stavějí výše, ale hrdá a arogantní pýcha profesionála, přesvědčeného o své ceně. Profesionála, jenž je přesvědčen, že kodex jeho profese a chladná rutina je lepší než emoce, že se vyvaruje chyby, již by mohl udělat, kdyby se zamotal v uvažování o Dobru a Zlu, Řádu a Chaosu. Kdepak, Essi. Nejsem to já, kdo je citlivý, ale ty. Tvé povolání to ovšem vyžaduje, že? To tebe vzrušila myšlenka na to, že na pohled velice sympatická mořská víla byla uražena a tak zaútočila na lovce perel, aby se pomstila. Okamžitě pro ni hledáš omluvy, polehčující okolnosti, třeseš se při myšlence, že by knížetem placený zaklínač mohl zabít krásnou vílu jen proto, že si dovolila podlehnout emocím. Jenže zaklínač, Essi, takové pochyby nemá. Ani emoce. Kdyby se i ukázalo, že to byla víla, zaklínač ji nezabije, protože mu to kodex zakazuje. Kodex pochyby řeší za zaklínače."

Očko prudce zvedla hlavu a pohlédla na něj.

„Všechny pochyby?" otázala se rychle.

Ví o Yennefer, pomyslel si. Ví o ní. Ech, Marigolde, ty jsi ale drbna. Dívali se na sebe.

Co se skrývá v tvých modrých očích, Essi? Zvědavost? Fascinace odlišností? Jaké temné strany tvého nadání, Očko?

„Odpusť," řekla. „Ta otázka byla hloupá. A naivní. Naznačující, že jsem uvěřila tomu, co jsi říkal. Vraťme se. Ten vítr proniká až do morku kosti. Podívej se, jaké jsou na moři vlny."

„Vidím. Víš, Essi, je to zajímavé…"

„Co je zajímavé?"

„Dal bych hlavu za to, že ten balvan, na němž se Agloval setkává s vílou, byl blíž u břehu a že byl větší. A teď ho už ani není vidět."

„Příliv," řekla Essi krátce. „Zanedlouho voda stoupne až tam, k tomu útesu."

„Až tam?"

„Ano. Voda se tu zvedá i klesá dost silně. Dobře nad deset loktů, protože tady, v úžině a v ústi řeky dochází k takzvané přílivové ozvěně, nebo jak tomu říkají námořníci."

Geralt hleděl k mysu, na Dračí Zuby, zakousnuté do hučícího, zpěněného příboje.

„Essi,“ otázal se, „a kdy začne odliv?“

„Odliv?“

„Jak daleko ustoupí moře?“

„Cože…? Aha, už tě chápu. Ano, máš pravdu. Ustoupí až po čáru šelfu.“

„Čáru čeho?“

„No, jakoby police, kterou tvoří útesy, padající strmě z okraje do hlubiny.“

„Dračí Zuby? …“

„Jsou přesně na okraji.“

„Budou dosažitelné suchou nohou? Kolik bych měl času?“

„To nevím,“ zamračila se Očko. „Bylo by třeba zeptat se domorodců. Nezdá se mi ale, že by to byl nejlepší nápad, Geralte. Koukni, mezi pevninou a Zuby jsou skaliska, celé pobřeží je rozsekáno zátokami a fjordy. Až začne odliv, vytvoří se tam úžiny, tůně, vyplněné vodou. Nevím, jestli…“

Od moře, od takřka neviditelných skal k nim dolehlo šplouchnutí. A hlasitý, melodický výkřik.

„Bělovlasý!“ zvolala víla, půvabně přeskakující hřbet vlny, bijící do vody krátkými, elegantními údery ocasem.

„Sh´eenaz!“ vykřikl na odpověď a zamával.

Malá mořská víla připlavala ke skalám, vztyčila se ve zpěněné, zelené vodě, oběma rukama si hodila vlasy dozadu, předvádějíc přitom hruď se všemi jejími půvaby. Geralt mrkl na Essi. Dívka maličko zrudla a smutně a stydlivě na okamžik pohlédla na své vlastní vnady, nesměle se rýsující pod oděvem.

„Kde je ten můj?“ zazpívala Sh´eenaz, když připlavala blíž. „Vždyť tu přece měl být.“

„Byl tu. Čekal tři hodiny a šel pryč.“

„Odešel?“ podivila se víla vysokým trylkem. „Nepočkal? Nevydržel mizerné tři hodiny? To jsem si mohla myslet. Ani trochu se nedokáže obětovat! Ani trochu! Je hnusný, hnusný, hnusný! A co tady děláš ty, Bělovlasý? Vyšel ses na procházku se svou milou? Jste moc hezký párek, jen ty nohy vás hyzdí.“

„Není to moje milá. Sotva se známe.“

„Opravdu?“ podivila se Sh´eenaz. „Škoda. Hodíte se k sobě, sluší vám to spolu. Kdo je to?“

„Jsem Essi Daven, básnířka,“ zazpívala Očko s přízvukem a melodií, při nichž zaklínačův hlas zněl jako vraní krákání. „Jsem ráda, že tě poznávám, Sh´eenaz.“

Víla plácla rukama do vody a zvučně se zasmála.

„To je hezké!“ vykřikla. „Ty znáš náš jazyk! Čestné slovo, překvapujete mě, vy lidé. Opravdu, nejsou mezi námi tak velké rozdíly, jak se obvykle tvrdí.“

Zaklínač byl stejně zaskočený jako víla, ačkoli mohl předpokládat, že vzdělaná a sečtělá Essi zná lépe než on Starý jazyk, řeč elfů, jejíž zpěvnou verzi užívaly mořské víly, nymfy a nereidy. Mohlo mu také být jasné, že zpěvnost a složitá melodičnost vílí řeči, jež pro něj byly ztížením, znamenaly pro Očko ulehčení.

„Sh´eenaz!“ zvolal. „Něco nás přece jen odděluje – a někdy to může být i prolitá krev! Kdo… Kdo zabil lovce perel, tam, při těch skalách? Pověz mi to!“

Víla se ponořila tak rychle, až rozbouřila vodu. Za chvíli opět vyplula na hladinu, krásnou tvářičku ale měla staženou ve škaredé grimase.

„Neopovažujte se!“ vykřikla pronikavě. „Neopovažujte se přiblížit ke Schodům! Tam nesmíte! Nevšímejte si jich! To není nic pro vás!“

„Copak? Copak není pro nás?“

„Není to pro vás,“ vykřikla Sh´eenaz a vrhla se naznak do vln.

Vodní tříšť vystříkla vysoko k obloze. Ještě na okamžik viděli její ocas, rozeklanou, vidlicovitou ploutev, třepetající se ve vlnách. Pak zmizela v hlubinách.

Očko si upravila vlasy, rozcuchané větrem. Zůstala stát bez pohybu, jen nachýlila hlavu.

„To jsem netušil, Essi,“ odkašlal si Geralt, „že tak dobře znáš Starý jazyk.“

„Taky jsi to ani vědět nemohl,“ odvětila se zřetelnou hořkostí v hlase. „Vždyť my…. My se přece sotva známe.“

VI.

„Geralte," řekl Marigold, rozhlížející se a čenichající jako lovecký pes. „Hrozně to tu smrdí, nemyslíš?"

„Co já vím?" potáhl zaklínač nosem. „Byl jsem už na místech, kde to smrdělo daleko víc. Tohle je jen pach moře."

Bard otočil hlavu a plivl mezi kameny. Voda bublala ve skalních rozsedlinách, pěnila, šuměla, odkrývala vlnami vymyté štěrkovité úžlabiny. „Koukni, jak to krásně vyschlo, Geralte. Kam se poděla ta voda? Jak to, k čertu, s těmi přílivy a odlivy vlastně je? Kde se berou? Nikdy ses nad tím nezamyslel?"

„Ne. Měl jsem jiné starosti."

„Já si myslím," zachvěl se Marigold, „že tam, v hlubinách, na samotném dně toho mizerného oceánu, sedí obrovská nestvůra, tlustá, šupinatá příšera, ropucha s rohy na obludném čele. A někdy natahuje vodu do panděra – a s tou vodou všechno, co tam žije a dá se jíst – ryby, tuleně, želvy, všechno. A pak, až kořist stráví, zase vodu vyvrhne a máme tady příliv. Co myslíš, Geralte?"

„Myslím, že jsi dětina. Yennefer mi kdysi říkala, že příliv a odliv způsobuje Měsíc."

Marigold se rozřehtal.

„To je mi ale blbost! Co má Měsíc společného s mořem? Na Měsíc vyjí jenom psi. Dostala tě, ta tvoje lhářka, udělala si z tebe srandu. A podle toho, co vím, tak ne poprvé."

Zaklínač to přešel mlčením. Hleděl na vlhkem se lesknoucí kameny v úžlabinách, odkrytých odlivem. Pořád v nich ještě bouřila a pěnila voda, zdálo se ale, že už co nevidět zmizí.

„No, tak do práce," řekl, vstal a upravil si meč na zádech. „Dál už čekat nemůžeme, protože bychom to do přílivu nestihli. Pořád ještě trváš na tom, že tam chceš jít se mnou?"

„Jistě. Náměty na balady nejsou šišky, nenajdeš je pro stromkem. A pak, Pacinka má zítra narozeniny."

„Nevidím v tom žádnou souvislost."

„To je škoda. Mezi námi, normálními lidmi, je takový obyčej dávat si k narozeninám dárky. Na to, aby jí něco koupil, nemám. Najdu pro ni něco na mořském dně."

„Sledě? Ježka?“

„Jsi hlupák. Najdu jantar, mořského koníka nebo nějakou krásnou lasturu. Jde o symbol, o projev toho, že na ni myslím, důkaz sympatií. Mám Očko rád a chci jí udělat radost. Nerozumíš? To jsem si mohl myslet. Jdeme. Ty první, protože tam může být nějaká potvora.“

„Dobrá.“

Zaklínač sklouzl z útesu na slizké kameny, pokryté chaluhami. „Já jdu napřed, abych tě, kdyby něco, kryl. Protože na tebe myslím, na důkaz sympatií. Jen měj na paměti, že když vykřiknu, musíš vzít nohy na ramena a nemotat se mi před mečem. Nejdeme sbírat mořské koníky. Jdeme vyřídit nestvůru, která vraždí lidi.“

Vykročil dolů, do úvozů odkrytého dna, místy se brodili ve vodě, pořád ještě bouřící ve skalních komínech. Šlapali v prohlubních, vystlaných pískem a kamením.

A jako by toho nebylo dost, začalo pršet, zakrátko tedy byli mokří od hlavy k patám.

Marigold se každou chvíli zastavoval a hrabal klacíkem ve štěrku a hromadách chaluh.

„Koukej, Geralte, rybička. Malá a červená, ať mě vezme čert! A tady, malý úhoř. A tohle? Co je to? Vypadá to jako velká, průzračná blecha. A tohle… Ó, matko! Geraaaltéééé!!“

Zaklínač se prudce otočil s mečem v ruce.

Byla to lidská lebka, bílá, hladká jako kámen, zaklíněná do skalní rozsedliny, vybílená pískem. A nejen to. Když Marigold viděl v očním důlku se plazící mnohonožku, otřásl se a ječivě vykřikl. Zaklínač pokrčil rameny a šlapal dál k mořem odkryté kamenité plošině, ke dvěma ostrým útesům, zvaným Dračí Zuby, které teď vypadaly jako hory. Postupoval opatrně. V kalužích a tůních se vlnily velké medúzy a hadi. Malí krabi, pestří jako kolibříci, před nimi prchali – utíkali stranou a komicky přitom kmitali nožičkami.

Geralt už zdaleka viděl mrtvolu, uvízlou mezi kameny. Utopenec hýbal zpod chaluh prosvítajícím hrudníkem, ač už neměl nárok hýbat čímkoli. Hemžil se kraby z vnějšku i zevnitř. Nemohl být ve vodě déle než den, ale krabi ho stačili obrat tak, že nějaká prohlídka

už neměla žádný smysl. Zaklínač beze slova změnil směr chůze a obešel mrtvolu velikým obloukem. Marigold si ničeho ani nevšiml.

„Hrozně to tu smrdí shnilotinou," zanadával, doháněje Geralta, odplivl si a otřepal vodu z klobouku. „A lije. A ještě k tomu je tu zima. Nachladnu a přijdu o hlas, u všech čertů…!"

„Nebrblej. Jestli se chceš vrátit, cestu znáš."

Hned za úpatím Dračích Zubů se nacházela rovná skalní police, dál už pak byla hlubina, poklidně se vlnící moře. Hranice odlivu.

„Ha, Geralte," rozhlížel se Marigold. „Zdá se, že ta tvoje nestvůra měla dost rozumu, aby se ztratila v moři zároveň s ustupující vodou. A ty sis určitě myslel, že tady někde s břichem nahoru bude čekat, až ji podřízneš…!"

„Buď zticha!"

Zaklínač se přiblížil k okraji polici, klekl si a opatrně se rukama opřel o ostré mušle obrůstající skálu. Nic neviděl. Voda byla tmavá a hladina zakalen, zmatnělá deštěm.

Marigold zkoumal všechny kouty útesů, kopanci zaháněje drzejší kraby, prohlížel si a ohmatával mokrá skaliska, vousatá visícími řasami, skvrnitá hrbolatými koloniemi mušlí a korýšů.

„Hej, Geralte!"

„Co je?"

„Koukni na ty mušle. To jsou perlorodky, nebo ne?"

„Ne."

„Ty tomu rozumíš?"

„Nerozumím."

„Tak se zdrž komentářů, dokud tomu rozumět nezačneš. Jsou to perlorodky, tím jsem si naprosto jist. Hned nasbírám nějaké perly, z té výpravy bude přece jen nějaké profit, nejen rýma. Mám je nasbírat, Geralte?"

„Sbírej. Netvor zabíjí lovce. Sběrači do té kategorie spadají taky."

„To mám být vábnička?"

„Jenom sbírej, sbírej. A ber ty největší mušle. Když v nich nebudou perly, tak si aspoň uvaříme polívku."

„To tak. Budu brát jenom perly a skořápky může poskákat pes. K čertu… jak se to… do psího lejna… otvírá? Nemáš nůž, Geralte?"

„Tak ty sis nevzal ani nůž?“

„Jsem básník a ne nějaký lupič. Ale, šlak to tref, nasbírám to do torby, perly vyloupnu později. Ech ty, lez ven!“

Odkopnutý krab přeletěl nad Geraltovou hlavou a plácl sebou do vln. Zaklínač pomalu obcházel okraj police, zahleděn do temné, neproniknutelné vody. Slyšel jen rytmické klepání kamene, jímž Marigold odrážel mlže od skály.

„Marigolde! Pojď sem, koukni!“

Popraskaná, rozbitá police najednou končila rovnou, ostrou hranou padající kolmo dolů. Pod hladinou moře bylo zřetelně vidět obrovské, pravidelné mramorové kvádry, obrostlé sasankami, korály a všelijakými vodními rostlinami, vlnícími se ve vodě jako květiny ve větru.

„Co je to? Vypadá to… jako schodiště.“

„Protože to taky schodiště je,“ zašeptal Marigold užasle. „Ano, je to schodiště, vedoucí do podmořského města. Do legendárního města Ys pohlceného mořem. Slyšels legendu o městě v hlubinách, o Ys Pod Vodami? Ach, napíšu o tom baladu, takovou, že konkurence zbledne závistí. Musím si to prohlídnout zblízka… Koukni, je tam nějaká mozaika, něco je tam vyryto nebo vytesáno… Nějaké nápisy? Běž stranou, Geralte!“

„Marigolde! Je tam hluboko! Spadneš…“

„No a, stejně už jsem dost mokrý. Podívej se, tady je mělko, voda dosahuje sotva po pás, na tom prvním schodu. A široké je to jako taneční sál. Ó, k čertu…“

Geralt bleskově skočil do vody a podržel barda, ponořeného až po krk.

„Zakopl jsem o tohle hovno!“ Po vzduchu lapající Marigold se otřepal a v obou rukou zvedl velkou, plochou mušli kobaltové barvy, porostlou štětinkami sasanek.

„Je jich na těch schodech plno. Nemyslíš, že má docela pěknou barvu? Pojď sem strčím ji do tvé torby, moje už je plná.“

„Polez sem!“ zavrčel rozezlený zaklínač. „Okamžitě lez na polici, Marigolde. Tohle není žádná sranda.“

„Tiše! Slyšels? Co to bylo?“

Geralt slyšel. Zvuk zazněl zespodu, z vody. Hluchý a hluboký, ale zároveň slabý, tichý, krátký a nedokončený. Zvuk zvonu.

„Zvon, aby to kat spral," zašeptal Marigold, vytahuje se na polici. „Měl jsem pravdu, Geralte. Je to zvon potopeného Ys, zvon města přízraků, utlumený tíhou hlubiny. To nám prokletí vyprávějí…"

„Zavřeš už konečně tu hubu?"

Zvuk se ozval znovu, podstatně blíž.

„… vyprávějí nám," pokračoval bard, vykrucuje si šosy kabátce, „o svém strašném osudu. Ten zvon je varování…"

Zaklínač si přestal všímat Marigoldových řečí a zapojil jiné smysly. Cítil. Něco cítil.

„Je to varování!" Marigold povyplázl jazyk, což bylo jeho zvykem, když se soustředil. „Varování, protože … hmm… abychom nezapomněli…hmm… hmmmm… Už to mám!"

Zní hluše srdce zvon hlas,
o smrti píseň zpívá,
o smrti, jež má tolik krás,
víc, nežli svět nám skrývá.

Voda vedle zaklínače vybuchla. Marigold vykřikl. Nestvůra s vypoulenýma očima, vynořivší se z pěny, zaútočila na zaklínače širokou, zubatou, kose podobnou čepelí. Geralt držel meč v ruce hned, jen co voda začala stoupat, takže teď se jen obratně prohnul v bocích a sekl netvora po šupinatém krku. Okamžitě se otočil na druhou stranu, kde rozbouřil vodu další, v podivné přilbici, v něčem, co vypadalo jako brnění ze zašlé mědi. Zaklínač se široce rozmáchl a odrazil krátké kopí, jímž se jej příšera snažila zasáhnout. S razancí, jíž dosáhl po odražení útoku, sekl po rybohadí, zubaté tlamě. Pak odskočil k hraně police, rozstřikuje přitom vodu.

„Zdrhej, Marigolde!"

„Podej mi ruku!"

„Zdrhej, k čertu!"

Třetí nestvůra se vynořila se zakřivenou šavlí v zelené, kostlivecké ruce.

Zaklínač se odrazil zády od mušlemi naježené skály, zaujal postavení, ale rybooká stvůra se nepřibližovala. Vzrůstem se Geraltovi vyrovnala, voda jí dosahovala rovněž až k pasu, ale impozantně naježený hřeben na hlavě a rozevřené skřele způsobovaly, že se zdála být vyšší. Grimasa, v níž se zkřivila široká, zuby vyzbrojená tlama, až neuvěřitelně připomínala krutý úsměv.

Nestvůra, aniž vy si vůbec všimla dvou ve smrtelné křeči se svíjejících těl ve zrudlé vodě, zvedla svou šavli, již držela obouruč za dlouhou rukojeť bez záštity.

Naježila hřeben ještě víc, ještě víc rozevřela skřele a zručně zatočila čepelí ve vzduchu. Geralt slyšel, jak lehké ostří syčí a sviští.

Netvor udělal krok kupředu a vyslal k zaklínači vlnu. Geralt zatočil mečem a zasvištěl jím v odpovědi. A také vykročil, přijímaje vyzvání.

Rybooký zručně přeložil prsty na rukojeti a pomalu složil bronzem a mědí opancéřované paže, ponořil je až po lokty, skrývaje zbraň pod vodou. Zaklínač uchopil meč obouruč – pravou rukou těsně pod záštitou, levou za hlavicí – zvedl zbraň trochu stranou, nad pravé rameno. Díval se do netvorových očí, jenže to byly opalizující oči rybí, oči s panenkami jako tečky, lesknoucí se studeně a kovově. Oči, jež nic nevyjadřovaly a nic neprozrazovaly. Nic, co by mohlo varovat před útokem.

Z hloubky, zezdola ze schodiště, mizejícího v černé vodě, zaznívaly zvuky zvonu. Stále bližší, stále zřetelnější.

Rybooký vytrhl šavli z vody a vrhl se kupředu, zaútočil jako myšlenka rychlým postranním seknutím zespodu. Geraltovi pomohlo jen štěstí, předpokládal, že rána půjde zprava. Odrazil čepelí namířenou dolů, silně se vytočil, okamžitě meč obrátil a svázal jej naplocho s netvorovou šavlí. Teď vše záviselo na tom, kdo první přeloží prsty na rukojeti, kdo první přejde z plochého, statického postavení čepelí do úderu, úderu, jehož sílu už připravovali oba, přenášeje váhu na správnou nohu. Geralt už věděl, že jsou oba stejně rychlí.

Jenže Rybooký měl delší prsty.

Zaklínač jej sekl do boku, nad kyčlí, učinil půlobrat, zranil ho, přitlačil na meč a pak bez námahy uhnul před širokým a bezvládným, zmateným a nehezkým úderem.

Stvůra, nehlasně otevírající tlamu, zmizela pod vodou, v níž tepala temně rudá oblaka.

„Podej mi ruku! Rychle!“ zaječel Marigold. „Plavou sem, je jich moc! Vidím je!“

Zaklínač se chytil bardovy pravice a vyskočil z vody na kamennou polici. Za ním pleskla vlna.

Začínal příliv.

Hbitě prchali, pronásledováni zvedající se vodou. Geralt se otočil a spatřil, jak z moře vyskakuje nespočetně mnoho dalších rybích nestvůr, jak se za nimi ženou, jak skákají na svalnatých nohách. Beze slova přidal do běhu.

Marigold namáhavě dýchal, běžel těžce, rozstřikoval kolem sebe vodu, dosahující málem až ke kolenům. Najednou zakopl, upadl, plácl sebou do kamení a opřel se o rozechvělé ruce. Geralt jej uchopil za pas a vytrhl ho z kolem se vařící pěny.

„Zdrhej!“ křikl. „Zdržím je!“

„Geralte…“

„Utíkej, Marigolde! Voda ten úvoz co nevidět zaleje a pak už se odtud nedostaneme! Uháněj jak jen můžeš!“

Marigold vyjekl a rozběhl se. Zaklínač prchal za ním, počítal s tím, že se netvoři při pronásledování roztáhnou. Bylo mu jasné, že v boji s celou skupinou nemá ani nejmenší šanci.

Dohnali ho až u průrvy, protože voda už byla natolik hluboká, že mohli plavat, zatímco on se musel namáhavě škrábat v pěně přes slizké balvany. V průrvě ale bylo příliš těsno, takže jej nemohli obklíčit ze všech stran. Zastavil se v tůňce, kde Marigold předtím našel lebku.

Zastavil a otočil se. A hned se i uklidnil.

Prvního zasáhl špičkou meče v místech, kde by měla být skráň. Druhého ozbrojeného něčím, co se podobalo krátkému tesáku, rozsekl břicho. Třetí uprchl.

Zaklínač se vrhl nahoru po svahu, jenže v téže chvíli stoupající se voda zahučela, vzpěnila se, zavířila v úžlabině, strhla jej ze skály a odvlekla dolů, do zvířeného proudu. Srazil se s jednou z nestvůr, odkopl ji. Někdo jej ale chytil za nohy a potáhl dolů, ke dnu. Uhodil se zády o skálu, otevřel oči – v pravý čas, aby zahlédl tmavé postavy

nepřátel, dva rychlé záblesky. První záblesk odrazil mečem, před druhým se instinktivně kryl levou rukou. Ucítil ránu, bolest a hned nato ostré zaštípání soli.

Odrazil se nohama ode dna, vyjel nahoru, ke hladině, složil prsty a vystřelil Znamení. Výbuch byl tlumený, zasáhl uši krátkým záblesk em bolesti. Jestli se z toho dostanu, říkal si když mlátil do vody rukama nohama, jestli se z toho dostanu, pojedu za Yen do Vengerbergu, zkusím to ještě jednou… Jestli se z toho dostanu.

Zdálo se mu, že slyší bučení trubky. Nebo rohu.

Vlna, která znovu vyrazila strží, jej zvedla nahoru a vyhodila břichem na velký balvan. Teď už dokonale slyšel bučení rohu i Marigoldův řev, který se zdál přicházet ze všech stran najednou. Vyfoukl slanou vodu z nosu, rozhlédl se, když předtím odhodil mokré vlasy z očí.

Byl na břehu skoro tam, odkud vyrazili. Ležel břichem na kamení, příboj kolem se vařil v bílé pěně.

Za ním, v úžlabině, z níž teď byl úzký záliv, tančil na vlnách velký, šedý delfín.

Na jeho hřbetu, pohazujíc mokrými, světle zelenými vlasy, seděla malá mořská víla.

Měla opravdu moc krásná ňadra.

„Bělovlasý!“ zazpívala, mávajíc rukou, v níž držela velikou, ostnatou, spirálovou lasturu. „Jsi naživu?“

„Jsem,“ podivil ze zaklínač. Pěna kolem něj zrůžověla. Levá paže mu tuhla a štípala solí. Rukáv kabátce byl rozseknutý, z díry se valila krev. Dostal jsem se z toho, řekl si, zase se to podařilo. Ale ne, nikam nepojedu.

Spatřil Marigolda. Běžel k němu, klouzaje na mokrých oblázcích.

„Zdržím je!“ zazpívala víla a opět zadula na lasturu. „Ale ne nadlouho! Utíkej a už se sem nevracej, Bělovlasý! Moře… To není pro vás!“

„Já vím!“ zakřičel na odpověď. „Já vím! Děkuji ti, Sh´eenaz!“

VII.

„Marigolde," ozvala se Očko, když trhala zuby konce obvazu a dělala uzel na Geraltově zápěstí, „vysvětli mi, kde se pod schodištěm vzala ta hromada mušlí? Drouhadrova žena je právě uklízí a nijak při tom neskrývá, co si o vás dvou myslí."

„Mušle?!" podivil se Marigold. „Jaké mušle? Nemám ponětí. Třeba je tam upustily přelétající kačeny?"

Geralt otočil obličej do stínu a usmál se. Usmál se, když si vzpomněl na Marigoldovo nadávání, když strávil celé odpoledne otevíráním mušlí a prohrabováním rosolovitého masa, poranil si prsty, ušpinil košili a nenašel přitom ani perličku. A nebylo divu, protože to zřejmě nebyly žádné perlorodky, jen obyčejné slávky nebo něco podobného. Nápad, že by si z mušlí mohli udělat polévku, odvrhli hned, když Marigold otevřel první – měkkýš nevypadal zrovna nejchutněji a smrděl tak, až jim tekly slzy z očí.

Očko dokončila obvaz a posadila se na obrácený džber. Zaklínač poděkoval, prohlížeje si zručně obvázanou ruku. Rána byla hluboká a dlouhá, zasáhla i loket, který se při každém pohybu bolestně ozýval. Ošetřili ji provizorně ještě u moře, ale než stačili dojít domů, začala opět krvácet. Před příchodem dívky si Geralt nalil na rozseknutou paži elixír srážející krev, znecitlivěl si ránu uklidňujícím elixírem a Essi jej našla, když se právě s Marigoldem pokoušel zašít ránu nití, navlečenou do rybářského háčku. Hrozně jim vynadala a sama se pustila do ošetřování, během něhož ji Marigold poctil barvitým vyprávěním o boji, přičemž si několikrát vyhradil veškerá práva na baladu o této příhodě. Essi Geralta, samozřejmě, zasypala lavinou otázek, na něž neuměl odpovědět. Přijala to špatně, nejspíš měla pocit, že před ním něco tají. Nasupila se a přestala se vyptávat.

„Agloval už to ví," oznámila jim. „Byli jste viděni při návratu a Drouhardová, když viděla na schodech krev, okamžitě letěla na drby. Lidi se rozeběhli ke skaliskům v naději, že vlny něco vyhodí – motají se tam ještě teď – ale, pokud vím, nenašli vůbec nic."

„A ani nenajdou," odpověděl zaklínač. „K Aglovalovi zajdu zítra, ale můžeš-li, upozorni ho, aby lidem zabránil motat se kolem Dračích Zubů. Jenom ani slovo, prosím, o tom schodišti a o Marigol-

dových fantaziích o městě Ys. Okamžitě by se našli nějací hledači pokladů a senzací – a měli bychom tu další mrtvé…“

„Nejsem žádná drbna,“ urazila se Essi a prudce si odhodila loknu z čela. „Když se tě na něco ptám, tak ne proto, abych s tím okamžitě běžela ke studni a vykládala to pradlenám.“

„Promiň.“

„Musím odejít,“ oznámil Marigold. „Mám schůzku s Akerettou. Geralte, půjčím si tvoji kazajku, protože moje je nelidsky zaprasená a pořád ještě mokrá.“

„Všechno je tu mokré,“ řekla Očko znechuceně a zhnuseně odkopla špičkou střevíčku rozházené části oděvu. „Copak to takhle jde? Musí se to pověsit, pořádně vysušit… vy jste ale hrozní chlapi.“

„Samo to neuschne.“ Marigold si natáhl Geraltovu vlhkou kazajku a potěšeně si prohlížel stříbrné cvoky na rukávech.

„Nevykládej. A to je co? No ne, ta torba je pořád ještě plná svinstva a řas! A tohle… co je to? Fuj!“

Geralt i Marigold mlčky hleděli na kobaltově modrou mušli, již Essi držela mezi dvěma prsty. Zapomněli. Mlž byl pootevřený a velice páchl.

„To je dárek,“ prohlásil trubadúr, couvaje ke dveřím. „Zítra máš narozeniny, že, Pacinko? No, tak to je dárek pro tebe.“

„Tohle?“

„Hezká, že?“ Marigold natáhl vzduch a rychle dodal: „To je od Geralta. Vybral to pro tebe. Ach, už je pozdě. Mějte se…“

Po jeho odchodu byla Očko chvíli zticha. Zaklínač hleděl na smrdícího mlže a styděl se. Za Marigolda i za sebe.

„Ty sis vzpomněl, že mám narozeniny?“ zeptala se Essi pomalu, držíc mušli daleko od těla. „Opravdu?“

„Dej to sem!“ řekl ostře. Vstal ze slamníku, chráně si přitom poraněnou ruku.

„Omlouvám se ti za toho idiota…“

„Ne,“ protestovala a vytáhla z pochvy u pasu malý nožík. „Je to opravdu moc krásná mušlička, nechám si ji na památku. Jen ji trošku omyju a zbavím se… obsahu. Vyhodím to z okna, ať se kočky pomějou.“

Něco kleplo o podlahu a odkutálelo se. Geralt napjal zrak a spatřil to něco dřív než Essi.

Byla to perla. Krásně opalizující a lesklá perla světle modré barvy, velká jako nabobtnalé zrnko hrachu.

„Bohové!“ Očko to uviděla rovněž. „Geralte… Perla!“

„Perla,“ zasmál se. „Takže jsi přece jen dostala dárek, Essi. To jsem rád.“

„Geralte, to přece nemůžu přijmout. Ta perla má cenu…“

„Je tvoje,“ přerušil ji. „I když si Marigold hraje na hlupáka, tak skutečně na tvoje narozeniny myslel. Skutečně ti chtěl udělat radost. Mluvil o tom, a mluvil o tom hlasitě. No a osud jej vyslyšel a udělal, co bylo třeba.“

„A ty, Geralte?“

„Já?“

„Chtěls mi… Taky jsi mi chtěl udělat radost? Ta perla je tak krásná… Musí mít cenu přímo obrovskou.. Není ti líto, že…“

„Mám radost, že se ti líbí. A jestli lituju, tak jen toho, že byla jen jedna. A toho, že…“

„Prosím?“

„Že tě neznám tak dlouho, jako Marigold, tak dlouho, abych mohl vědět a pamatovat si, kdy máš narozeniny. Abych ti mohl dávat dárky a dělat radost. Abych ti mohl… říkat Pacinko.“

Přistoupila k němu a najednou jej objala kolem krku. Obratně a rychle ji předběhl, unikl před jejími ústy a chladně ji políbil na tvář, objímaje ji zdravou rukou, neobratně, rezervovaně a něžně. Cítil, jak dívka tuhne a pomalu ustupuje – ale jen na délku paží, pořád ještě spočívajícího na jeho ramenou. Věděl nač čeká, ale neudělal to. Nepřitáhl ji k sobě.

Essi jej pustila a otočila se k pootevřenému, špinavému okénku.

„Jistě,“ řekla najednou. „Vždyť ty mě sotva znáš. Zapomněla jsem, že mě sotva znáš…“

„Essi,“ řekl po krátkém odmlčení. „Já…“

„Já tě taky sotva znám,“ vybuchla, přerušujíc jej. „A co z toho? Miluju tě. A nic s tím nedokážu udělat. Nic.“

„Essi!“

„Ano. Miluju tě, Geralte. A je mi úplně jedno, co si o tom myslíš. Miluju tě od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, tam, na svatební hostině…“

Ztichla a svěsila hlavu.

Stála před ním a Geralt litoval, že je to ona a ne rybooký se šavlí ukrytou pod vodou. Proti rybookému měl šanci. Proti ní ne.

„Nic neříkáš,“ prohlásila. „Nic, ani slůvko.“

Jsem utahaný, říkal se, a příšerně slabý. Musím se posadit, tmí se mi v očích, ztratil jsem něco krve a nic jsem nejedl… Musím se posadit. Proklatá komůrka, pomyslel si. Kdyby tak chtěla shořet při nejbližší bouřce, aby ji blesk trefil. Chybí tu nábytek, pitomé dvě židle a stůl, který rozděluje, ale přes který se tak snadno a bezpečně hovoří, lidi se můžou držet i za ruce. Jenže já se musím posadit na slamník, musím ji požádat, aby se posadila vedle mě. A hrachovinou nacpaný slamník je nebezpečný, odtamtud se někdy není možno dostat, uprchnout…

„Posaď se ke mně, Essi.“

Posadila se. Váhavě. Taktně. Daleko. Příliš blízko.

„Když jsem se dozvěděla,“ zašeptala, přerušujíc dlouhé odmlčení, „když jsem slyšela, že tě Marigold přivlekl zkrvaveného, vyběhla jsem z domu jako šílená, uháněla jsem, nevnímala jsem nic kolem sebe. A tehdy… Víš, co mě napadlo? Že jsou to čáry, že jsi mě uhranul, tajně, zrádně jsi mě očaroval, uhranul Znamením, tvým vlčím medailonem, zlým okem. To jsem si myslela, ale nezastavila jsem se, utíkala jsem dál, protože jsem pochopila, že toužím… že se toužím ocitnout ve tvé moci. Ale skutečnost je daleko strašnější. Ty jsi mě neuhranul, nepoužils žádná kouzla. Proč, Geralte? Proč jsi mě neuhranul?“

Mlčel.

„Kdyby to byla kouzla,“ pokračovala, „bylo by to všechno tak snadné a prosté. Podlehla bych tvé moci a byla bych šťastná. Ale takhle… Musím… Nevím, co se to se mnou děje…“

K čertu, říkal si, jestli se Yennefer, když jsme spolu, cítí tak, jako já teď, tak ji lituju. A nikdy se jí už nebudu divit. Nikdy už ji nebudu nenávidět… Nikdy.

Protože Yennefer možná cítí to, co já teď. Cítím vtíravou nutnost splnit to, co se splnit nedá, co je ještě nesplnitelnější než svazek Aglovala se Sh´eenaz. Jistota, že by se tady nestačilo trochu obětovat, že by bylo třeba obětovat se úplně a přitom není zcela jisté, že by to stačilo. Ne, nebudu už Yennefer nenávidět za to, že mi nemůže a nechce dát víc, než že se jen trochu obětuje. Teď už vím, že jen trochu se obětovat znamená strašně moc.

„Geralte!“ zavzlykala Očko, vtahujíc hlavu mezi ramena, „já se tak stydím. Stydím se za to, co cítím, za to, co je jako nějaká prokletá nemoc, jako zimnice, jako nedostatek vzduchu…“

Mlčel.

„Vždycky jsem si myslela, že je to krásný, povznášející duševní stav, i kdyby člověka dělal nešťastným. Vždyť jsem o něčem takovém složila tolik balad. Jenže to je jen záležitost orgánů, Geralte, je to strašné a dojímavé. Takhle se může cítit někdo hodně nemocný, někdo, kdo vypil jed. Protože stejně jako ten, kdo vypil jed, jsem ochotna dát za protijed cokoli. Cokoli. Dokonce se i ponížit.“

„Essi, prosím tě…“

„Ano. Cítím se být ponížená, ponížená tím, že jsem ti všechno řekla, zapomněla na hrdost, která přikazuje trpět mlčky. Tím, že jsem tě svým vyznáním přivedla do rozpaků. Jenže já jsem nemohla jinak. Nic proti tomu nezmůžu. Jsem ti dána na milost i nemilost, jako někdo zasažený chorobou. Vždycky jsem se bála nemoci, okamžiku, kdy budu slabá, neschopná, bezradná a opuštěná. Vždycky jsem se bála nemoci, vždycky jsem věřila, že nemoc je to nejhorší, co by mě mohlo potkat…“

Mlčel.

„Já vím,“ zavzlykala opět. „Já vím, že bych ti měla být vděčná, že… že toho, co se stalo nezneužíváš. Jenže já ti vděčná nejsem. A za to se stydím taky. Protože já to tvoje mlčení nenávidím, nenávidím ty tvoje užaslé oči. Nenávidím tě. Za to, že mlčíš. Za to, že nelžeš, že ne… A ji nenávidím taky, tu tvoji čarodějnici, nejradši bych ji bodla nožem za to, že… Nenávidím ji. Vyžeň mě, Geralte. Přikaž mi, abych odtud odešla pryč. Protože sama, z vlastní vůle, nemohu a nechci odejít. Nechci jít do města, do hospody… Chci se ti pomstít za svůj stud, za ponížení, chci si najít prvního lepšího…“

Do psí mateří, pomyslel si, když slyšel, jak její hlas klesá dolů jako hadrový míček, padající po schodišti. Rozpláče se, pomyslel si, o tom není pochyb, rozpláče se. Co mám dělat, k čertu, co mám dělat?

Essina skrčená ramena se silně roztřásla. Dívka otočila hlavu a dala se do tichého, hrozivě klidného, ale nezadržitelného pláče.

Nic necítím, zjistil s hrůzou, nic, ani nejmenší záchvěv vzrušení. To, že ji teď obejmu kolem ramen, bude uvážené, rozmyslné, chladné gesto. Obejmu ji, protože cítím, že je to nutné, ne proto, že bych chtěl. Nic necítím.

Když ji objal, přestala okamžitě plakat, utřela si slzy, potřásla hlavou a otočila se tak, aby jí neviděl do obličeje. A pak se k němu silně přivinula, přitiskla mu hlavu na prsa.

Trošku se obětovat, pomyslel si, jen trošku se obětovat. To ji přece uklidní, objetí, polibek, něžné pohlazení… Jenže ona chce víc. A i kdyby chtěla, tak co?

Trochu se obětovat, jen trošku, vždyť je přece hezká a… Kdyby chtěla víc… To ji uklidní. Tichý, klidný, něžný akt lásky. A já? Mně je přece všechno jedno, protože Essi voní levandulí a ne šeříkem a angreštem, nemá studenou, elektrizující pleť, její vlasy nejsou černé tornádo zářivých proudů, oči má krásné, měkké, teplé a modré, neplanou studeným, nevzrušeným, hluboce fialovým světlem. Essi pak usne, odvrátí hlavu, pootevře ústa, Essi se triumfálně neusměje. Protože Essi…

Essi není Yennefer.

A proto nemůžu. Nedokážu se trochu obětovat.

„Prosím tě, Essi, neplač.“

„Nebudu,“ odtáhla se od něj co nejpomaleji. „Nebudu. Já vím. Jinak to asi nejde.“

Mlčeli, seděli vedle sebe na hrachovinou vycpaném slamníku. Blížil se večer.

„Geralte,“ promluvila najednou a hlas se jí chvěl. „A co kdyby… jako s tou mušlí, s tím podivným dárkem? Co kdybychom jednou našli perlu? Později? Za nějakou dobu?“

„Vidím tu perlu,“ řekl s námahou. „Zasazenou do stříbra, do stříbrného kvítku s mistrně tepanými plátky. Vidím ji na tvém krku,

na stříbrném řetízku, jak ji nosíš tak, jako já nosím svůj medailón. To bude tvůj talisman, Essi. Talisman, který tě ochrání před každým zlem.“

„Můj talisman,“ zopakovala a svěsila hlavu. „Moje perla, kterou si nechám zasadit do stříbra a s níž se nikdy nerozloučím. Můj šperk, který jsem dostala jako náhradu. Může takový talisman přinést štěstí?“

„Ano, Essi. Tím si buď jistá.“

„Můžu tu ještě posedět? S tebou?“

„Můžeš.“

Blížil se večer, smrákalo se a oni seděli na hrachovinou vycpaném slamníku v podkrovní komůrce, kde nebyl žádný nábytek, kde byl jen džber a nezapálená svíčka v kaluži ztuhlého vosku na podlaze.

Seděli v naprostém tichu, mlčky, velice dlouho. A pak přišel Marigold. Slyšeli jak přichází, drnká si na loutnu a prozpěvuje. Marigold vešel dovnitř, uviděl je a neřekl nic, ani slovo. Essi mlčky vstala a odešla, ani se neohlédla.

Marigold neřekl ani slovo. Ale zaklínač v jeho očích viděl všechna slova, která nepadla.

VIII.

„Rozumná rasa,“ opakoval Agloval zamyšleně, opíraje se loktem o opěradlo křesla, bradu na pěsti. „Jiná civilizace. Rybolidé, žijící na mořském dně. Schodiště do hlubin. Geralte, ty mě máš za příšerně důvěřivého knížete!“

Očko, stojící vedle Marigolda, nahněvaně odfrkla. Marigold nevěřícně zakroutil hlavou. Jen Geralt se nijak nevzrušoval.

„Je mi úplně jedno,“ řekl tiše, „jestli mi uvěříš nebo ne. Mou povinností je varovat tě. Loď, která se přiblíží k Dračím Zubům, i lidé, kteří se tam objeví za odlivu, se dostanou do smrtelného ohrožení. Smrtelného! Chceš-li se přesvědčit, zda je to pravda, chceš-li riskovat, je to tvoje věc. Já tě jen varuji.“

„Ha,“ ozval se najednou pan Zelest, sedící za Aglovalem v okenním výklenku. „Jsou-li to nestvůry takové, jako elfové nebo jiní goblini, tak to zase není až tak strašné. Báli jsme se, že je to něco horšího a, střezte nás bohové, začarovaného. Z toho, co říká zaklínač, soudím, že jsou to nějací mořští vodníci. A s vodníky si umíme poradit. Zaslechl jsem někde, že si jeden čaroděj v okamžiku poradil s vodníky v jezeře Mokva. Vlil do vody soudek kouzelného elixíru a bylo po zasraných vodnících. Nezůstala po nich ani stopa.“

„Pravda,“ ozval se dosud mlčící Drouhard. „Nezůstal po nich ani mastný flek. Ani po línech, štikách, racích a karasích. Vyhnilo dokonce i bahno na dně a uschly olše na březích.“

„To je kapitální,“ řekl Agloval výsměšně. „Dík za výtečný návrh, Zeleste. Nemáš jich náhodou víc?“

„No, je to pravda,“ začervenal se Zelest. „Kouzelník trochu víc mávl hůlkou, trošku víc se rozmáchl. Ale vy si, kníže, dokážeme poradit i bez kouzelníků. Zaklínač říká, že se s těmi potvorami dá bojovat a že je lze zabít. Takže válka, pane. Jako kdysi. To pro nás není nic nového, že? Žili kdysi v horách bobolaci, kde jsou teď? Po lesích se ještě potulují divocí elfové a divoženky, ale i s těmi bude co nevidět konec. Vybojujeme to, co je naše. Jako naši dědové…“

„A perly uvidí teprve moji vnuci, že?“ zamračil se kníže. „To by bylo příliš dlouhé čekání, Zeleste.“

„No, tak zlé to snad nebude. Mám dojem… Řeknu to tak, s každou lodí lovců dvě lodi lučištníků. A hned ty potvory naučíme. Naučíme je strachu. Nemám pravdu, pane zaklínači?“

Geralt jej sjel mrazivým pohledem, ale neřekl ani slovo.

Agloval odvrátil hlavu, předváděje tak svůj ušlechtilý profil, a skousl rty. Pak pohlédl na zaklínače, přimhouřil oči a opět se zachmuřil.

„Nesplnils úkol, Geralte,“ řekl. „Zase jsi to zpackal. Souhlasím, projevil jsi snahu. Jenže za snahu já neplatím. Platím za výsledky. Za efekt. A efekt, promiň mi ten výraz, stojí za hovno. Takže jsi taky hovno vydělal.“

„Hezky, milosti,“ ušklíbl se Marigold. „Je škoda, že jsi tam, u Dračích Zubů, nebyl s námi. Možná bychom vám se zaklínačem

dali příležitost utkat se s jedním z tamtěch, z moře, s mečem s ruce. Pak byste snad pochopil, o co tu jde a přestal se hádat o zaplacení…“

„Jako handlíř,“ poznamenala Očko.

„Nemám ve zvyku dohadovat se nebo smlouvat,“ odpověděl Agloval klidně. „Už jsem řekl, že ti, Geralte, nezaplatím ani halíř. Smlouva zněla: odstranit nebezpečí, odstranit ohrožení, umožnit opět lov perel bez rizika pro lidi. A ty? Přijdeš sem a vykládáš mi tu o rozumné rase z mořského dna. Radíš mi, abych se vyhýbal místu, které mi přináší zisky. Co jsi udělal? Zabils prý… Kolik?“

„Kolik, to je úplně jedno,“ Geralt pobledl. „Alespoň tobě.“

„Právě. Tím spíš, že ti chybí důkazy. Kdybys přinesl třeba jen pravé ruce těch rybožab, kdo ví, třeba bych se rozhodl vyplatit ti nějakou odměnu, stejnou, jakou bere můj hajný za pár vlčích uší.“

„Nu což,“ řekl zaklínač chladně. „Nezbývá nic jiného než se rozloučit.“

„Mýlíš se,“ odvětil kníže. „Zbývá ti ještě jedno. Stálé zaměstnání za celkem slušné peníze a požitky. Postavení a patent kapitána mé gardy, která od nynějška bude doprovázet lovce. Nemusí to být navždy, stačí do doby, až ona prý rozumná rasa nabere dost rozumu, aby se držela zdaleka od mých lodí, aby se vyhýbala jejich střelám. Co ty na to?“

„Děkuji, to není nic pro mě,“ ušklíbl se zaklínač. „Taková práce pro mě není. Vést války s jinými rasami považuju za pitomost. Možná, že to může být výborná zábava pro znuděná knížata. Pro mě ale ne.“

„Ach, jak hrdé,“ pousmál se Agloval. „Jak vznešené. Jistě, odmítáš můj návrh tak, že by se za to nemusel stydět nejeden král. Kašleš na peníze s výrazem boháče po vydatném obědě. Hele, Geralte? Obědvals dneska? Ne? A zítra? A pozítří? Máš jen malou naději, zaklínači, velice malou. I normálně je nouze o výdělek, ale teď, s rukou na šátku…“

„Co si to dovoluješ?“ vykřikla Očko tence. „Jak si můžeš dovolit říct mu něco takového, Aglovale! Ta ruka, kterou nosí na šátku, byla zraněna, když vykonával tvůj příkaz! Jak můžeš být tak podlý…!“

„Přestaň,“ přerušil ji Geralt. „Přestaň, Essi. Nemá to smysl.“

„To není pravda," odsekla vztekle. „Má to smysl. Někdo mu musí konečně říct pravdu do očí, tomu bastardovi, který se sám jmenoval knížetem, protože se s ním nikdo nechtěl hádat o ten kousek kamenitého pobřeží a který si teď myslí, že může klidně urážet druhé."

Agloval zrudl a stiskl rty. Neřekl ale ani slovo, ani se nepohnul.

„Ano, Aglovale," pokračovala Essi, svírajíc roztřesené ruce v pěst. „Baví tě a těší to, že můžeš urážet druhé, máš potěšení z pohrdání, které můžeš projevit zaklínači, připravenému nastavit krk za tvé peníze. Jenže věz, že se zaklínač tvému pohrdání a tvým urážkám směje, že na něj nedělají nejmenší dojem, že si jich dokonce ani nevšímá. Ne, zaklínač necítí ani to, co tvoji sluhové a poddaní, Zelest a Drouhard, a oni cítí stud, hluboký, žhoucí stud. Zaklínač necítí ani to, co cítíme my, Marigold a já – a my cítíme hnus. A víš ty, Aglovale, proč to tak je? Řeknu ti to. Zaklínač ví, že je lepší. Že má větší cenu než ty. A to mu dává tu sílu, kterou má."

Essi zmlkla a sklopila hlavu, jenže ne tak rychle, aby Geralt nestačil nezahlédnout slzu, která se zaleskla v koutku krásného oka. Dívka se dotkla rukou na krku zavěšeného kvítečku se stříbrnými plátky, kvítečku, v jehož středu se skvěla velká modravá perla. Kvíteček měl mistrovsky tepané plátky. Byla to dokonalá práce. Drouhard, řekl si zaklínač, se vytáhl. Řemeslník, kterého doporučil, vykonal dobrou práci. A nevzal od nich ani pětník. Drouhard to všechno zaplatil sám.

„A proto se, milosti," pokračovala Očko, zvedajíc hlavu, „nezesměšňuj a nenabízej zaklínači místo žoldnéře v armádě, kterou chceš postavit proti oceánu. Nezesměšňuj se, protože tvůj návrh je prostě směšný. Ještě jsi to nepochopil? Zaklínače můžeš zaplatit za vykonání práce, můžeš ho najmout, aby chránil lidi před zlem, aby zabránil nebezpečí, jež jim hrozí. Ale zaklínače si nemůžeš koupit, nemůžeš jej použít pro vlastní cíle. Protože zaklínač, třeba i raněný a hladový, je lepší než ty. Cennější. A proto se vysmívá tvé mizerné nabídce. Pochopils?"

„Ne, slečno Daven," odvětil Agloval mrazivě. „Nepochopil jsem. Právě naopak, chápu čím dál méně. To hlavní, co jsem ještě nepochopil, je to, že jsem ještě nepřikázal pověsit celou vaši povede-

nou trojici. A předtím vás nepočastoval důtkami a žhavým železem. Ty, slečno Daven, se snažíš vypadat, jako bys znala všechno. Tak mi tedy řekni, proč to neudělám.“

„Prosím,“ vypálila básnířka okamžitě. „Neděláš to, Aglovale, protože tam, hluboko, v nitru, v tobě ještě doutná jiskřička slušnosti, zbytek cti, ještě nevyhaslá ješitnost zbohatlíka a kupčíka. V nitru, Aglovale. Hluboko v srdci. V srdci, které je schopno milovat malou mořskou vílu.“

Agloval zbledl jako plátno a stiskl prsty na opěradle židle. Bravo. Essi, pomyslel si zaklínač, bravo, výborně. Byl na ni hrdý. Ale zároveň cítil žal, hrozný žal.

„Odejděte,“ řekl Agloval tiše. „Běžte si kam chcete. Nechte mě na pokoji.“

„Sbohem, kníže,“ řekla Essi. „A na rozloučenou přijmi radu. Radu, kterou by ti měl dát zaklínač, ale já nechci, aby ti ji dával on. Aby se snížil k udělování rad. Udělám to za něj.“

„Prosím.“

„Oceán je velký, Aglovale. Nikdo ještě nezjistil, co je tam, za obzorem, jestli tam vůbec něco je. Oceán je větší než kterýkoli prales, do nichž jste zahnali elfy. Je obtížněji dostupný než kterékoli hory a údolí, v nichž jste masakrovali bobolaky. A tam, na dně oceánu, žije rasa užívající zbraně, rasa, která zná tajemství opracování kovu. Střez se, Aglovale. Jestliže s lovci začnou vyplouvat lukostřelci, zahájíš válku s něčím, co neznáš. To, do čeho chceš zavrtat, se může projevit jako hnízdo sršňů. Radím vám, nechte jim moře, protože moře není pro vás. Nevíte a nikdy se ani nedovíte, kam vede Schodiště, jímž se jde dolů od Dračích Zubů.“

„Jsi na omylu, slečno Essi,“ odpověděl Agloval klidně. „Dovíme se, kam ty schody vedou. Ba víc, my po tom Schodišti sestoupíme. Zjistíme, co se nachází na druhé straně oceánu, je-li tam vůbec něco. A vytáhneme z toho oceánu všechno, co se vytáhnout dá. A jestliže ne my, pak naši vnuci nebo vnuci našich vnuků. Je to jen otázka času. Ano, uděláme to, i kdyby ten oceán měl zrudnout krví. A ty to dobře víš, Essi, moudrá Essi, která svými baladami píšeš kroniku lidstva. Život není balada, malá, chudá, krásnooká básnířko, ztracená ve svých krásných slůvkách. Život je boj. A bojovat nás naučili právě

oni zaklínači, cennější než my. To oni nám ukázali cestu, vyměřili nám ji, to oni ji vystlali mrtvolami těch, kdo nám, lidem, stáli v cestě a překáželi, mrtvolami těch, kdo před námi bránili tento svět. My, Essi, v tomto boji jen pokračujeme. To my, ne tvoje balady, píšeme kroniku lidstva. A nepotřebujeme k tomu zaklínače, stejně nás už nic nezadrží."

Essi zbledla, odfoukla loknu a pohodila hlavou.

„Nic, Aglovale?"

„Nic, Essi."

Básnířka se pousmála.

Z předpokoje najednou zaslechli hluk, výkřiky a dupot. Do sálu vpadla pážata s gardisty, všichni hned u dveří poklekli nebo se ohnuli v úklonách a utvořili špalír.

Ve dveřích se objevila Sh´eenaz.

Své světle zelené vlasy měla nádherně učesány, sepjaty diadémem z korálů a perel. Na sobě měla šaty barvy mořské vody, s krajkami bílými jako mořská pěna.

Šaty měly hluboký výstřih, takže její vnady, ač částečně skryté a okrášlené náhrdelníkem z nefritu a lazuritu, byly stále hodny výrazu nejvyššího uznání.

„Sh´eenaz," zasténal Agloval a padl na kolen. „Moje.. Sh´eenaz…"

Mořská víla zvolna vykročila a její krok byl měkký a půvabný, lehký jako připlouvající vlna.

Zastavila se před knížetem, zasvítila v úsměvu drobnými, bílými zoubky, pak uchopila lem šatů do svých malých ruček a zvedla je tak vysoko, aby každý mohl ocenit práci mořské čarodějnice, nymfy. Geralt polkl. Nebylo pochyb – nymfa dobře věděla, jak vypadají krásné nohy a jak je udělat.

„Ha!" vykřikl Marigold. „Moje balada.. Je to úplně jako v mé baladě… Získala kvůli němu nohy, ale ztratila hlas!"

„Nic jsem neztratila," prohlásila Sh´eenaz melodicky nejčistším obecným jazykem. „Zatím. Po té operaci jsem úplně jako nově zrozená."

„Ty mluvíš naším jazykem?"

„Copak, to se snad nesmí? Jak se máš, Bělovlasý? Ó, je tady i tvoje milá, Essi Daven, jestli se dobře pamatuju. Už ji znáš líp nebo pořád jen sotva?“

„Sh´eenaz…“ zasténal Agloval vzrušeně, přibližuje se k ni po kolenou. „Má lásko! Má milovaná… jediná… Takže přece, konečně. Tak přece. Sh´eenaz!“

Víla mu půvabným gestem podala ruku k políbení.

„Ale tak. Protože já tě miluju, hlupáčku. A co by to bylo za lásku, kdyby se milující nedokázal trošku obětovat.“

IX.

Vyjeli z Bremervoordu časně, chladným ránem, mlhou, tlumící záři rudé koule Slunce, vycházejícího na obzoru. Odjeli ve trojici. Tak, jak se dohodli. Nemluvili o tom, nedělala si žádné plány – chtěli prostě být spolu. Nějaký čas.

Opustili skalnatý mys, rozloučili se se strmými, rozbitými útesy na pláži, podivnými tvary vodou a větry zformovaných vápencových skalisk. A i když sjeli do rozkvetlého a zeleného údolí Dol Adalatte, měli pořád ještě v nozdrách vůni moře a v uších hukot příboje a pronikavé, divoké výkřiky racků.

Marigold neustále mluvil, bez přestávky, skákal z tématu na téma a prakticky nic nedořekl. Vyprávěl o zemi Barsa, kde hloupý zvyk dívkám přikazuje střežit panenství až do svatby, o železných ptácích z ostrova Inis Porhoet, o živé a mrtvé vodě, o chuti a prapodivných vlastnostech safírového vína, zvaného cill, o královských čtyřčatech z Ebbingu, hrozných a rozmazlených spratcích zvaných Putzi, Gritzi, Mitzi a Juan Pablo Vassermiller. Vyprávěl o konkurencí prosazovaných nových směrech v hudbě a poezii, jež jsou, podle jeho názoru, jen přízraky, simulující životaschopnost.

Geralt mlčel. Essi mlčela také, nanejvýš jen odpovídala na půl úst. Zaklínač na sobě cítil její pohled, pohled, jemuž se snažil vyhýbat.

Přes řeku Adalatte se přeplavili přívozem, přičemž museli sami táhnout za lana, protože se převozník nacházel ve stavu pateticky

zpité, mrtvolně bledé, ztuhle rozechvělé, do hloubek zahleděné bledosti, nedokázal se pustit sloupu u verandy a na všechny otázky odpovídal jediným slovem, znějícím nějak jako „wurg“.

Krajina na druhém břehu Adalatte se zaklínači zalíbila – vesnice podél řeky byly většinou obehnány palisádami, což slibovalo jisté možnosti k nalezení práce.

Když brzy odpoledne napájeli koně, využila Očko toho, že se Marigold vzdálil a přistoupila ke Geraltovi. Nestačil se ztratit. Zaskočila ho.

„Geralte,“ promluvila tichounce. „Já to… nemůžu to snést. Je to nad moje síly.“

Snažil se uniknout nutnosti pohlédnout jí do očí. Nedovolila mu to. Stála před ním, hrála se s modravou perlou, zasazenou do stříbrného kvítku, visícího na krku.

Stála tam a on opět litovat, že není rybooký se šavlí ukrytou pod vodou.

„Geralte… měli bychom s tím něco udělat, že?“

Čekala na jeho odpověď. Na slova. Na to, že se dokáže trochu obětovat. Ale zaklínač neměl nic, co by jí mohl obětovat, věděl to. Nechtěl lhát. A opravdu nemohl, protože se nedokázal zmoci na to, aby jí udělal bolest.

Všechno to zachránil Marigold, neomylný Marigold, který se najednou objevil.

Marigold se svým neselhávajícím taktem.

„Jistěže ano!“ vykřikl a hodil do vody klacek, jímž rozhrnoval blatouchy a obrovské říční kopřivy. „Jistěže byste s tím měli něco udělat, už je nejvyšší čas! Nemám už chuť koukat dál na to, co se mezi vámi děje! Co od něho očekáváš, Pacinko? Něco nemožného? A ty, Geralte, s čím počítáš? S tím, že si Očko přečte tvoje myšlenky jako… Jako tamta? A že se s tím spokojí a ty si budeš pohodlně mlčet, nebudeš muset nic vysvětlovat, nic přiznávat, nic odmítat? Že se nebudeš muset projevit? Kolik času, kolik slov vy dva potřebujete, abyste se pochopili? A kdy se vůbec chcete pochopit, za pár let, ve vzpomínkách? Vždyť se přece zítra máme rozejít, u všech čertů! Och, už vás mám dost, u bohů, obou vás mám až potud, sem, koukněte! Dobře, tak tedy poslouchejte: já si teďka ulomím nějaký klacek

a půjdu na ryby a vy budete mít chvilku jen pro sebe, budete si moci všechno vyříkat. Řekněte si všechno, snažte se jeden druhého pochopit. Není to tak těžké, jak se vám zdá. A pak, u všech bohů, to udělejte. Udělej to s ním, Pacinko. Udělej to s ní, Geralte – a buď na ni hodný. A pak, u pří matky, vás to buď přejde, nebo…“

Marigold se prudce otočil a odešel, lámaje rákosí s hlasitými nadávkami na rtech. Udělal si udici z lískového prutu a koňské žíně a lovil až do tmy.

Když odešel, stáli oba, Essi i Geralt, dlouho opřeni o křivou vrbu, sklánějící se nad řekou. Stáli a drželi se za ruce. Pak zaklínač mluvil, hovořil dlouho a tiše, a očko Očka bylo plné slz.

A pak to, u všech bohů, udělali – ona a on.

A všechno bylo v pořádku.

X.

Druhý den večer si uspořádali něco jako slavnostní večeři. V jedné ze vsí koupili vykuchané jehně. Zatím co smlouvali, Marigold potichu vytáhl česnek, cibuli a mrkev ze zahrady na chalupou. Když odjížděli, otočil ještě kotlík z plotu za kovárnou. Kotlík byl trochu děravý, ale zaklínač jej zaletoval Znamením Igni.

Večeřeli na palouku hluboko v lese. Oheň vesele praskal, v kotlíku to bublalo.

Geralt v něm pečlivě míchal měchačkou vyrobenou ze špičky smrčku. Marigold čistil cibuli a mrkev. Očko, která neměla ani ponětí o vaření, jim zpříjemňovala práci – hrála na loutnu a zpívala neslušné kuplety.

Byla to velice slavnostní večeře. Ráno se totiž měli rozdělit a každý z nich se měl vydat svou cestou, hledat něco, co už přece měli. Jenže nevěděli, že to mají a dokonce to ani netušili. Netušili, kam je zavedou cesty, jimiž se měli ráno vydat.

Každý sám.

Když pojedli, popili pivo, darované Drouhardem, když si povykládali a zasmáli se, Marigold a Essi uspořádali pěvecké klání. Geralt ležel s rukama za hlavou na lůžku ze smrkového chvojí a mys-

lel na to, že ještě nikdy neslyšel tak krásné hlasy a stejně tak krásné balady. Myslel na Yennefer. Myslel i na Essi. Měl předtuchu, že…

Na zakončení zazpívala Očko spolu s Marigoldem slavný duet Cynthie a Vertverna, nádhernou milostnou píseň, začínající slovy: „Slzu nejednu jsem již prolila…“ a Geralt měl dojem, že se i stromy naklonily, aby ty dva lépe slyšely.

Pak se Očko, vonící levandulí, položila vedle něj, přitulila se pod jeho paži, zavrtala mu hlavu do prsou, dvakrát třikrát zavzdychala a usnula. Zaklínač usnul mnohem, mnohem později.

Marigold s očima upřenýma do ohně seděl ještě dlouho, sám, tiše si drnkaje na loutnu.

Začal několika takty, z nichž vyplynula krásná, klidná melodie. Verše k této melodii vznikaly společně s ní, slova se nořila do hudby, utopila se v ní jako hmyz ve zlatě průzračných jantarových hrudkách.

Balada vyprávěla o jistém zaklínači a jisté trubadúře. O tom, jak se za křiku racků setkali na mořském pobřeží, jak se do sebe na první pohled zamilovali. O tom, jak krásná a silná byla jejich láska. O tom, že nic, ani smrt, nebylo schopno zničit tu lásku a odloučit je od sebe.

Marigold věděl, že tomuto příběhu uvěří jen málokdo, ale vůbec mu to nevadilo.

Věděl, že balada se nepíší proto, aby se jim věřilo, ale aby dojímaly.

Za několik let by Marigold mohl baladu změnit, napsat, jak to bylo doopravdy.

Ale neudělal to. Skutečný příběh by přece nikoho nedojal. Kdo by chtěl poslouchat o tom, že se zaklínač a Očko rozloučili a už nikdy, ani jednou, se neviděli? O tom, že čtyři roky nato Očko zemřela na neštovice za epidemie, zuřící ve Wyzimě? O tom, jak ji on, Marigold, vynesl na rukou z hranice, kde se spalovaly hromady mrtvol a pochoval ji daleko od města, v lese, samotnou a klidnou, a s ní i, jak prosila, dvě věci – její loutnu a její modravou perlu. Perlu, již nikdy neodkládala.

Ne, Marigold zůstal u první verze balady. Ale ani tak ji nikdy nezazpíval. Nikdy.

Nikomu.

K ránu, ještě za tmy, se k tábořišti přikradl hladový a zuřivý vlkodlak; viděl ale, že je to Marigold, tak chvíli poslouchal a pak šel svou cestou.

Meč osudu

I.

První mrtvolu našel okolo poledne.

Pohled na mrtvé obvykle zaklínače nevzrušoval, na mrtvoly se spíše díval úplně lhostejně. Tentokrát ale lhostejný nebyl.

Chlapci bylo asi patnáct let. Ležel naznak, s široce rozhozenýma nohama, ústa mu ztuhla v grimase hrůzy. I tak Geralt věděl, že chlapec zemřel okamžitě, netrpěl a pravděpodobně ani nevěděl, že umírá. Šíp ho trefil přímo do oka, uvízl v lebce hluboko, v týlní kosti. Šíp byl opeřen pruhovanými, žlutě obarvenými pírky bažantí slepice. Trčel nad stvoly trav.

Geralt se rozhlédl, rychle a snadno našel to, co hledal. Druhý šíp, naprosto stejný, byl zabodnutý v kmeni borovice o nějakých šest kroků dále. Tušil, co se stalo. Chlapec nepochopil varování, když uslyšel svištění a zabodnutí šípu; lekl se a začal utíkat nesprávným směrem. Přímo naproti tomu, kdo mu přikazoval zastavit se a okamžitě zmizet. Syčící, jedovaté a opeřené svištění, krátké klepnutí hrotu, zabodávajícího se do stromu. Ani o krok dále, člověče, říká to svištění a klepnutí.

Pryč, člověče, okamžitě uteč z Brokilonu. Dobyl jsi celý svět, člověče, všude je tě plno, všude neseš sebou to, co nazýváš novou dobou, érou změn, to, co nazýváš pokrokem. Ale my tady nechceme ani tebe, ani tvůj pokrok. Nepřejeme si změny, které přinášíš, nepřejeme si nic z toho, co přinášíš. Svištění a ťuknutí. Pryč z Brokilonu!

Pryč z Brokilonu, pomyslel si Geralt. Člověče. Není důležité, jestli je ti patnáct let a prodíráš se lesem šílený strachem a nemůžeš najít cestu domů. Není důležité, jestli je ti sedmdesát let a musíš jít pro chrastí, jinak tě pro neužitečnost vyženou z chalupy, nedají ti najíst. Není důležité, jestli je ti šest let a přilákaly tě květiny modrají-

cí se na sluncem zalitém paloučku. Pryč z Brokilonu! Svištění a klepnutí.

Za starých časů, pomyslil si Geralt, než vystřelily, aby zabily, ho varovaly dvakrát, možná třikrát.

Za starých časů, pomyslel si a vyrazil na další cestu. Za starých časů.

Nu což, pokrok.

Les nevypadal tak hrozivě, jak byl proslulý. Byl sice dost divoký a obtížně průchozí, ale byla to normální neprostupnost pralesa, ve kterém každý paprsek, každá sluneční skvrna propuštěná větvemi a listnatými haluzemi obrovských stromů byla okamžitě využita desítkami mladých bříz, olší a habrů, ostružinami, jalovci a kapradím, které pokrývalo hustými výhonky pohyblivé močály rašeliny, suché haluze a shnilé kmeny stromů, ty, které prohrály boj, ty, které dožily svůj život.

Prales ale nemlčel zlověstným těžkým tichem, které by se spíše hodilo k tomuto místu. Ne, Brokilon žil. Bzučely tu mouchy, pod nohama šelestily ještěrky, prchali duhoví brouci, leskly se pavučiny s tisíci pavouky, datlové rozeznívali kmeny stromů hlasitým klepáním, křičely tu sojky. Brokilon žil.

Ale zaklínač se nedal oklamat. Věděl, kde je. Pamatoval si na chlapce s šípem v oku. Mezi mechem a jehličím někdy viděl bílé kosti, po kterých běhali červení mravenci.

Šel dál, opatrně, ale rychle. Stopy byly čerstvé. Spoléhal na to, že to stihne, že se mu podaří zastavit a obrátit lidi, kteří šli před ním. Doufal, že není pozdě.

Bylo. Druhé mrtvoly by si nevšiml, kdyby nezahlédl sluneční odlesk na ostří krátkého meče, který mrtvý svíral v ruce. Byl dospělý. Prostý oděv tmavošedé barvy ukazoval na nízký původ. Pokud nepočítal skvrny od krve, jež prosakovaly šaty kolem dvou do prsou zabodnutých šípů, byl jeho oděv čistý a nový, nemohl to proto být obyčejný pacholek, Geralt se rozhlédl a uviděl třetí mrtvolu, oblečenou do kožené kazajky a krátkého, zeleného pláště. Země okolo nohou mrtvého byla podupána, mech a jehličí rozryté až na písek. Nebylo pochyb, ten člověk umíral dlouho.

Uslyšel křik.

Rychle rozhrnul jalovce a spatřil hluboký vývrat, který se za nimi skrýval. Ve vývratu, na odkrytých kořenech borovice, ležel muž mohutné postavy, měl černé, kudrnaté vlasy a stejné vousy, kontrastující s vážným, mrtvolně bledým obličejem.

Světlá kazajka z jelení kůže byla rudá krví.

Zaklínač skočil do vývratu. Raněný otevřel oči.

„Geralte…," zasténal. „Ach, bohové… To se mi snad jenom zdá…"

„Freixenet?" podivil se zaklínač. „Co tady děláš?"

„Já… Oooch…"

„Nehýbej se," Geralt si přiklekl. „Kam jsi to dostal? Nevidím šíp."

„Proletěl… ven. Odlomil jsem hrot a vytáhl ho… Poslyš Geralte…"

„Mlč, Freixenete, nebo se zadávíš vlastní krví. Máš prostřelené plíce. K čertu, musím tě odtud vytáhnout. Co jste, proboha, dělali v Brokilonu? To je území dryád, jejich svatyně, odkud nikdo živý neodejde. Nevěděl jsi o tom?"

„Později…," zasténal Freixenet a odplivl krev. „Později ti to řeknu… Teď mě odtud vytáhni… Ach, krucinál! Opatrněji… Oooch…"

„S tím si sám neporadím," Geralt se napřímil a rozhlédl. „Jsi příliš těžký…"

„Nechej mě tady," sténal raněný. „Nech mě tu, co se dá dělat… Ale zachraň ji…, u všech bohů, zachraň ji…"

„Koho?"

„Princeznu… Och… Najdi ji, Geralte…"

„Lež klidně, sakra! Snad něco najdu a odvleču tě."

Freixenet těžce zakašlal a znovu vyplivl hustou, nitkovitě se táhnoucí krvavou slinu, která mu uvízla na bradě. Zaklínač zaklel, vyskočil z vývratu, rozhlédl se kolem. Potřeboval dva mladé stromky. Vykročil rychle směrem k okraji palouku, kde předtím viděl háj olší.

Svištění a ťuknutí.

Geralt strnul na místě. Šíp, zabodnutý do kmene ve výši jeho hlavy, měl na konci jestřábí péra. Pohlédl směrem, odkud jasanový

šíp přilétl a uhodl, odkud byl vystřelen. Asi padesát kroků od něj byl další vývrat, spadlý strom, trčící vzhůru spleteninou kořenů, stále ještě svíral ve svém objetí obrovské hroudy písčité hlíny.

Bylo tam husté tmí a tma, střídající se se světlejšími pruhy březových kmenů.

Neviděl nikoho. Věděl, že ani nikoho neuvidí. Zvedl obě ruce, velice pomalu.

„Ceádmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!“

Zároveň uslyšel tiché klepnutí tětivy a spatřil šíp, vystřelený tak, aby ho viděl.

Ostře nahoru. Díval se, jak letí, jak zaobluje let, jak padá po křivce. Nehýbal se.

Zabodl se do mechu téměř svisle, asi dva kroky od něj. Hned nato se vedle něj zabodl druhý, pod stejným úhlem. Bál se, že další už možná neuvidí.

„Meáth Eithné!“ zavolal znovu. „Esseá Gwynbleidd!“

„Gláeddyv vort!“ – hlas, slabý jako závan větru. Hlas, ne šíp. Žil. Pomalu si rozepnul sponu řemene, vytáhl meč a odhodil ho daleko od sebe. Druhá dryáda se tiše vyklonila zpoza jalovci obrostlého kmene jedle, asi deset kroků od něj. Přestože byla malá a hodně štíhlá, kmen vypadal ještě tenčí. Nechápal, jak ji mohl přehlédnout když přicházel. Možná vinou maskovacího oblečení, kryjící mrštné tělo kombinací sešitých útržků tkaniny s množstvím odstínů zeleně a hnědi, polepené listím a kousky kůry. Její vlasy, převázané na čele černou páskou, měly olivovou barvu a tvář byla pokryta hnědými pruhy, namalovanými ořechovými slupkami.

Luk měla napnutý a mířila na něho.

„Eithné…“ začal.

„Tháess aep!“

Poslušně zmlkl, stál nehybně a držel ruce od těla. Dryáda nespouštěla luk.

„Dunca!“ vykřikla. „Braenn! Cáemm vort!“

Ta, která předtím střílela, vylezla z trní, přeskočila povalený kmen, zručně přeskakujíc vývrat. Přestože tam ležela hromada suchých větví, neslyšel, že by jediná zapraskala pod jejíma nohama. Za

sebou, velice blízko, uslyšel lehký šelest, jakoby šumění listí ve větru. Věděl, že třetí má za zády.

Právě ta třetí, vystupující rychle ze strany, zvedla jeho meč. Měla vlasy medové barvy, stažené páskou ze síťoviny. Toulec plný šípů se jí pohupoval na zádech.

Ta nejvzdálenější, z vývratu, se rychle přiblížila. Její oděv se ničím neodlišoval od oblečení jejích družek. Na tmavých, cihlově červených vlasech nosila věneček spletený z jetele a vřesu. Držela luk, ne napnutý, ale šíp měla na tětivě.

„Ťen thesse in maéth aep Eithné Ilev?“ zeptala se, když přistoupila blíž. Hlas měla nezvykle melodický, oči velké a černé. „Ess' Gwynbleidd?“

„Aé…aesseá…“ začal, ale slova brokilonského dialektu, v ústech dryády znějící jako zpěv, mu uvázla v hrdle a dráždila rty. „Hovoří některá z vás normální řečí? Neumím příliš dobře…“

„An'váill. Vort llinge,“ přestala.

„Jsem Gwynbleidd, Bílý Vlk. Paní Eithné mě zná. Jdu za ní s poselstvím… Už jsem v Brokilonu byl. V Duén Canell.“

„Gwynbleidd,“ cihlová přimhouřila oči. „Vatťghern?“

„Ano,“ potvrdil. „Zaklínač.“

Olivová hněvivě vyprskla, ale spustila luk. Zrzavá se na něho dívala se širokými rozevřenými očima a její, hnědými pruhy pomalovaná tvář, byla úplně nehybná, mrtvá, jako tvář sochy. Ta nehybnost nedovolovala zařadit ten obličej jako hezký nebo škaredý, místo takového ohodnocení se naskýtala myšlenka o lhostejnosti a bezduchosti, ne-li o krutosti. Geralt si v duchu dělal výčitky, že ji tak hodnotí, možná chybně. Uvědomoval si ale, že byla starší než ty dvě, přestože vypadala mladě, byla mnohem, mnohem starší než ony.

Stáli kolem nerozhodně, mlčky. Geralt slyšel, jak Freixenet křičí, sténá a kašle.

Zrzavá ho také musela slyšet, ale její tvář se ani nezachvěla. Zaklínač si opřel ruce v bok.

„Tam, ve vývratu,“ řekl klidně, „leží raněný. Nebude-li ošetřen, zemře.“

„Tháess aep!“ Olivová napnula luk, míříc hrotem šípu přímo do jeho obličeje.

„Necháte ho zdechnout?“ nezvyšoval hlas. „Dovolíte mu, jen tak, jednoduše, zadávit se pomalu vlastní krví? V tom případě ho raději dorazte.“

„Drž hubu!“ vyštěkla dryáda, přecházejíc na obecnou řeč. Ale spustila luk a povolila tětivu. Tázavě pohlédla na tu druhou. Zrzka přikývla hlavou, ukázala na vývrat. Olivová tam tiše a rychle přeběhla.

„Chtěl bych se vidět s paní Eithné,“ zopakoval Geralt. „Nesu jí poselství…“

„Ona,“ zrzavá ukázala na medovou, „tě odvede do Duén Canell. Jdi.“

„Frei… A ten raněný?“

Dryáda na něho pohlédla přimhouřenýma očima. Nepřestávala si hrát se šípem, nasazeným na tětivě.

„Nestarej se,“ řekla. „Jdi. Ona tě doprovodí.“

„Ale…“

„Va'en vort!“ přestala a zavřela ústa.

Pokrčil rameny, otočil se k té s medovými vlasy. Vypadala jako nejmladší z celé trojice, ale mohl se mýlit. Všiml si, že má modré oči.

„Pojďme tedy.“

„Ano,“ řekla tiše medová. Po krátkém zaváhání mu vrátila meč. „Pojďme.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Drž hubu.“

Kráčela pralesem velice rychle, neohlížejíc se za sebe. Geralt se musil velice snažit, aby jí stačil. Věděl, že to dryáda dělá schválně, věděl, že chce, aby se on, člověk, s křikem svalil do křoví, aby se svalil na zem vyčerpán, neschopen dalšího pochodu. Samozřejmě nevěděla, že má co činit se zaklínačem, ne s člověkem. Byla příliš mladá na to, aby věděla, kdo je to zaklínač.

Dívka, Geralt už věděl, že to není čistokrevná dryáda, se náhle zastavila a otočila. Viděl, že se jí prsa prudce vzdouvají pod strakatým kabátkem, že se s námahou snaží, aby nedýchala ústy.

„Zpomalíme?“ navrhl jí s úsměvem.

„Yeá,“ pohlédla na něho nevraživě. „Aeén esseáth Sidh?“

„Ne, nejsem elf. Jak se jmenuješ?“

„Braenn,“ odpověděla a dala se opět na pochod, ale už pomalejším krokem, nesnažila se ho uhnat. Šli vedle sebe, těsně. Cítil pach jejího potu, obyčejného potu mladé dívky. Pot dryád voněl jako v dlaních rozemnuté vrbové lístky.

„A jak ses jmenovala předtím?“

Pohlédla na něho, ústa se jí náhle zkřivila, myslel si, že vybuchne nebo mu přikáže mlčet. Neudělala to. „Nepamatuji si to,“ řekla váhavě. Nemyslel si, že by to byla pravda.

Nevypadala na starší než šestnáct let a nemohla být v Brokilonu déle než šest, sedm let – kdyby sem přišla jako malé dítě, nebo nemluvně, už by v ní nerozeznal člověka. Modré oči a plavé vlasy se vyskytovaly i u dryád. Děti dryád, zplozené ve svazcích s elfy nebo lidmi, dědily tělesné vlastnosti výlučně od matek, a byly to jen holčičky. Zřídkakdy, a zpravidla v některém z dalších pokolení, se někdy narodilo dítě s očima nebo vlasy anonymního mužského zakladatele rodu. Ale Geralt si byl jist, že Braenn v sobě neměla ani kapku krve dryád. Nemělo to ale žádný význam.

Krev nebo ne, teď byla dryáda.

„A tobě,“ pohlédla na něj úkosem, „jak ti mám říkat?“

„Gwynbleidd.“

Přikývla hlavou.

„Tak, pojďme… Gwynbleidde.“

Šli pomaleji než předtím, ale stále rychle. Braenn očividně Brokilon znala; kdyby byl sám, nebyl by schopen udržet ani tempo, ani směr. Braenn proklouzávala hustými houštinami, ukrytými, zamaskovanými stezkami, překonávala úvozy, běhala obratně, jako po mostech, po svalených kmenech, směle kráčela přes řasami zelené, lesknoucí se ostrůvky močálů, na něž by se zaklínač neodvážil vkročit a ztratil by hodiny, možná dny, aby je obešel.

Přítomnost Braenn jej nechránila jen před divokým lesem, byla místa, ve kterých dryáda zpomalila krok, šla velice opatrně, prohmatávala nohou stezku, držela ho za ruku. Věděl proč. O pastech Brokilonu kolovaly legendy. Slyšel o jámách, plných zaostřených kůlů, o samostřílech, o valících se stromech, o strašlivém „ježku“, ostnaté kouli na laně, padající znenadání a vymetající stezku. Byla tu také

místa, na nichž se Braenn zastavovala a melodicky pískala a z křoví jí odpovídalo hvízdání.

Byla také místa, na nichž se zastavovala s rukou na šípu v toulci, přikazovala mu být zticha, a čekala v napětí, až se něco, co šelestilo v křoví, vzdálí.

Přesto, že šli rychle, museli se zastavit na noc. Braenn vybrala vhodné místo na pahorku, na nějž rozdíly teploty přinášely závany teplého vzduchu. Spali na suchém kapradí, velice těsně vedle sebe, jako dryády. V noci ho Braenn objala a silně se přitulila. A nic víc. Objal ji. A nic víc. Byla dryáda. Šlo pouze o teplo.

Když nastal rozbřesk, téměř ještě za tmy, vyrazili na další cestu.

II.

Přecházeli pás řídce zalesněných hor, kličkovali roklinami, zaplněnými mlhou, kráčeli přes rozlehlé, travnaté louky, přes větrolamy.

Braenn se už poněkolikáté zastavila a rozhlížela kolem. Zdálo se, jakoby ztratila cestu, ale Geralt věděl, že je to nemožné. Využil přestávky v pochodu a usedl na povalený kmen.

A vtom uslyšel křik. Tenký. Vysoký. Rozpačitý.

Braenn si okamžitě klekla a vytáhla z toulce dva šípy najednou. Jeden chytila do zubů, druhý nasadila na tětivu, napjala luk, míříc naslepo, přes keře, po hlase.

„Nestřílej!“ vykřikl.

Přeskočil kmen, prodral se houštinou.

Na nevelkém paloučku, na úpatí kamenného útesu, stála malá bytůstka v šedém kabátku, přitisknutá zády ke kmeni uschlého habru. Asi pět kroků před ní se něco pomalu pohybovalo a rozhrnovalo trávu. To něco bylo dlouhé asi dva sáhy a bylo tmavohnědé. V první chvíli si Geralt pomyslel, že je to had. Ale potom si povšiml žlutých, pohyblivých, háčkovitých končetin, plochých článků dlouhého trupu a zjistil, že to had není. Že je to něco mnohem horšího.

Ke kmeni se choulící bytůstka tence pištěla. Obrovský vij zvedal nad trávu dlouhá, chvějící se tykadla, lovil jimi pach a teplo.

„Nehýbej se!“ vykřikl zaklínač a dupl, aby na sebe upoutal skolopendromorfovu pozornost. Ale vij nezareagoval, jeho tykadla už ucítila pach bližší oběti. Netvor pohnul nohama, esovitě se svinul a vrhl dopředu. Jeho křiklavě žluté nohy se míhaly v trávě jako vesla galéry.

„Yghern!“ vykřikla Braenn.

Geralt dvěma skoky skočil na palouk, v běhu vytasil meč z pochvy na zádech, z rozběhu, ze strany strčil do strachem ztuhlé bytůstky pod stromem a odhodil ji tak stranou, do trnů ostružin. Skolopendromorf zašelestil v trávě, zaškubal nohama a vrhl se na něj, zvedaje přední články, klapajíc jedem nateklými klepety. Geralt zatančil, přeskočil jeho ploché tělo a z půlobratu sekl mečem. Mířil do měkčího místa, mezi opancéřované desky trupu. Netvor byl ale příliš rychlý, meč udeřil do chitinového krunýře a neprosekl ho – tlustý koberec mechu ztlumil úder. Geralt odskočil, ne ale dostatečně rychle. Skolopendromorf s velkou silou ovinul zadní část těla kolem jeho nohou. Zaklínač upadl, překulil se a pokusil se vytrhnout. Bezvýsledně.

Vij se prohnul a obrátil, aby na něj dosáhl klepety, přitom prudce zaškrábal drápy o strom, převinul se po něm. Ve stejné chvíli nad Geraltovou hlavou zasyčel šíp, s lupnutím prostřelil krunýř, přibil netvora ke kmeni. Vij se svinul, zlomil šíp a uvolnil se, ale okamžitě ho probodly dva další šípy. Zaklínač kopancem odhodil od sebe třesoucí se článek a odkulil se stranou. Braenn, v kleče, střílela z luku v šíleném tempu, sázela do skolopendromorfa šíp za šípem. Vij šípy lámal a osvobozoval se, ale další šíp ho znovu přišpendlil ke kmeni, Plochá, lesknoucí se, tmavě rudá hlava netvora klepala a skřípala klepety v místech, kde trčely hroty, bezmyšlenkovitě se snažila chytit nepřítele, který ho zraňoval.

Geralt přiskočil z boku a ťal mečem z širokého rozmachu, ukončuje boj jediným úderem. Strom posloužil jako popravčí špalek.

Braenn se pomalu přiblížila s napnutým lukem, a kopla do v trávě ležícího, nohama hrabajícího trupu a plivla na něj.

„Díky,“ řekl zaklínač a rozdrtil odseklou hlavu vije podpatkem.

„Ee?“

„Zachránila's mi život.“

Dryáda na něho pohlédla. V tom pohledu nebylo ani pochopení, ani emoce.

„Yghem," řekla, strkajíc botou do svíjejícího se těla. „Polámal mi šípy."

„Zachránila jsi mi život, i té malé dryádě," zopakoval Geralt. „Proklatě, kde je?"

Braenn začala rozhrnovat keře ostružin, ponořila ruku do ostrých výhonků.

„Myslela jsem si to," řekla, když z houští vytahovala bytůstku v šedém kabátku.

„Podívej se sám, Gwynbleidde."

Tohle nebyla dryáda. Nebyl to ani elf, sylfida, puk nebo půlčík. Byla to nejobyčejnější lidská holčička. Ve středu Brokilonu, na nejneobvyklejším místě pro normální, lidské holčičky.

Měla světlé, popelavé vlasy a velké, jedovatě zelené oči. Nebylo jí víc než deset let.

„Kdo jsi?" zeptal se. „Kde ses tu vzala?"

Mlčela. Kde já ji už jenom viděl, pomyslel si. Už jsem ji někde viděl. Ji, nebo někoho hodně podobného.

„Neboj se," řekl nejistě.

„Nebojím se," zabručela tiše. Bylo slyšet, že má rýmu.

„Utečme odtud," ozvala se náhle Braenn, rozhlížejíc se kolem. „Kde je jeden yghem, může být i druhý. A já už mám málo šípů."

Děvčátko se na ni podívalo, otevřelo ústa, otřelo si je hřbetem ruky, rozmazávajíc prach.

„Kdo, k čertu, jsi?" zopakoval Geralt, předkláněje se. „Co děláš v… V tomto lese? Jak ses sem dostala?"

Holčička svěsila hlavu a popotáhla plným nosem.

„Jsi hluchá? Kdo jsi, ptám se tě? Jak se jmenuješ?"

„Ciri," zasmrkala.

„Poslouchej, Braenn…"

Geralt se otočil. Braenn, prohlížejíc si luk, na něho zírala.

„Copak?"

„Je to možné… Je možné, aby ona… utekla z Duén Cannel?"

„Ee?"

„Nedělej se hloupou," rozzlobil se. „Vím, že unášíte děvčátka. A ty sama, co, spadla jsi snad do Brokilonu z nebe? Ptám se tě, jestli je to možné…"

„Ne," přerušila ho dryáda. „Nikdy v životě jsem ji neviděla."

Geralt si prohlížel dívenku. Její popelavě šedé vlasy byly rozcuchané, plné jehličí a lístků, ale voněly čistotou, ne dýmem, ne chlévem, ani tukem. Ruce, ač velice špinavé, byly malé a jemné, bez šrámů a oděrek. Chlapecké oblečení, kabátek s červenou kapucí, který nosila, nic nenaznačovalo, ale vysoké botičky byly vyrobené z měkké, drahé, telecí kůže. Ne, určitě to nebylo vesnické dítě. Freixenet, pomyslel si náhle zaklínač. To ji hledal. Kvůli ní vešel do Brokilonu.

„Odkud jsi, ptám se tě, smrkáči?"

„Co si to dovoluješ?" zvedlo děvčátko hrdě hlavu a duplo nožkou. Měkký mech téměř utišil efekt toho dupnutí.

„Ha," řekl zaklínač a usmál se. „Skoro jako princezna. Alespoň podle řeči, protože vzhled je hanebný. Jsi z Verdenu, že? Víš, že tě hledají? Netrap se, odvedu tě domů. Poslyš, Braenn…"

Když otočil hlavu, holčička se rychle obrátila na patě a začala utíkat lesem, do mírného kopce.

„Bloéde turd!" vykřikla dryáda, sahajíc do toulce. „Cáemm'ere!"

Holčička klopýtavě prchala naslepo lesem, lámajíc suché větve.

„Stůj!" vykřikl Geralt. „Kam, do psí mateří?"

Braenn rychle napínala luk. Šíp jedovatě zasyčel, letěl nízkým obloukem, hrot se s ťuknutím zabodl do stromu, téměř pohladil dívčiny vlasy. Malá se skulila a lehla na zem.

„Ty pitomá huso," zasyčel zaklínač, přibližuje se k dryádě. Braenn rychle vytáhla z toulce další šíp. „Mohla's ji zabít!"

„Tady je Brokilon," řekla hrdě.

„A to je dítě!"

„No a co?"

Pohlédl na šíp. Byla na něm pruhovaná péra z křídla bažantí slepice, obarvená do žluta ve vývaru z kůry. Neřekl ani slovo. Otočil se a rychle odběhl do lesa.

Holčička ležela pod stromem, schoulená, opatrně zvedla hlavu a podívala se na šíp zabodnutý ve kmeni. Uslyšela jeho kroky a vysko-

čila. Chytil ji v krátkém skoku, popadl za červenou kapuci kabátku. Otočila hlavu a podívala se na něho, potom na ruku, držící kapuci. Pustil ji.

„Proč jsi utekla?“

„Co je ti po tom?“ zasmrkala. „Nech mě na pokoji, ty… ty…“

„Hloupý parchante,“ zasyčel vztekle. „Tady je Brokilon. Vij ti nestačil? Sama se v tomhle lese nedožiješ ani rána. Ještě jsi to nepochopila?“

„Nesahej na mě!“ rozčertila se. „Ty pacholku, ty… Jsem princezna, nemysli si!“

„Jsi hloupý smrkáč.“

„Jsem princezna.“

„Princezny nechodí samy po lese. Princezny mají čisté nosy.“

„Přikážu, aby ti sťali hlavu! A jí taky!“ Dívenka si otřela nos rukou a nepřátelsky pohlédla na přicházející dryádu. Braenn vyprskla smíchem.

„No dobrá, už toho křiku bylo dost,“ přerušil ji zaklínač. „Proč jsi utekla, princezničko? A komu? Čeho se bojíš?“

Mlčela a popotahovala nosem.

„Dobře, jak chceš,“ mrkl na dryádu. „My jdeme. Když chceš zůstat sama v lese. Ale podruhé, až tě přepadne yghern, nekřič. Pro princezny se to nehodí. Princezny umírají mlčky, a předtím se aspoň vysmrkají. Jdeme, Braenn. Sbohem, Vaše výsosti.“

„Po… počkej.“

„Aha?“

„Půjdu s vámi.“

„Jsme tím velmi potěšeni, že Braenn?“

„Ale nedovedeš mě ke Kistrinovi? Přísaháš?“

„Kdo to je…“ začal. „Ach, ano. Kistrin. Princ Kistrin? Syn krále Ervylla z Verdenu?“

Holčička nafoukla pusu, zasmrkala a otočila hlavu.

„Už toho hraní bylo dost,“ ozvala se Braenn. „Jdeme.“

„Okamžik, okamžik.“ Zaklínač se napřímil a pohlédl na dryádu seshora.

„Plány se trochu mění, moje pěkná lučištnice.“

„Ee?“ Braenn nadzvedla oči.

„Paní Eithné počká. Musím odvést tu malou domů. Do Verdenu.“

Dryáda přimhouřila oči a sáhla do toulce.

„Nikam nepůjdeš. Ani ona.“

Zaklínač se rozhněvaně ušklíbl.

„Pozor, Braenn,“ řekl. „Já nejsem žádné štěně, kterému jsi včera vstřelila šíp do oka ze zálohy. Já se dovedu bránit.“

„Bloéde arss!“ zasyčela, zvedajíc luk. „Jdeš do Duén Canell, ona taky! Ne do Verdenu!“

„Ne, do Verdenu ne!“ Plavovlasá dívenka přiskočila k dryádě a přitulila se k jejímu štíhlému tělu. „Jdu s tebou! On ať si jde sám do Verdenu, k hloupému Kistrinovi, jestli chce!“

Braenn se na ni ani nepodívala, nespouštěla oči z Geralta. Ale spustila luk.

„'Ss turd!“ plivla mu pod nohy. „Ano! Jdi, kam tě oči ponesou! Uvidíme, zda to dokážeš. Zdechneš, než vyjdeš z Brokilonu.“

Má pravdu, pomyslel si Geralt. Nemám šanci. Bez ní ani nevyjdu z Brokilonu ani nedojdu do Duén Canell. Co se dá dělat, uvidíme, možná se mi podaří přemluvit Eithné…

„No tak, Braenn,“ řekl smířlivě a usmál se. „Nevztekej se, krasavice. Dobře, ať je po tvém. Jdeme všichni do Duén Canell. K paní Eithné.“

Dryáda si zabručela něco pod nos, sundala šíp z tětivy. „Nuže, kupředu,“ řekla, upravujíc si čelenku ve vlasech. „Už jsme ztratili hodně času.“

„Oj, joj…“ vyjekla dívenka, když vykročila.

„Co je?“

„Něco se mi stalo… S nohou.“

„Počkej, Braenn! Pojď, smrkáči, vezmu tě na ramena.“

Byla teploučká a voněla jako mokrý vrabec.

„Jak se jmenuješ, princezničko? Už jsem to zapomněl.“

„Ciri.“

„A tvůj domov leží kde, mohu-li se zeptat?“

„Neřeknu ti to,“ zabručela. „Neřeknu a dost.“

„Přežiju to. Nevrť se a nesmrkej mi za uchem. Co jsi dělala v Brokilonu? Ztratila ses? Zabloudila?“

„To víš, to zrovna! Já nikdy nebloudím.“

„Nevrť se. Utekla jsi od Kistrina? Z hradu Nastrog? Před nebo po svatbě?“

„Jak to víš?“ zasmrkala udiveně.

„Jsem neobyčejně moudrý. Proč jsi utekla zrovna do Brokilonu? Nebyla žádná bezpečnější místa?“

„Hloupý kůň mě sem odnesl.“

„Lžeš, princezno. S tvojí postavou bys mohla osedlat nanejvýš kočku. A to ještě hodnou.“

„To Marck kočíroval. Zbrojnoš rytíře Voymira. V lese kůň zakopl a zlomil si nohu. A zabloudili jsme.“

„Říkala's, že se ti to nemůže stát.“

„To on zabloudil, ne já. Byla mlha. A ztratili jsme se.“

Ztratili jste se, pomyslil si Geralt. Ubohý zbrojnoš rytíře Voymira, který měl smůlu a natrefil na Braenn a její družky. Štěně, které určitě ani nevědělo, co je to žena, pomáhá k útěku zelenookému smrkáči, protože se už něco naposlouchalo rytířských historek o dívkách donucených k manželství. Pomohl jí utéct, proto, aby vpadl do rány pomalované dryádě, která určitě neví, co je to muž. Ale už umí zabíjet.

„Ptal jsem se tě, utekla jsi z hradu Nastrog před nebo po svatbě?“

„Utekla jsem, a vůbec, co je ti po tom,“ zabručela. „Babička řekla, že tam musím jet a poznat ho. Toho Kistrina. Jenom ho poznat. A ten jeho otec, ten pupkatý král…“

„Ervyll.“

„…hned začal o svatbě. A já ho nechci, toho Kistrina. Babička říkala…“

„To je ti tak odporný, ten princ Kistrin?“

„Nechci ho,“ odsekla hrdě Ciri, popotahujíc nosem. „Je hrubý, hloupý a odporně mu smrdí z huby. Než jsem tam odjela, ukázali mi obrázek a na něm tak ošklivý nebyl. Nechci takového muže. Nechci žádného muže.“

„Ciri,“ řekl nejistě zaklínač. „Kistrin je ještě dítě, stejně jako ty. Za několik let z něho může vyrůst celkem pěkný mládenec.“

„Tak ať mi pošlou druhý obrázek, za několik let,“ odprskla. „A jemu taky. Protože mi řekl, že na obrázku, který mu ukázali, jsem byla hezčí. A přiznal se, že miluje Alvínu, dvorní dámu, a chce být jejím rytířem. Vidíš? On mě nechce a já ho taky nechci. Tak proč si ho mám brát?“

„Ciri,“ zabručel zaklínač. „On je princ a ty jsi princezna. Princové a princezny se žení a vdávají, ne jinak. Takový je zvyk.“

„Mluvíš jako všichni. Myslíš si, že když jsem malá, tak mi můžeš lhát.“

„Nelžu.“

„Lžeš.“

Geralt zmlkl. Braenn, kráčející před nimi, se ohlédla, určitě udivena nastalým tichem. Pokrčila rameny a pokračovala v chůzi.

„Kam to jdeme?“ otázala se ponuře Ciri. „Chci to vědět!“

Geralt mlčel.

„Odpověz, když se tě ptám!“ řekla přísně, zdůrazňujíc rozkaz hlasitým smrknutím. „Víš, kdo… kdo na tobě sedí?“

Nereagoval.

„Kousnu tě do ucha!“ vykřikla.

Zaklínač už toho měl dost. Sundal si dívku z ramen a postavil ji na zem.

„Poslouchej, ty smrkáči,“ řekl ostře, povoluje si přezku opasku. „Hned tě přehnu přes koleno, stáhnu gatě a nasekám ti řemenem na zadek. Nikdo mi v tom nezabrání, protože nejsme u královského dvora a já nejsem tvůj dvořan ani sluha. Hned toho budeš litovat, že jsi nezůstala v Nastrogu. Hned uvidíš, že je lepší být princezna než v lese ztracený usmrkanec. Protože princezna se, samozřejmě, může chovat nesnesitelně. Princezně dokonce ani potom nikdo nenaseká řemenem, nanejvýše vlastnoručně pan král.“

Ciri se skrčila a několikrát popotáhla nosem. Braenn, opřena o strom, nestranně přihlížela.

„Tak co?“ zeptal se zaklínač, ovíjeje si opasek kolem zápěstí. „Budeme se už chovat slušně a zdrženlivě? Pokud ne, přistoupíme k exekuci zadečku Její výsosti. No? Ano nebo ne?“

Holčička zavzlykala a popotáhla nosem, potom utrápeně přikývla.

„Budeš hodná princezna?“

„Budu,“ zafňukala.

„Za chvíli bude tma,“ ozvala se dryáda. „Pojďme odtud, Gwynbleidde.“

Les zřídl. Šli přes písek, křoviska, přes vřesoviště, přes mlhou zalité louky, na nichž se pásla stáda jelenů. Ochladilo se.

„Šlechetný pane…,“ ozvala se Ciri po dlouhém, dlouhém mlčení.

„Jmenuji se Geralt. O co ti jde?“

„Mám veliký hlad.“

„Hned se zastavíme. Za chvíli bude noc.“

„Už nemůžu,“ zavzlykala. „Už jsem nejedla od…“

„Neušpiň se,“ sáhl do vaku a vytáhl kousek slaniny, ždibec sýra a dvě jablka. „Tu máš.“

„Co to je, to žluté?“

„Slanina.“

„To nebudu jíst,“ zamumlala.

„Jak chceš,“ řekl nevýrazně, strkaje si slaninu do úst. „Sněz sýr. A jablko. Jedno.“

„Proč jedno?“

„Nevrť se. Sněz obě.“

„Geralte?“

„Uhm?“

„Děkuji.“

„Nemáš za co. Dobrou chuť.“

„Já nedě… neděkuji za to. Za to sice taky, ale… zachránil's mě před tou stonožkou… Brr… Málem jsem zemřela strachy…“

„Málem jsi zemřela,“ potvrdil vážně. Chybělo málo a mohla jsi zemřít neobyčejně bolestivým a odporným způsobem, pomyslel si. „Poděkovat bys měla Braenn…“

„Kdo je Braenn?“

„Dryáda.“

„Divoženka?“

„Ano.“

„To ona nás… Ony unášejí děti! Ona nás unesla? Ale ty přece nejsi malý. A proč tak divně mluví?“

„Mluví, tak jak mluví, to není důležité. Důležitější je, jak střílí. Nezapomeň jí poděkovat, až se zastavíme.“

„Nezapomenu,“ zasmrkala.

„Nevrť se, princezno, budoucí královno Verdenu.“

„Nebudu,“ zabručela, „žádná královna.“

„Dobrá, dobrá, nebudeš královna. Staneš se křečkem a budeš bydlet v noře.“

„To není pravda! Ty nic nevíš!“

„Nepískej mi do ucha. A nezapomínej na řemen!“

„Nebudu královna. Budu…“

„No? Co budeš?“

„To je tajemství.“

„Ach tak, tajemství. Výborně.“ Zvedl hlavu. „Co se stalo, Braenn?“

Dryáda se zastavila, pokrčila rameny, podívala se do nebe.

„Jsem unavená,“ řekla měkce. „I ty jsi určitě unaven, protože ji neseš, Gwynbleidde. Tady se zastavíme. Co nevidět bude tma.“

III.

„Ciri?“

„Mhm?“ popotáhla nosem holčička, šelestíc větvičkami, na nichž ležela.

„Není ti zima?“

„Ne,“ povzdechla si. „Dnes je teplo. Včera… Včera jsem příšerně vymrzla, ojéj.“

„To je zvláštní,“ ozvala se Braenn, povolujíc si řemínky na vysokých, měkkých botách. „Tak maličký drobeček a přešel takový kus lesa. Hlídky obešla, pastím se vyhnula, houštinami prolezla. Svěží, zdravá a statečná. Skutečně, bude se nám… bude se nám hodit.“

Geralt rychle pohlédl na dryádu, na její ve tmě se lesknoucí oči. Braenn se opřela zády o strom, sundala si čelenku a rozhodila vlasy potřepáním hlavy.

„Vstoupila do Brokilonu,“ pokračovala, doplňujíc komentář. „Gwynbleidde, je naše. Jdeme do Duén Canell.“

„Paní Eithné rozhodne," odsekl trpce. Ale věděl, že Braenn má pravdu.

Škoda, pomyslel si, dívaje se na dívenku, která se vrtěla na zeleném lůžku. Takový správný mrňous. Kde já ji už jenom viděl? To není důležité, ale bude jí škoda. Svět je tak velký a tak krásný. A jejím světem bude Brokilon, až do konce jejich dní. Možná jen mála dní. Možná jenom do dne, kdy klesne mezi kapradí uprostřed křiku a svištění šípů, bojujíc v té nesmyslné válce o les, na straně těch, kdo musí prohrát. Musí. Dříve nebo později.

„Ciri?"

„Copak?"

„Kde bydlí tvoji rodiče?"

„Nemám rodiče," popotáhla nosem. „Utopili se v moři, když jsem byla malá."

Ano, pomyslel si, to by hodně vysvětlovalo. Princezna, dítě už nežijícího královského páru. Kdo ví, zda není třetí dcerou po čtyřech synech. Titul, který v praxi znamená ještě méně než titul šambelána nebo štolby. Na dvoře se pletoucí plavovlasé a zelenooké něco, čeho je třeba se co nejdříve zbavit, provdat ji. Co nejrychleji, než dospěje a stane se mladou dámou, hrozbou skandálu, nerovného manželství nebo incestu, který se může stát ve společné hradní ložnici.

Její útěk zaklínače nepřekvapil. Už se několikrát setkal s princeznami i s královnami, které se toulaly s tlupami kejklíři a byly šťastné, že utekly starému, ale po potomcích neustále toužícímu králi. Viděl kralevice, kteří dali přednost nejistému osudu žoldnéře před otcem dohozenou kulhavou nebo uhrovitou královnou, jejíž vyschlé nebo pochybné panenství mělo být cenou spojenectví a dynastického příbuzenství.

Položil se vedle holčičky, přikryl ji svoji kazajkou.

„Spi," řekl. „Spi, malý sirotku."

„To tak, to zrovna!" zabručela. „Jsem princezna, a ne žádný sirotek. A mám babičku. Moje babička je královna, nemysli si. Když jí řeknu, že jsi mě chtěl zbít páskem, tak rozkáže, aby ti usekli hlavu, uvidíš."

„Hrozné! Ciri, měj slitování!"

„To tak, to zrovna!"

„Jsi přece hodná holčička. Stínání hlavy strašlivě bolí. Řekni, že nic neřekneš?“

„Řeknu.“

„Ciri.“

„Řeknu, a řeknu, a řeknu! Bojíš se, co?“

„Strašně. Víš, Ciri, když člověkovi useknou hlavu, tak může zemřít.“

„Vysmíváš se mi?“

„To bych si nedovolil.“

„Však ti ztuhne úsměv, uvidíš. S mojí babičkou není žádná legrace, když dupne nohou, tak si před ní i největší bojovníci a rytíři kleknou, sama jsem to viděla. A když je někdo neposlušný, tak švih, a přijde o hlavu.“

„To je strašné, Ciri.“

„Copak?“

„Možná ti useknou hlavu.“

„Mně?“

„Jasně. Přece to byla tvoje babička – královna, která domluvila manželství s Kistrinem a poslala tě do Verdenu, do Nastrogu. Byla jsi neposlušná. Jen co se vrátíš… Švih! A budeš o hlavu kratší.“

Holčička zmlkla, přestala se dokonce i vrtět. Slyšel jak mlaská, kousajíc si drobný ret zoubky, slyšel jak popotahuje nachlazeným nosem.

„To není pravda,“ řekla. „Babička nedovolí, aby mi usekli hlavu, protože… Protože to je moje babička, no ne? Eee, nejspíš dostanu…“

„Aha,“ rozesmál se Geralt. „S babičkou není žádná legrace? Rákoska už někdy měla práci, že?“

Ciri hněvivě vyprskla.

„Víš co?“ řekl. „Řekneme tvojí babičce, že jsem ti už nařezal a dvakrát se za stejný prohřešek netrestá. Domluveno?“

„Ty jsi ale hloupý!“ Ciri se nadzvedla na loktech, šelestíc větvičkami. „Když babička uslyší, že jsi mě zbil, tak ti hlavu teprve usekne!“

„A to je ti tak líto mé hlavy?“

Holčička zmlkla, znovu popotáhla nosem.

„Geralte…“

„Copak, Ciri“

„Babička ví, že se musím vrátit. Nemůžu být žádnou královnou, ani ženou toho hloupého Kistrina. Musím se vrátit a to hned.“

Musíš, pomyslel si Geralt. Ale bohužel to nezáleží ani na tobě, ani na tvé babičce. Záleží to na náladě staré Eithné. A na tom, jak ji dokážu přesvědčit.

„Babička to ví,“ pokračovala Ciri. „Protože já jsem… Geralte, přísahej, že to nikomu neřekneš. Je to velké tajemství. Veliké, říkám ti. Přísahej.“

„Přísahám.“

„No, tak ti to řeknu. Moje matka byla čarodějnice, nemysli si. A můj otec byl taky začarovaný. To mi všechno vyprávěla jedna chůva, a když se o tom babička dozvěděla, tak byla veliká hádka. Protože já jsem zakletá, víš?“

„Do čeho?“

„Nevím,“ řekla Ciri rozrušeně. „Ale jsem zakletá. To říkala chůva. A babička říkala, že to nedovolí, že raději celý prokle… prokletý zámek zavalí. Rozumíš? A chůva říkala, že proti prokletí nic nepomůže. Ha! A potom se chůva rozplakala a babička křičela. Vidíš? Jsem prokletá. Nebudu ženou toho hloupého Kistrina, Geralte?“

„Spi,“ zívnul, až mu zapraskala čelist. „Spi už, Ciri.“

„Vypravuj mi pohádku.“

„Cože?“

„Vypravuj mi pohádku,“ zakňourala. „Jak mám usnout bez pohádky? No tak!“

„Neznám, k čertu, žádnou pohádku. Spi.“

„Nelži. Protože určitě nějakou znáš. Když jsi byl malý, tak ti snad někdo vypravoval pohádky? Čemu se směješ?“

„Ničemu. Na něco jsem si vzpomněl.“

„Aha! Vidíš. No, tak vypravuj.“

„Co?“

„Pohádku.“

Znovu se zasmál, založil si ruce pod hlavu, dívaje se na hvězdy, probleskující mezi větvemi nad jejich hlavami.

„Byl jednou jeden… kocour,“ začal. „Takový obyčejný, mourovatý lovec myší. A jednou se ten kocour vydal, sám, na dalekou výpravu do strašného, temného lesa. Šel… Šel… A šel…“

„Nemysli si,“ zakňourala Ciri, tulíc se k němu, „že usnu, než dojde na konec.“

„Buď zticha, špunte. Tak… šel, šel a šel, až potkal lišku.“

Braenn si povzdechla a lehla si vedle zaklínače, z druhé strany a taky se k němu lehce přitulila.

„No,“ Ciri popotáhla nosem. „Vypravuj, co bylo dál.“

„Liška se podívala na kocoura. Kdo jsi, ptá se. Já jsem kocour, odpoví na to kocour. Ha, řekne liška, a nebojíš se, kocoure, chodit sám po lese? A když pojede král na lov, co budeš dělat? Se psy, s nadháněči na koních? Řeknu ti, kocoure, říká liška, hon je velká svízel pro takové jako jsi ty a já. Ty máš kožich, já mám kožich, lovci nikdy nic nedarují takovým, jako jsme my, protože lovci mají manželky a milenky a těm mrznou ruce a krky, a tak si z nás dělají límce a rukávníky pro ty ženy na okrasu.“

„Co to jsou rukávníky?“ zeptala se Ciri.

„Nepřerušuj mě. A liška dodala: Já, kocoure, já je umím přechytračit, umím na ty lovce tisíc dvě stě osmdesát šest triků, tak jsem mazaná. A ty kocoure, kolik znáš triků na lovce?“

„Ach, to je hezká pohádka,“ řekla Ciri, tulíc se k zaklínači ještě těsněji.

„Vypravuj, co řekl kocour?“

„Aha,“ zašeptala z druhé strany Braenn, „co řekl kocour?“

Zaklínač otočil hlavu. Dryádiny oči se leskly, ústa měla pootevřená a olizovala si rty. Je to jasné, pomyslel si. Malé dryády chtějí slyšet pohádky. Stejně jako malí zaklínači. Protože jedněm i druhým je zřídka kdo vypravuje před spaním. Malé dryády usínají zaposlouchány do šumu stromů. Malí zaklínači usínají zaposloucháni do bolesti svalů. Nám taky svítily oči, stejně jako Braenn, když jsme poslouchali pohádky, od Vesemira, tam, v Kaer Morhen. Ale to je už dávno. Tak dávno…

„No,“ řekla netrpělivě Ciri, „co bylo dál?“

„A kocour na to řekl: Já, liško, neznám žádný trik. Já dovedu jenom jedno. Vylézt na strom. To mi stačí. Nebo ne? Liška se začala

smát. Ech, říká, to jsi ale pěkný hlupák. Schovej svůj pruhovaný ocas a uteč odtud, nebo zahyneš, jestli tě vyslídí lovci. A najednou, znenadání, potichoučku, vyskočili z křoví lovci a uviděli kocoura a lišku a vrhli se na ně!“

„Ojéj!“ zamrkala Ciri a dryáda sebou škubla.

„Ticho. A vrhli se na ně s křikem, samozřejmě, sedřeme z nich kůži! Na rukávníky s nimi, na rukávníky! A poštvali na ně psy. A kocour vylezl na strom, tak jak to uměl. Až na samý vršek. A psi lišku chytili! Než zrzka stačila použít nějaký ze svých chytrých triků, už z ní byl límec. A kocour z vršku stromu mňoukal a prskal na lovce, a oni mu nemohli nic udělat, protože strom byl proklatě vysoký. Stáli dole, kleli, ale museli odejít s prázdnou. A potom kocour slezl ze stromu a vrátil se spokojeně domů.“

„A co bylo dál?“

„Nic. To je konec.“

„A morální poučení?“ zeptala se Ciri. „Pohádky mají morální poučení, nebo ne?“

„Ee?“ ozvala se Braenn, tulíc se víc ke Geraltovi. „Co je to morální poučení?“

„Dobrá pohádka má morální poučení a špatná nemá nic,“ řekla Ciri přesvědčivě, popotahujíc nosem.

„Tato byla dobrá,“ zívla dryáda. „Takže má, co má mít. Drobečku, měla's před yghernem vylézt na strom, tak jak to udělal ten šikovný kocour. Neměla's přemýšlet, jak bys vylezla na strom. Měla's tam taky vylézt. V tom je celá moudrost. Přežít. Nedát se.“

Geralt se tiše rozesmál.

„Neměli jste v zámeckém parku stromy, Ciri? V Nastrogu? Místo do Brokilonu jsi měla vylézt na strom v parku a zůstat tam sedět, na samém vršku, dokud by Kistrina nepřešla chuť na ženění.“

„Vysmíváš se mi?“

„Aha.“

„Tak víš co? Nesnáším tě.“

„To je zlé, Ciri, ranila jsi mé srdce.“

„Vím,“ přikývla vážně, popotahujíc nosem, potom se k němu ještě silněji přitulila.

„Spi sladce, Ciri,“ zabručel, vdechuje její příjemnou, vrabčí vůni. „Spi sladce. Dobrou noc, Braenn.“

„Deárme, Gwynbleidd.“

Nad jejich hlavami šuměl Brokilon miliardou větví a stovkami miliard listí.

IV.

Druhého dne dorazili ke Stromům. Braenn poklekla, sklonila hlavu. Geralt cítil, že by měl udělat totéž. Ciri údivem povzdechla.

Stromy, hlavně duby, tisy a hikory, měly několik sáhů v obvodu. Nešlo rozeznat, jak vysoko sahaly jejich koruny. Místa, kde mohutné, pokroucené kořeny přecházely do rovného kmene, se nalézala vysoko nad jejich hlavami. Mohli jít rychleji – obři rostli řídce a v jejich stínu se neudrželo žádné jiné rostlinstvo, byl tady jen koberec tlejícího listí.

Mohli jít rychleji. Šli ale pomalu. Tiše. Se skloněnými hlavami. Byli tu mezi Stromy malí, nedůležití, nepodstatní. Bezvýznamní. I Ciri se chovala tiše, mlčela už asi půl hodiny.

Po hodině pochodu minuli pás Stromů a znovu se ponořili do úvozů, do mokré bučiny.

Rýma sužovala Ciri stále více. Geralt neměl kapesník, a jelikož měl už dost jejího neustálého popotahování nosem, naučil ji smrkat pomocí palce. Dívence se to moc líbilo. Dívaje se na její úsměšek a třpytící se oči, byl hluboce přesvědčen, že ji těší myšlenka, že se zanedlouho bude moci u dvora pochlubit tímto novým kouskem, během slavnostní hostiny, nebo audience zámořského velvyslance.

Braenn se náhle zastavila a otočila.

„Gwynbleidde,“ řekla, odmotávajíc zelený šátek obtočený kolem lokte. „Pojď, zavážu ti oči. Musí to být.“

„Vím.“

„Povedu tě. Podej mi ruku.“

„Ne,“ zaprotestovala Ciri. „Braenn, já ho povedu.“

„Dobře, drobečku.“

„Geralte?“

‚Ano?“

„Co to znamená Gwyn… bleidd?“

„Bílý vlk. Tak říkají dryády.“

„Dej pozor, kořen, nezakopni! Říkají ti tak proto, že máš bílé vlasy?“

„Ano… K ďasu!“

„Říkala jsem ti přece, že je tu kořen.“

Šli pomalu. Pod nohama bylo kluzko od spadlého listí. Ucítil na tváři teplo, paprsek slunce se prodral šátkem, který mu zakrýval oči.

„Ach, Geralte,“ uslyšel hlas Ciri. „Je tu tak pěkně… Škoda, že nemůžeš vidět. Kolik je tu květů. A ptáků. Slyšíš, jak zpívají? Ach, kolik jich tu je. Strašně moc. Jé, i veverky. Dej pozor, budeme přecházet říčku, po kamenném můstku. Nespadni do vody. Jé, kolik je tu rybek! Plu… plavou ve vodě, víš? Kolik je tu zvířátek, ojéj. Nikde jich snad tolik není…“

„Nikde,“ zabručel. „Nikde. Tady je Brokilon.“

„Cože?“

„Brokilon. Poslední Útočiště.“

„Nerozumím…“

„Nikdo tomu nerozumí. Nikdo tomu nechce rozumět.“

V.

„Gwynbleidde, sundej si šátek. Teď už můžeš. Jsme na místě.“

Braenn stála po kolena v hustém koberci z mlhy.

„Duén Canell,“ ukázala rukou.

Duén Canell, Místo Dubu. Srdce Brokilonu. Geralt tady už kdysi byl. Dvakrát. Ale neřekl o tom nikomu. Nikdo by mu to neuvěřil.

Kotlina obklopená korunami velkých, zelených stromů. Koupaná v mlhách a oparech vznášejících se ze země, ze skal, z horoucích zřídel. Kotlina…

Medailón na jeho krku se lehce chvěl.

Kotlina koupaná v magii. Duén Canell. Srdce Brokilonu.

Braenn pozdvihla hlavu, upravila si toulec na zádech.

„Půjdeme. Podej mi ručku, drobečku.“

Zpočátku kotlina vypadala vymřele, opuštěně. Ne nadlouho. Rozlehl se hlasitý modulovaný hvizd a po sotva viditelných stupních z hub, spirálově obtáčejících nejbližší kmen, svižně sestoupila štíhlá, tmavovlasá dryáda, oblečená, jako všechny, do strakatého, maskovacího oděvu.

„Ceád, Braenn."

„Ceád, Sirssa. V'an vort meáth Eithné á?"

„Neén, aefder," odsekla tmavovlasá, měříc si zaklínače dlouhým pohledem.

„Ess' ae'n Sidh?"

Usmála se, až zablýskla bílými zuby. Byla neobyčejně krásná, dokonce i podle lidských měřítek. Geralt se cítil nejistě a hloupě, vědom si toho, že si ho dryáda bez skrupulí prohlíží.

„Neén," zakroutila hlavou Braenn. „Ess vatťghern, Gwynbleidd, á váen meágh Eithné va, a'ss."

„Gwynbleidd?" krásná dryáda se zašklebila. „Bloéde caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! T'ess foilé!"

Braenn se rozesmála.

„O co jde?" zeptal se zaklínač rozzlobeně.

„Nic," zasmála se znovu Braenn. „Nic. Pojďme."

„Och," řekla nadšeně Ciri. „Geralte, podívej, jaké směšné domečky!"

Uvnitř kotliny začínal vlastní Duén Canell. „Směšné domečky," připomínající svým tvarem obrovské bobule jmelí, oblepovaly kmeny a větve stromů v různých výškách, někde nízko, těsně nad zemí, jinde vysoko a dokonce i hodně vysoko, pod samotnými korunami. Geralt si všiml taky několika větších, pozemních staveb, salaší z propletených, listy pokrytých větviček. Viděl pohyb v otvorech sídel, ale samotné dryády nebyly vidět nikde. Bylo jich mnohem méně, než když tu byl naposledy.

„Geralte," zašeptala Ciri. „ty domečky rostou. Mají listí!"

„Jsou z živého dřeva," přikývl hlavou zaklínač. „Právě tak dryády bydlí, takhle budují svoje domy. Žádná dryáda nikdy neublíží stromu, nekácejí je, ani neřezají. Ony stromy milují. Dovedou uplést větve tak, aby vypadaly jako domečky."

„To je hezké. Chtěla bych mít takový domeček v našem parku."

Braenn se zastavila před jednou z větších salaší.

„Vejdi, Gwynbleidde," řekla. „Tady počkáš na paní Eithné. Vá fáill, drobečku."

„Cože?"

„To bylo na rozloučenou, Ciri. Řekla na shledanou."

„Ach. Na shledanou, Braenn."

Vešli dovnitř. Vnitřek „domečku" se mihotal jako kaleidoskop slunečními skvrnami, protlačenými a prosakujícími strukturou střechy.

„Geralte!"

„Freixenete!"

„Žiješ, sper to ďas!" raněný zablýskal zuby, nadzvedaje se na smrkovém lůžku.

Uviděl Ciri, která držela zaklínače za ruku, oči se mu rozšířily a zčervenal.

„Ty malý hajzlíku!" rozzlobil se. „Málem jsem kvůli tobě přišel o život! Ach, máš štěstí, že nemůžu vstát, jinak bych ti naplácal!"

Ciri se nafoukla.

„To je už druhý," řekla a směšně pokrčila nos, „kdo mě chce bít. Já jsem holčička a holčičky se bít nesmí!"

„Já bych ti ukázal, co se smí," rozkašlal se Freixenet: „Ty hajzlíku jeden! Ervyll omdlévá strachy… Rozesílá zvěsti, celý ve strachu, že se na něho tvoje babička vrhne s vojskem… kdo mu uvěří, že jsi utekla sama? Všichni ví, jaký je Ervyll a co má rád. Všichni si myslí, že ti… něco udělal v opilosti, a potom tě přikázal utopit v rybníku! Válka s Nilfgaardem visí na vlásku a smlouvu o spojenectví s tvou babičkou kvůli tobě vzali čerti! Vidíš, co jsi způsobila?"

„Nevzrušuj se," varoval ho zaklínač, „nebo začneš zase chrlit krev. Jak ses sem dostal tak rychle?"

„Čert ví, většinu času jsem byl v bezvědomí. Nalily mi něco odporného do hrdla. Násilím. Zacpaly mi nos a… taková banda, feny jedny…"

„Žiješ díky tomu, co ti nalily do hrdla. Přinesly tě sem?"

„Vlekly mě na saních. Ptal jsem se na tebe, nic neříkaly. Byl jsem přesvědčen, že tě trefily. Tak náhle jsi zmizel… A ty jsi zdravý a celý, dokonce nemáš ani pouta, a kromě toho jsi zachránil princez-

nu Ciri… Ať mě trefí šlak, ty si dovedeš se vším poradit, Geralte, vždycky dopadneš na čtyři tlapy, jako kočka.“

Zaklínač se usmál, mlčel. Freixenet těžce zakašlal, odvrátil hlavu, vyplivl růžovou slinu.

„Ano,“ dodal. „I za to, že mě nedorazily, vděčím tobě. Znají tě, ty prokleté divoženky. Už podruhé mě vytahuješ z potíží.“

„Dej pokoj, barone.“

Freixenet se pokusil se sténáním posadit, brzy toho ale nechal.

„Můj titul je mi na hovno,“ zasípal. „Baron jsem byl v Hammu. Teď jsem něco jako vojvoda u Ervylla ve Verdenu. To znamená, byl jsem. I kdybych se nějak vyškrábal z toho lesa, ve Verdenu už pro mě není místo, jedině na popravišti. To zpod mé ruky a mým strážím utekla ta malá lasička, Ciri. Myslíš, že jsem jen tak, pro zábavu, odešel v trojici do Brokilonu? Ne, Geralte, já taky utekl, s Ervyllovým slitováním jsem mohl počítat jen tehdy, kdybych ji přivedl zpět. No, a narazili jsme na ty prokleté divoženky… Nebýt tebe, chcípl bych tam, ve vývratu. Opět jsi mě zachránil. To je osud, to je jasné jako slunce.“

„Přeháníš.“

Freixenet zakroutil hlavou.

„To je osud,“ opakoval. „Muselo to být nahoře napsáno, že se znovu potkáme, zaklínači. Že mi znovu zachráníš kůži. Pamatuji si, jak se o tom vyprávělo v Hammu, po tom, co jsi odčaroval to ptačí kouzlo.“

„Náhoda,“ řekl chladně Geralt. „Náhoda, Freixenete.“

„Jakápak náhoda. Proklatě, přece nebýt tebe, do dneška by ze mě byl určitě kormorán.“

„Ty jsi byl kormorán?“ vykřikla Ciri vzrušeně. „Opravdový kormorán? Pták?“

„Ano, byl jsem pták,“ vycenil zuby baron. „Začarovala i mě jedna taková… děvka… čubka… ze msty.“

„Určitě jsi jí nedal kožich,“ řekla Ciri, krčíc nosíkem. „Na to, no… na rukávník.“

„Bylo v tom něco jiného,“ začervenal se Freixenet, potom hrozivě zakoulel očima na dívenku. „Ale co je ti po tom, ty spratku!“

Ciri se zatvářila uraženě a odvrátila hlavu.

„Ano,“ odkašlal si Freixenet. „Kde jsem to jen… Aha, jak jsi mě odčaroval v Hammu. Nebýt tebe, Geralte, byl by ze mě kormorán až do konce mého života, létal bych kolem jezera a posrával větve, domnívaje se, že mě zachrání košile z kopřiv, utkaná mojí sestrou. Proklatě, když si vzpomenu na tu košili, mám chuť někoho nakopnout. Ta husa…“

„Nenadávej tak,“ usmál se zaklínač. „Snahu měla. Měla špatné informace, to je vše. O odklínání koluje mnoho nesmyslných legend. I tak jsi měl štěstí, Freixenete. Mohla ti přikázat potopit se do vřelého mléka. Slyšel jsem už o takovém případě. Nošení košile z kopřiv, když se na to podívám z té lepší stránky, je zdraví málo škodlivé, i když to nepomáhá.“

„Ha, možná máš pravdu. Možná jsem jen od ní hodně očekával. Eliza byla vždycky hloupá, už od dětství, hloupá a hezká, konečně, výborný materiál na ženu krále.“

„Co to je výborný materiál?“ zeptala se Ciri. „A proč na ženu?“

„Nepleť se nám do řeči, ty spratku, kolikrát ti to mám říkat. Ano, Geralte, měl jsem štěstí, že ses tehdy objevil v Hammu. A že můj královský švagr byl ochoten zaplatit těch několik dukátů, které jsi požadoval za odčarování kouzla.“

„Víš, Freixenete,“ řekl Geralt, usmívaje se ještě víc, „že zvěst o té události se roznesla široko daleko?“

„Skutečná verze?“

„Jenom trochu. Za prvé ti přidali deset bratrů.“

„No ne!“ baron se nadzvedl na lokti a zakašlal. „To nás, když počítám i Elizu, mělo být dvanáct? Co to je za idiotský nápad? Moje matka nebyla ramlice!“

„To není všechno. Někdo si vymyslel, že kormorán je málo romantický.“

„A je snad? Vždyť na něm není nic romantického!“ Baron se zašklebil, bouchaje se do prsou, jež měl ovázána lýkem a pláty březové kůry. „Do čeho jsem to tedy byl podle pověstí začarován?“

„Do labutě. Bylo vás jedenáct, nezapomeň.“

„A.v čem je, k ďasu, labuť romantičtější než kormorán?“

„Nevím.“

„Já taky ne. Ale vsadím se, že v té zkazce mě Eliza odčarovala s pomocí té košile z kopřiv.“

„Vyhrál jsi. A co na to říkala Eliza?“

„Má souchotiny, chuděrka. Dlouho nepožije.“

„To je smutné.“

„Smutné,“ potvrdil Freixenet klidně, dívaje se stranou.

„Vraťme se ke kouzlu.“ Geralt se opřel zády o stěnu ze spletených pružných větví. „Nevrací se? Peří ti neroste?“

„Naštěstí ne,“ oddechl si baron. „Všechno je v naprostém pořádku. Ale jedno mi z těch dob zůstalo, mám strašnou chuť na ryby. Geralte, nechutná mi nic jiného než ryby. Někdy, hned po ránu, jdu k rybářům do přístavu a než mi chytnou něco lepšího, tak zatím sním jednu nebo dvě hrsti ouklejek, rovnou ze sudu, několik piskořů, jelce nebo okouna… To je rozkoš, ne jídlo.“

„On byl kormorán,“ řekla pomalu Ciri, dívajíc se na Geralta. „A ty jsi ho odčaroval. Ty umíš čarovat!“

„To je snad jasné,“ řekl Freixenet, „že umí. Každý zaklínač to umí.“

„Zak… zaklínač?“

„To jsi nevěděla, že je zaklínač? Slavný Geralt z Rivie? Je sice fakt, že odkud má takový prcek jako ty vědět, co je to zaklínač. Teď už to není jako kdysi. Teď už je málo zaklínačů, skoro je ani neuvidíš. Určitě jsi ještě ve svém životě žádného zaklínače neviděla?“

Ciri pomalu zakroutila hlavou, aniž by z Geralta spustila oči.

„Zaklínač, prcku, to je…“ Freixenet zmlkl a zbledl, protože do chatky vešla Braenn. „Ne, nechci! Nenechám si nic nalévat do hrdla, nikdy, už nikdy víc! Geralte! Řekni jí…“

„Uklidni se.“

Braenn si, až na letmý pohled, Freixeneta nevšímala. Přistoupila rovnou k Ciri, dřepící vedle zaklínače.

„Pojď,“ řekla. „Pojď, drobečku.“

„Kam?“ ušklíbla se Ciri. „Nikam nepůjdu. Chci být s Geraltem.“

„Jdi,“ usmál se nuceně zaklínač. „Pohraješ si s Braenn a mladými dryádami. Ukážou ti Duén Canell…“

„Nezavázala mi oči," řekla Ciri pomalu. „Když jsme sem šli, nezavázala mi oči. Tobě je zavázala. Abys netrefil zpátky. To znamená, že…"

Geralt se podíval na Braenn. dryáda pokrčila rameny, potom holčičku objala a přitulila k sobě.

„To znamená, že…" Cirin hlas se náhle zadrhl. „To znamená, že já odtud neodejdu. Mám pravdu?"

„Nikdo neuteče svému osudu."

Všichni otočili hlavy za zvukem toho hlasu. Tichého, ale zvučného, tvrdého, rozhodného. Hlasu, který si vynucoval pozornost a nesnášel odpor. Braenn se uklonila. Geralt poklekl na jedno koleno.

„Paní Eithné…"

Vládkyně Brokilonu nosila dlouhé, vzdušné, světlezelené šaty. Jako většina dryád, byla malá a štíhlá, ale hrdě vztyčená hlava, obličej s vážnými, ostrými rysy a rozhodná ústa způsobovaly, že vypadala vyšší a mohutnější. Její vlasy a oči měly barvu taveného stříbra.

Vstoupila do salaše doprovázena dvěma mladými dryádami, vyzbrojenými luky. Mlčky pokynula Braenn, a ta okamžitě chytila Ciri za ručku a odtáhla ji k východu, sklánějíc hlavu. Ciri kráčela upjatě a neohrabaně, byla bledá a zamlklá. Když procházela kolem Eithné, stříbrovlasá dryáda ji rychlým pohybem uchopila pod bradou, nadzvedla jí hlavu a dlouze se jí zadívala do očí. Geralt si všiml, že se Ciri chvěje.

„Jdi," řekla nakonec Eithné. „Jdi, dítě. Nelekej se ničeho. Nic už nemůže změnit tvůj osud. Jsi v Brokilonu."

Ciri poslušně odcupitala za Braenn. Ve dveřích se otočila. Zaklínač si všiml, že se jí chvějí ústa a zelené oči se jen lesknou slzami. Mlčel. Zůstal klečet se skloněnou hlavou.

„Vstaň, Geralte, buď vítán."

„Buď zdráva, Eithné, paní Brokilonu."

„Opět mám tu čest hostit tě v mém Lese. Ačkoliv sem přicházíš bez mého vědomí a souhlasu. Chodit do Brokilonu bez mého vědomí a souhlasu je nebezpečné, Bílý Vlku. A to i pro tebe."

„Přicházím s poselstvím."

„Ach…" pousmála se dryáda. „Tak odtud se bere tvoje smělost, kterou bych nechtěla pojmenovat jiným jadrnějším slovem. Geralte,

nedotknutelnost poslů, to je zvyk uznávaný mezi lidmi. Já ho neuznávám. Neuznávám nic, co je lidské. Tady je Brokilon.“

„Eithné…“

„Mlč,“ přerušila ho aniž by zvýšila hlas. „Přikázala jsem, aby tě ušetřili. Z Brokilonu odejdeš živý. Ne proto, že jsi posel. Z jiných důvodů.“

„Nezajímá tě, kdo mne poslal? Odkud přicházím, koho zastupuji?“

„Říkám upřímně, ne. Tady je Brokilon. Ty přicházíš zvenku, ze světa, který mě nezajímá. Proč bych měla ztrácet čas posloucháním poselství. Jaký význam pro mne mohou mít nějaké návrhy, nějaká ultimáta, vymyšlená někým, kdo myslí a cítí jinak než já? Co je mi po tom, co si myslí král Venzlav?“

Geralt udiveně zakroutil hlavou.

„Jak víš, že přicházím od Venzlava?“

„To je přece jasné,“ řekla dryáda s úsměvem. „Ekkehard je příliš hloupý. Ervyll a Viraxas mě příliš nenávidí. Země ostatních s Brokilonem nesousedí.“

„Víš hodně o tom, co se děje mimo Brokilon, Eithné.“

„Vím toho hodně, Bílý Vlku. To je výsada mého věku. Teď, když dovolíš, bych chtěla zařídit jednu záležitost. Ten muž, který vypadá jako medvěd,“ dryáda se přestala usmívat a pohlédla na Freixeneta, „je tvůj přítel?“

„Známe se. Kdysi jsem ho odčaroval.“

„Problém spočívá v tom,“ řekla chladně Eithné, „že nevím, co s ním budu dělat. Přece ho teď nemohu dát zabít. Dovolila bych, aby se uzdravil, ale znamená pro nás jistou hrozbu. Jako fanatik nevypadá. Nejspíš bude lovec skalpů. Vím, že Ervyll platí za každý skalp dryády. Nepamatuji si ale kolik. Ostatně, cena roste spolu se ztrátou hodnoty peněz…“

„Mýlíš se, on není lovec skalpů.“

„Proč tedy vešel do Brokilonu?“

„Hledal holčičku, kterou svěřili do jeho péče. Riskoval život, aby ji našel.“

„Dost hloupě,“ prohlásila Eithné chladně. „To ani nelze nazvat rizikem. Šel na jistou smrt. Za to, že žije, vděčí pouze koňskému

zdraví a odolnosti. Pokud jde o to dítě, tak ono se taky zachránilo jen náhodou. Moje děvčata nestřílela, protože si myslela, že je to puk nebo leprekaun.“

Pohlédla opět na Freixeneta a Geralt si všiml, že její ústa ztratila tu nepříjemnou tvrdost.

„No, dobře. Uctěme nějak tento den.“

Přistoupila k lůžku z větví. Obě dryády, které ji doprovázely, přistoupily rovněž. Freixenet zbledl a schoulil se, avšak vůbec se nezmenšil.

Eithné na něho chvíli hleděla, s lehce přimhouřenýma očima.

„Máš děti?“ zeptala se nakonec. „S tebou se bavím, ty kládo.“

„He?“

„Snad jsem to řekla jasně?“

„Nejsem,“ Freixenet si odkašlal, „nejsem ženatý.“

„Vůbec mě nezajímá tvůj rodinný život. Zajímá mě, zda jsi schopen vykřesat něco z toho svého sádla. U Velkého hromu. Udělal jsi někdy nějaké ženě dítě?“

„Eee… Ano… Ano, paní, ale…“

Eithné mávla nedbale rukou, otočila se ke Geraltovi. „Zůstane v Brokilonu,“ řekla, „až se úplně vyléčí a ještě nějakou dobu. Potom… Ať si jde, kam bude chtít.“

„Děkuji ti, Eithné,“ uklonil se zaklínač. „A… Holčička? Co bude s ní?“

„Proč se ptáš?“ dryáda na něho pohlédla chladným pohledem svých stříbrných očí. „Přece to víš.“

„To není obyčejné, vesnické dítě. Je to princezna.“

„Nedělá to na mne žádný dojem. Ani trochu.“

„Poslyš…“

„Mlč, Gwynbleidde!“

Zmlkl, zkousl rty.

„Co bude s mým poselstvím?“

„Vyslechnu ho,“ povzdechla si dryáda. „Ne ze zvědavosti. Udělám to kvůli tobě, aby ses mohl objevit před Venzlavem a zasloužit si odměnu, kterou ti určitě nabídl, když ke mně dorazíš. Ale ne teď, teď nemám čas. Přijď večer do mého Stromu.“

Když odešla, Freixenet se nadzvedl na lokti, zasténal, rozkašlal se a odplivl si.

„O co tu jde, Geralte? Proč mám zůstat? A o co šlo s těmi dětmi? Do čeho jsi mě to namočil, co?“

Zaklínač se posadil.

„Zachráníš si hlavu, Freixenete,“ řekl unaveným hlasem.

„Staneš se jedním z těch, kteří odtud odešli živí, přinejmenším naposled. A staneš se otcem malé dryády. Možná několika.“

„Že co? Mám být… plemenný býk?“

„Pojmenuj si to, jak chceš. Nemáš na vybranou.“

„Chápu,“ zabručel baron a poťouchle se usmál.

„Nu což, viděl jsem zajatce, kteří pracovali v dolech a hloubili kanály. S trochou dobré vůle… Jen aby mi stačily síly. Trochu jich ještě mám…“

„Přestaň se hloupě usmívat,“ zamračil se Geralt, „a snít. Zapomeň na slávu, hudbu, víno, vějíře a roj dryád, které by tě obdivovaly. Budeš mít jednu, možná dvě. A nebude žádné obdivování. Odbudou celou věc dost zkrátka. A tebe ještě víc.“

„Nedělá jim to dobře? Ale snad jim to není nepříjemné?“

„Nebuď malý. Po této stránce se v ničem neliší od žen. Alespoň tělesně.“

„To znamená?“

„Na tobě záleží, zda to bude pro dryády příjemné nebo ne. Ale nezmění to skutečnost, že jim půjde jenom o výsledek. Tvoje osoba je bezvýznamná. Neočekávej žádný vděk. No, a v žádném případě nezkoušej nic z vlastní iniciativy.“

„Z vlastní co?“

„Jestli ji najdeš ráno,“ vysvětloval trpělivě zaklínač, „ukloň se, ale bez úsměšků nebo mrkání. Pro dryádu je to smrtelně vážná věc. Pokud se usměje, nebo k tobě přistoupí, můžeš s ní mluvit. Nejlépe o stromech. Jestli se nevyznáš ve stromech, tak o počasí. Ale pokud se bude tvářit, že tě nevidí, drž se od ní stranou. A drž se stranou i od jiných dryád a dávej pozor na ruce. Pro dryádu, která není připravená, ty záležitosti neexistují. Dotkneš se jí a dostaneš nožem, protože nepochopí co chceš.“

„Nějak dobře se vyznáš,“ usmál se Freixenet „v jejich namlouvání. Už jsi to zažil?“

Zaklínač mlčel. Před očima měl pěknou štíhlou dryádu, její vyzývavý úsměv. Vatťghern, bloéde cáerme. Zaklínač, proklatě. Co jsi nám to přivedla, Braenn? K čemu nám bude? Ze zaklínače není žádný užitek…

„Geralte?“

„Copak?“

„A princeznička Ciri?“

„Zapomeň na ni. Bude z ní dryáda. Za dva, tři roky vystřelí šíp do oka vlastnímu bratrovi, kdyby se pokusil vejít do Brokilonu.“

„K čertu,“ zaklel Freixenet a zamračil se. „Ervyll se bude zlobit. Geralte? A nedalo by se…“

„Ne,“ přerušil ho zaklínač. „Ani to nezkoušej. Neodešel bys z Duén Canell živ.“

„To znamená, že je dívka ztracená?“

„Pro nás ano.“

VI.

Eithenin Strom byl samozřejmě dub, vlastně tři srostlé duby, stále ještě zelené, nebyly na nich viditelné žádné známky usychání, přesto, že jejich věk Geralt odhadl přinejmenším na tři sta let. Duby byly uvnitř duté a dutina byla velká jako světnice s vysokým, do kuželu se zužujícím stropem. Vnitřek, osvětlený kahanem, který nečoudil, byl prostě, ale ne primitivně zařízen v pohodlnou světnici.

Eithné klečela uprostřed, na něčem, co vypadalo jako vláknitá rohož. Před ní, napřímená a nehybná, jako kdyby, zkameněla, seděla v podřepu Ciri, umytá a vyléčená z rýmy, široce otevírající své velké, smaragdové oči. Zaklínač si všiml, že její obličej, teď, když z něj zmizela špína a grimasa zlobivého ďáblíka, byl celkem hezký.

Eithné jí česala dlouhé vlasy, pomalu a pečlivě. „Vejdi, Gwynbleidde. Sedni si.“

Usedl, obřadně přiklekl nejdříve na jedno koleno. „Odpočinul sis?“ zeptala se dryáda a pohlédla na něj, aniž by přerušila česání.

„Kdy můžeš vyrazit na zpáteční cestu? Co bys tomu řekl, kdybys odjel zítra ráno?“

„Když přikážeš,“ řekl chladně, „paní Brokilonu. Stačí jenom jedno tvé slovo, abych tě přestal dráždit svou přítomností v Duén Canell.“

„Geralte,“ Eithné pomalu otočila hlavu. „Špatně jsi mě pochopil. Znám tě a vážím si tě. Vím, že jsi nikdy neublížil žádné dryádě, rusalce, sylfidě nebo nymfě, naopak, několikrát ses jich zastal a zachránil jim život. Jenže to nic nemění. Hodně nás rozděluje. Patříme do jiných světů. Nechci a nemůžu dělat výjimky. Pro nikoho. Nebudu se ptát, zda to chápeš, protože vím, jak to chodí. Ptám se tě, jestli jsi s tím srozuměn.“

„Co to změní?“

„Nic. Ale ráda bych to věděla.“

„Jsem,“ potvrdil. „A co bude s ní? S Ciri? Ona také patří do jiného světa.“

Ciri na něho plaše pohlédla, potom se podívala nahoru, na dryádu.

Eithné se usmála.

„Už ne nadlouho,“ odpověděla.

„Eithné, prosím tě, uvažuj.“

„Nad čím?“

„Dej mi ji. Ať se vrátí se mnou. Do světa, do něhož patří.“

„Ne, Bílý Vlku,“ dryáda opět ponořila hřeben do popelavých vlasů. „Nedám ti ji. Ať jsi kdo jsi, ty bys to ale měl pochopit.“

„Já?“

„Ty. Dokonce i do Brokilonu přilétají zvěsti ze světa. Zvěsti o jistém zaklínači, který za poskytnutí služby někdy vyžaduje podivné přísahy. ‚Dáš mi to, co neočekáváš, že najdeš doma. Dáš mi to, co už máš a o čem ještě nevíš.‘ Zní ti to nějak povědomě, že? Vždyť přece se od jisté doby pokoušíte takto ovlivnit osud, hledáte chlapce, které osud předurčil za vaše nástupce, chcete se zachránit před vymřením a zapomenutím. Před nicotou. Tak proč mě nechápeš? Já se bojím o osud dryád. Je to snad špatné? Za každou lidmi zabitou dryádu chci jedno lidské děvče.“

„Ponecháš-li si ji, probudíš nepřátelství a touhu po odplatě, Eithné. Probudíš zahořklou nenávist.“

„Lidská nenávist pro mě není nic nového. Ne, Geralte. Nedám ti ji. Obzvlášť, když je zdravá. To není tak časté.“

„Tak časté?“

Dryáda do něj zabodla své velké, stříbrné oči. „Podhazují mi nemocné holčičky. Záškrt, spála, zápal plic, posledně dokonce neštovice. Myslí si, že nejsme imunní, že nás epidemie zničí, anebo alespoň zdecimuje. Rozčaruj je, Geralte. Máme něco víc než imunitu. Brokilon se o své děti postará.“

Zmlkla, naklonila se k Ciri a opatrně rozčesala proud jejích spletených vlasů, pomáhajíc si druhou rukou.

„Můžu už,“ odkašlal si zaklínač, „přistoupit k poselství, s nímž mě sem vyslal král Venzlav?“

„Není to ztráta času?“ nadzvedla hlavu Eithné. „Proč se chceš namáhat? Já přece dobře vím, co král Venzlav chce. K tomu nepotřebuji prorocké schopnosti. Chce, abych mu vrátila Brokilon, určitě až po říčku Vde, kterou, jak je mi známo, považuje, nebo by chtěl považovat, za přirozenou hranici mezi Bruggy a Verdenem.

Výměnou za to mi, jak se domýšlím, daruje kousek země, malé a divoké lesní zákoutí. A určitě mi zaručí královským slovem a královskou záštitou, že to malé a divoké zákoutí, ten kousek pralesa, mi bude patřit až navěky a že si tam nikdo nedovolí dryády vyrušovat. Že tam budou moci žít v míru. Co, Geralte? Venzlav by chtěl ukončit už dvě století trvající boj o Brokilon. A aby ho ukončil, dryády by měly odevzdat to, ve jménu čeho už umírají dvě stě let? Tak jednoduše – odevzdat? Odevzdat Brokilon?“

Geralt mlčel. Neměl, co by dodal. Dryáda se usmála.

„Tak co, zní takto královský návrh, Gwynbleidde? Nebo byl snad více upřímný a říkal: Nevystrkuj růžky, lesní strašidlo, bestie z pralesa, relikvie minulosti, ale poslouchej, co chceme my, král Venzlav. A my chceme cedry, duby a hikory. Chceme mahagon a zlaté břízy, tis na luky a tlusté borovice, protože Brokilon máme kousek od nás a musíme dovážet dřevo z hor. Chceme železo a měď, jež jsou pod zemí. Chceme zlato, které leží na Craag An. Chceme rubat a řezat a rýt v zemi a nemuset poslouchat svištění šípů. A co je nejdů-

ležitější – chceme konečně být králem, kterému patří v království všechno. Nepřejeme si v našem království nějaký Brokilon, les, do něhož nemůžeme vstoupit. Takový les nás dráždí, zlobí a zahání nám spánek, protože my jsme lidi, my vládneme světu. Můžeme, pokud se nám zachce, na tomto světě tolerovat několik elfů, dryád nebo rusalek. Nebudou-li příliš troufalé. Podřiď se naší vůli, Vědmo Brokilonu. Nebo zhyň."

„Eithné, sama jsi připustila, že Venzlav není hlupák ani fanatik. Určitě víš, že je král spravedlivý a miluje mír. Jeho bolí a rmoutí krev, která se tu prolévá…"

„Bude-li se držet od Brokilonu zdaleka, nepoteče ani kapka krve."

„Dobře víš…" Geralt zdvihl hlavu. „Dobře víš, že tomu tak není. Lidé jsou zabíjeni na Spáleništích, na Osmé Míli, v Sovích Horách. Lidé jsou zabíjeni v Bruggy, na levém břehu Stužky. Za Brokilonem."

„Místa, která jsi vyjmenoval, to je Brokilon. Já neznám lidské mapy ani hranice."

„Ale tam byl les vykácen už před sto lety!"

„Co znamená sto let pro Brokilon? A sto zim?"

Geralt zmlkl.

Dryáda odložila hřeben a pohladila Ciri po šedých vlasech.

„Přistup na Venzlavův návrh, Eithné."

Dryáda na něho chladně pohlédla.

„Co nám to dá? Nám, dětem Brokilonu?"

„Šanci přežít. Ne, Eithné, nepřerušuj mě. Vím, co chceš říct. Chápu tvou starost o nezávislost Brokilonu. Svět se ale mění. Něco končí. Ať chceš nebo ne, vláda lidí na světě je holá skutečnost. Přežijí ti, kdo se přizpůsobí. Ostatní zahynou. Eithné, jsou lesy, kde dryády, rusalky a elfové žijí spokojeně a snášejí se s lidmi. Jsme si přece tolik blízcí. Lidé přece mohou být otci vašich dětí. K čemu je ti válka, kterou vedeš? Potenciální otcové vašich dětí padají pod vašimi šípy. A jaký je výsledek? Kolik dryád z Brokilonu je čistokrevných? Kolik z nich bylo uneseno a předěláno z lidských dívek? I Freixeneta musíš využít, protože nemáš na výběr. Vidím tu nějak málo malých

dryád, Eithné. Vidím jenom ji – lidskou holčičku, vystrašenou a otupělou drogami, ochromenou strachy…“

„Vůbec se nebojím!“ vykřikla náhle Ciri, která na chvíli získala svou obvyklou podobu malého ďáblíka. „A nejsem otupělá! Nemysli si! Mně se tady nemůže nic stát. To víš, to tak akorát! A nebojím se! Moje babička říká, že dryády nejsou zlé a moje babička je nejmoudřejší na světě! Moje babička… Moje babička říká, že by mělo existovat víc takových lesů, jako je tento…“ Zmlkla, svěsila hlavu. Eithné se zasmála.

„Dítě Starší krve,“ řekla. „Ano, Geralte. Stále se ještě na světě rodí Děti Starší krve, o nichž vyprávějí proroctví. A ty říkáš, že něco končí… bojíš se, zda přežijeme…“

„Žabka se měla vdát za Kistrina z Verdenu,“ přerušil ji Geralt. „Škoda, že se nevdá. Kistrin jednou převezme vládu po Ervyllovi, pod vlivem ženy s takovými názory by možná přestal dělat nájezdy na Brokilon.“

„Nechci toho Kistrina!“ vykřikla tence holčička a v jejich zelených očích se něco zablesklo. „Ať si Kistrin najde nějaký pěkný a hloupý materiál! Já nejsem žádný materiál! Nebudu žádná královna!“

„Buď zticha, Dítě Starší krve,“ přivinula dryáda Ciri k sobě. „Nekřič. Samozřejmě, že nebudeš kněžna…“

„Samozřejmě,“ podotkl kysele zaklínač. „I ty, Eithné, i já dobře víme, čím ta dívka bude. Vidím, že už je rozhodnuto. Co se dá dělat? Jakou odpověď mám zanést králi Venzlavovi, paní Brokilonu?“

„Žádnou.“

„Jak to, žádnou?“

„Žádnou. On to pochopí. Už dávno, už hodně dávno, ještě když Venzlav nebyl na světě, kolem Brokilonu jezdili heroldové, ryčely rohy a trubky, leskla se brnění, vlály korouhve a prapory. ‚Pokoř se, Brokilone!‘ křičeli. ‚Král Kozízoubek, vládce Lysé Hůrky a Navlhlé Louky žádá, aby ses pokořil, Brokilone!‘ A odpověď Brokilonu byla vždy tatáž. Než opustíš můj Les, Gwynbleidde, obrať se a poslouchej. V šumu listí uslyšíš odpověď Brokiloriu. Odevzdej ji Venzlavovi a dodej, že jinou nikdy neuslyší, pokud budou stát duby v Duén Canell. Dokud tu poroste jediný strom a bude žít třeba jen jediná dryáda.“

Geralt mlčel.

„Říkáš, že něco končí," pokračovala pomalu Eithné. „To není pravda. Jsou věci, které nekončí nikdy. Vyprávíš o přežití? Protože Brokilon existuje díky mé válce, protože stromy žijí déle než lidé, jenom se musí chránit před vašimi sekerami. Vypravuješ mi o králích a knížatech. Kdo jsou ti, které znám, ty bílé kostry, ležící v kryptách Craag An, tam, v hloubi lesa? V mramorových hrobkách, na kouscích žlutého kovu a blýskavých kamíncích. A Brokilon existuje, stromy šumí nad ruinami paláců, kořeny obrůstají mramor. Nebo si snad tvůj Venzlav pamatuje, kdo byli ti králové? Nebo si to snad pamatuješ ty, Gwynbleidde? A ne-li, jak pak můžeš tvrdit, že něco končí? Jak můžeš vědět, komu je souzena zkáza a komu věčnost? Co tě opravňuje, abys hovořil o osudu? Nebo snad víš, co je to osud?"

„Ne," odsekl. „Nevím, ale…"

„Pokud to nevíš," přerušila ho, „na žádné ale už není místo. Nevíš. Prostě nevíš."

Zmlkla, dotkla se rukou čela, odvrátila obličej.

„Když jsi tu byl poprvé, před léty," přerušila ho, „taky jsi to nevěděl. A Morénn… Moje dcera… Geralte, Morénn nežije. Zahynula nad Stužkou. Bránila Brokilon. Nepoznala jsem ji, když ji přinesli. Obličej měla rozdrcený kopyty vašich koní. Osud? A dnes ty, zaklínač, který jsi nemohl dát Morénn dítě, jsi přivedl ji, Dítě Starší krve. Holčičku, která ví, co je to osud. Ne, není to učeň, který by ti vyhovoval, kterého bys mohl přijmout. Opakuj, Ciri, zopakuj, co jsi mi řekla, než sem vešel ten zaklínač, Geralt z Rivie, Bílý Vlk. Zaklínač, který neví. Zopakuj mu to, Dítě Starší krve."

„Velmož… Šlechetná paní," řekla Ciri přerušovaným i hlasem. „Nenechávej si mě tu. Já nemůžu… Já chci… jít domů. Chci se vrátit domů s Geraltem. Já musím… S ním…"

„Proč s ním?"

„Protože on je… On je můj osud."

Eithné se odvrátila. Byla bledá.

„A co ty na to, Geralte?"

Mlčel. Eithné tleskla do dlaní. Do vnitřku dubu vešla jako duch z noci, která byla venku, Braenn nesoucí v obou rukou velký stříbrný pohár. Medailón na zaklínačově krku se začal rychle, rytmicky třást.

„Co ty na to?“ zopakovala stříbrovlasá dryáda a vstala. „Ona nechce zůstat v Brokilonu! Ona nechce být dryádou! Ona mi nechce nahradit Morénn, chce odejít, odejít se svým osudem! Je tomu tak, Dítě Starší krve? Chceš to?“

Ciri přikývla skloněnou hlavou. Ramena se jí třásla. Zaklínač toho měl dost.

„Proč to dítě trápíš, Eithné? Za chvíli jí přece dáš napít Vody Brokilonu, a to, co chce ona, přestane mít jakýkoliv význam. Proč to děláš? Proč to děláš v mé přítomnosti?“

„Chci ti ukázat, co je to osud. Chci ti dokázat, že nic nekončí. Že všechno teprve začíná.“

„Ne, Eithné,“ řekl a vstal. „Je mi líto, zkrátím ten ceremoniál, nemám chuť se na to dívat. Zašla jsi příliš daleko, paní Brokilonu, když jsi chtěla zdůraznit propast, která nás odděluje. Vy, Starší lid, rádi opakujete, že je vám cizí nenávist, že je to pocit, který mají výhradně lidé. Ale to není pravda. Víte, co je to nenávist a dovedete nenávidět, jenom to projevujete trochu jinak, chytřeji a nenásilně. Ale možná právě kvůli tomu mnohem krutěji. Přijímám tvou nenávist, Eithné, ve jménu všech lidí. Zasloužím si ji. Je mi to líto, co se stalo Morénn.“

Dryáda mlčela.

„A to je vlastně odpověď Brokilonu, kterou mám vyřídit Venzlavovi z Bruggy, nemám pravdu? Varování a výzva? Viditelný důvod, který dříme mezi těmito Stromy nenávisti a Moci, pro nějž za chvíli lidské dítě vypije jed, který ničí paměť a vezme si ho z rukou jiného lidského dítěte, jehož psychika a paměť už byla zničena? A tuto odpověď má zanést Venzlavovi zaklínač, který obě děti zná a má je rád? Zaklínač, který je vinen smrtí tvé dcery? Dobře, Eithné, stane se tak podle tvé vůle. Venzlav uslyší tvou odpověď, uslyší můj hlas, uvidí moje oči a všechno si z nich přečte. Ale dívat se na to, co se tady má stát, nemusím. A nechci.“

Eithné dál mlčela.

„Sbohem, Ciri,“ Geralt si klekl, objal holčičku. Její ramena se silně roztřásla.

„Neplakej, víš přece, že se ti tady nemůže stát nic zlého.“

Ciri popotáhla nosem. Zaklínač vstal.

„Sbohem, Braenn,“ řekl mladší dryádě. „Buď zdráva a dávej na sebe pozor. Přežij, Braenn, žij tak dlouho, jako i tvůj strom. Jako Brokilon. A ještě něco…“

„Ano, Gwynbleidde?“ Braenn zvedla hlavu a v jejích očích se něco mokře zalesklo.

„Lehce se zabíjí střelou z luku, dívenko. Jak lehké je pustit tětivu a myslet si, že to nejsem já, nejsem to já, to je šíp. Na mých rukou není krev toho chlapce. To šíp ho zabil, ne já. Ale šípu se ve spánku nic nezdá. Ať se ani tobě nic nezdá ve spánku, modrooká dryádo. Sbohem, Braenn.“

„Mona…“, řekla nevýrazně Braenn. Pohár, který držela ve dlaních, se chvěl, přeplňující ho kapalina se vlnila.

„Cože?“

„Mona!“ vykřikla. „Jsem Mona! Paní Eithné! Já…“

„Už toho bylo dost,“ řekla ostře Eithné. „Dost. Ovládej se, Braenn.“

Geralt se suše zasmál.

„Máš svůj osud, Lesní paní. Cením si tvé tvrdošíjnosti i tvého boje. Vím ale, že zanedlouho budeš bojovat sama. Poslední dryáda Brokilonu, která posílá na smrt dívky, které si stále pamatují svá původní jména. Přesto ti přeji štěstí, Eithné. Sbohem.“

„Geralte…“ zašeptala Ciri, sedíc nadále nehybně, se svěšenou hlavou. „Nenechávej mě… samotnou.“

„Bílý Vlku,“ řekla Eithné, objímajíc shrbená záda holčičky, „musel jsi čekat, až tě o to požádá sama? O to, abys ji neopouštěl? Abys u ní vydržel až do konce? Proč ji chceš opustit v takovou chvíli? Nechat ji tu samotnou? Kam chceš utéci, Gwynbleidde? A před čím?“

Ciri ještě víc sklonila hlavu. Ale nerozplakala se.

„Až do konce,“ přikývl hlavou zaklínač. „Dobrá, Ciri. Nebudeš sama. Budu u tebe. Ničeho se neboj.“

Eithné vzala pohár z chvějících se rukou Braenn, a zdvihla ho.

„Umíš číst Staré runy, Bílý Vlku?“

„Umím.“

„Přečti, co je vyryto na poháru. To je pohár z Craag An. Pili z něj králové, na které si už nikdo nepamatuje.“

„Duettaeánn aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esseáth.“

„Víš, co to znamená?“

„Meč osudu má dvě ostří… Jedním jsi ty.“

„Povstaň, Dítě Starší krve,“ přikázala dryáda hlasem, jemuž se nedalo odporovat.

„Pij! Toto je Voda Brokilonu.“

Geralt skousl rty, zahleděn do stříbrných očí Eithné.

Nedíval se na Ciri, která pomalu přibližovala ústa k okraji poháru. Už to kdysi, dávno, viděl. Křeče, chvění, neobyčejný, hrozný, pomalu utichající křik. A prázdnotu, lhostejnost a apatii v pomalu se otevírajících očích. Už to kdysi viděl.

Ciri pila. Po nehybné tváři Braenn pomalu stékala slza. „To stačí,“ Eithné jí vzala pohár, postavila ho na zem, oběma rukama pohladila vlasy holčičky, které jí padaly na ramena v plavých vlnách.

„Dítě Starší krve,“ promluvila. „Vyber si. Chceš zůstat v Brokilonu, nebo jít za svým osudem?“

Zaklínač nedůvěřivě zakroutil hlavou. Ciri dýchala trochu rychleji, zčervenala. A nic víc, nic.

„Chci jít za svým osudem,“ řekla nahlas, hledíc dryádě do očí.

„Staň se,“ řekla Eithné chladně a krátce. Braenn hlasitě vydechla. „Chci zůstat sama,“ řekla Eithné, otáčejíc se k nim zády. „Odejděte, prosím.“

Braenn chytila Ciri a dotkla se Geraltova ramene, ale zaklínač její ruku odsunul.

„Děkuji ti, Eithné,“ řekl. Dryáda se pomalu otočila. „Za co mi děkuješ?“

„Za osud,“ usmál se. „Za tvoje rozhodnutí. Protože to přece nebyla Voda Brokilonu, že? Osudem Ciri bylo vrátit se domů. A to ty, Eithné, jsi odehrála roli osudu. A za to ti děkuji.“

„Jak málo toho víš o osudu,“ řekla trpce dryáda. „Jak málo toho víš, zaklínači. Jak málo toho vidíš. Jak málo toho chápeš. Děkuješ mi? Děkuješ za roli, kterou jsem zahrála? Za divadelní vystoupení? Za umělecký výkon, za podvod, za mystifikaci? Za to, že meč osudu byl, jak soudíš, ze dřeva, potaženého pozlátkem? Tak mi dál neděkuj, ale přesvědč mě. Když myslíš. Dokaž mi, že pravda je na tvé straně. Hoď mi do tváře svou pravdu, ukaž mi, jak triumfuje střízlivá, lidská

pravda, zdravý rozum, díky němuž, jak si myslíte, ovládnete svět. Tohle je Voda Brokilonu, ještě trochu zůstalo. Odvážíš se napít? Dobyvateli světa?“

Geralt, ač byl vyprovokován jejími slovy, zaváhal, ale jen na chvíli. Voda Brokilonu. I kdyby byla pravá, na něho neměla vliv, vůči toxickým halucinogenním taninům, které obsahovala, byl naprosto odolný. Tohle přece nemohla být Voda Brokilonu! Ciri ji pila a nic se nestalo. Sáhl pro pohár oběma rukama a pohlédl do stříbrných očí dryády.

Země mu utekla pod nohama, okamžitě, a svalila se mu na záda. Mohutný dub se zatočil a zatřásl. S námahou, mávaje kolem zdřevěnělýma rukama, otevřel oči, a bylo to tak, jako kdyby odvaloval mramorovou desku z hrobky. Uviděl nad sebou drobnou tvářičku Braenn a za ní jako rtuť se lesknoucí oči Eithné. A ještě další oči, zelené jako smaragdy. Ne, ještě jasnější. Jako tráva na jaře. Medailón na jeho krku se vztekal, vibroval.

„Gwynbleidde,“ uslyšel. „Dívej se pozorně. Ne, zavřít oči ti nepomůže. Dívej se, dívej se na svůj osud.“

„Už si vzpomínáš?“

Náhlý záblesk světla, strhávající oponu mlhy, velké, těžké svícny, přetékající krůpějemi vosku. Kamenné zdi, strmé schody. Po schodech scházející zelenooká a plavovlasá dívka s náhrdelníkem s mistrovsky vybroušeným drahokamem, v stříbrnomodrých šatech s vlečkou, jež přidržovalo páže v šarlatové livreji.

„Už si vzpomínáš?“

Jeho vlastní hlas, který říkal… Říkal… „Vrátím se za šest let…“

Altán, teplo, vůně květin, těžké, jednotvárné bzučení včel. On sám, na kolenou, podával růže ženě s šedými vlasy, rozčesanými v loknách zpod úzké, zlaté čelenky.

Na prstech ruky, která si brala růže z jeho ruky, měla prsteny se smaragdy, velké, zelené, jako hrozny.

„Vrať se,“ říká žena. „Vrať se, změníš-li názor. Tvůj osud bude čekat!“

Nikdy jsem se nevrátil, pomyslel si. Nikdy jsem se tam… nevrátil. Nikdy jsem se nevrátil do…

Kam? Popelavé vlasy. Zelené oči.

Znovu slyšel svůj hlas, ve tmě, v soumraku, v němž se všechno ztrácí. Jsou vidět jen ohně, ohně až po horizont. Proud jisker v purpurovém dýmu.

Belleteyn! Májová noc! Z klubek dýmu hledí tmavé, fialové oči, planoucí v bledé, trojúhelníkové tváři, zakryté černými, zvlněnými vlasy.

Yennefer!

„Příliš málo," úzká ústa přízraku, náhle zkřivená, po bledé tváři stéká slza, rychle, ještě rychleji, jako kapka vosku po svíčce.

„Příliš málo. Musíš trochu víc."

„Yennefer!"

„Marnost nad marnost," hovoří přízrak hlasem Eithné. „Nicota a prázdnota, která je v tobě, dobyvateli světa, který i nedovedeš získat ženu, kterou miluješ. Který odchází a utíká a má osud na dosah ruky. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. A čím je druhý, Bílý Vlku?"

„Osud není." Jeho vlastní hlas. „Není. Není. Neexistuje. Jediné, co je souzeno všem, je smrt."

„To je pravda," říká žena s šedými vlasy a záhadným úsměvem. „To je pravda, Geralte."

Žena má na sobě stříbrnou zbroj, zkrvavenou, zprohýbanou, potrhanou hroty pík nebo halaparten. Krev jí stéká úzkou stružkou z koutku záhadně a nehezky se usmívajících úst.

„Ty se vysmíváš osudu," říká, nepřestávajíc se usmívat.

„Vysmíváš se mu, pohráváš si s ním. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. Druhým… je smrt? Ale to my umíráme, umíráme kvůli tobě. Tebe smrt nemůže dohonit, tak se spokojuje s námi. Smrt jde za tebou krok za krokem, Bílý Vlku. Ale to jiní umírají. Kvůli tobě. Pamatuješ si na mě?"

„Ca…Calanthé!"

„Můžeš ho zachránit," hlas Eithné, zpoza záclony dýmu. „Můžeš ho zachránit, Dítě Starší krve. Než se ponoří do nicoty, kterou si zamiloval. V černém lese, který nikde nekončí."

Oči, zelené jako tráva na jaře. Dotyk. Hlasy křičící v nesrozumitelném chóru.

Tváře.

Neviděl už nic, letěl do propasti, do prázdnoty, do tmy. Poslední, co uslyšel, byl hlas Eithné.

„Staň se.“

VII.

„Geralte! Probuď se! Prosím tě, probuď se!“

Otevřel oči, uviděl slunce, zlatý dukát s ostrými okraji, nahoře, nad vrcholy stromů, za matným závojem ranní mlhy. Ležel na mokrém mechu, tvrdý kořen ho tlačil do zad.

Ciri u něho klečela a popotahovala ho za lem kazajky.

„Otrava…,“ odkašlal si, rozhlížeje se kolem. „Kde to jsem? Jak jsem se tu ocitl?“

„Nevím,“ odpověděla. „Probudila jsem se před chvílí, vedle tebe, příšerně vymrzlá. Nepamatuji si, jak… víš co? To jsou kouzla!“

„Určitě máš pravdu,“ sedl si, vytahuje si borovicové jehličí z límce. „Určitě máš pravdu, Ciri. Voda Brokilonu, proklatě… Mám ten dojem, že se dryády bavily na náš účet.“

Vstal, zdvihl svůj meč, který ležel vedle, přehodil si řemen přes záda.

„Ciri?“

„Copak?“

„Ty ses taky bavila na můj účet.“

„Já?“

„Jsi dcera Pavetty, vnučka Calanthé z Cintry. Věděla's od samého začátku, kdo jsem?“

„Ne,“ začervenala se. „Ne od začátku. Ty jsi odčaroval mého otce, že?“

„To není pravda,“ zakroutil hlavou, „to udělala tvoje matka. A tvoje babička. Já jsem jim jenom pomohl.“

„Ale chůva říkala… Říkala, že jsem někomu souzena. Protože jsem Překvapení. Dítě překvapení. Geralte?“

„Ciri,“ podíval se na ni, kroutil hlavou a usmíval se. „Věř mi, jsi největší překvapení, které mne mohlo potkat.“

„Ha!“ Dívčina tvář se rozjasnila. „To je pravda! Jsem souzena: Chůva říkala, že přijde zaklínač, který má bílé vlasy a odvede mě. A babička křičela… Ach, to už je pryč! Kam mě odvedeš, řekni?“

„Domů. Do Cintry.“

„Ach… A já si myslela, že…“

„Budeš přemýšlet cestou. Pojďme, Ciri, musíme odejít z Brokilonu. Tohle není bezpečné místo.“

„Já se nebojím.“

„Ale já se bojím.“

„Babička říkala, že zaklínač se ničeho nebojí.“

„Babička velice přeháněla, Ciri. Kdybych jenom tušil, kde jsme…“

Pohlédl na slunce.

„No, riskneme to… Půjdeme tudy.“

„Ne,“ Ciri pokrčila nosem a ukázala opačným směrem.

„Tudy. Tam.“

„Jak to víš?“

„Vím,“ pokrčila rameny, pohlédla na něj bezbranným a udiveným, smaragdovým pohledem. „Nějak… něco, tam… Nevím.“

Dcera Pavetty, pomyslel si. Dítě… Dítě Starší krve? Možná, že něco zdědila po matce.

„Ciri,“ rozepnul si košili a vytáhl medailón. „Dotkni se ho.“

„Och,“ otevřela ústa. „To je zlý vlk. A jaké má zuby…“

„Dotkni se ho.“

„Ojéj!!!“

Zaklínač se usmál. Taky pocítil rychlé chvění medailónu, ostrou vlnu běžící po stříbrném řetízku.

„Pohnul se!“ vzdychla Ciri. „Pohnul se!“

„Vím. Jdeme, Ciri. Veď mě.“

„To jsou kouzla, že?“

„Jasně.“

Bylo to tak, jak předpokládal. Holčička dovedla vycítit správný směr. Jak to dělala, nevěděl. Ale rychle, rychleji, než očekával, vyšli na cestu, na křižovatku tří cest. Byla to hranice Brokilonu? Podle lidí ano. Eithné, jak si pamatoval, ji neuznávala.

Ciri si skousla rty, pokrčila nos, zaváhala, dívajíc se na křižovatku, na písčité, výmolovité cesty, rozryté kopyty a koly vozů. Ale Geralt už věděl, kde je, nemusel a nechtěl se spoléhat na její nejisté tápání. Vykročil cestou vedoucí k východu, do Bruggy. Ciri, stále zamračená, se dívala na západní cestu.

„Tamtudy se jde do hradu Nastrog," zažertoval. „Stýská se ti po Kistrinovi?"

Holčička zabručela, šla za ním poslušně, ale ještě několikrát se ohlédla zpět.

„O co ti jde, Ciri?"

„Nevím," zašeptala. „Ale tohle je špatná cesta, Geralte."

„Proč? Jdeme do Bruggy, ke králi Venzlavovi, který žije na pěkném zámku. Vykoupeme se v lázni, vyspíme se na lůžku s peřinou…"

„To je špatná cesta," zopakovala. „Špatná."

„Opravdu, viděl jsem už lepší. Přestaň ohrnovat nos, Ciri. Jdeme, rychle."

Minuli zarostlý zákrut. A ukázalo se, že Ciri měla pravdu. Obstoupili je najednou, rychle, ze všech stran. Lidé v kožených přilbách, drátěných košilích a tmavošedých tunikách se zlatočernou šachovnicí na prsou. Obklopili je, ale nikdo z nich se k nim nepřiblížil, nesáhl po zbrani.

„Odkud a kam jdete?" vyštěkl zavalitý chlap v ošuntělém, zeleném oděvu, stojící před Geraltem na široce rozkročených, křivých nohou. Obličej měl tmavší a svraštělý jako vysušená švestka. Luk a bílé opeřené šípy mu trčely za zády, vysoko nad hlavou.

„Ze Spálenišť," zalhal zaklínač, tisknouc nenápadně Ciri ručku. „Vracím se domů, do Bruggy. A vy?"

„Královská stráž," řekl tmavolící zdvořile, jakoby si teprve až teď povšiml meče na Geraltových zádech. „My…"

„Dej to sem, Junghansi!" vykřikl někdo stojící dále na cestě. Žoldáci se rozestoupili.

„Nedívej se, Ciri," řekl Geralt rychle. „Obraťse, nedívej se."

Na cestě ležel spadlý strom a blokoval tak průjezd korunou z větví. Přeseknutá a rozlomená část kmene se bělala vedle cesty v houštině dlouhých trsů třísek. Před stromem stál vůz s plachtou, která

zakrývala výhled. Chundelatí koníci leželi na zemi, zapleteni do oje a postrojů, prošpikováni šípy a cenili žluté zuby. Jeden ještě žil, těžce sípal, škrabal kopyty.

Byli tam také lidé, leželi v tmavých kalužích krve, vsakující do prachu, leželi převěšeni přes bok vozu, skrčeni u kol. Z hloučku ozbrojených lidí, shromážděných kolem vozu, vyšli pomalu dva, potom se k nim připojil třetí. Ostatní, bylo jich asi deset, stáli nehybně a drželi koně.

„Co se tu stalo?“ zeptal se zaklínač a postavil se tak, aby Ciri zabránil pohledu na ten masakr.

Šikmooký muž v krátké kazajce a s vysokými botami na něj pátravě pohlédl a protřel si vousy zarostlou bradu. Na levém předloktí měl navlečenou naleštěnou koženou manžetu, jakou používali lučištníci.

„Přepadení,“ řekl krátce. „Kupce přepadly lesní divoženky. My to tady vyšetřujeme.“

„Divoženky? Přepadly kupce?“

„Přece to vidíš,“ ukázal rukou šikmooký. „Prošpikováni šípy jako ježci. Na silnici! Ty lesní vědmy jsou stále troufalejší. Nejenom, že nesmíme chodit do lesa, ale teď už ani cesta kolem lesa není bezpečná.“

„A vy,“ přimhouřil oči zaklínač.

„Kdo jste?“

„Ervyllova družina. Z nastrogských desítek. Sloužili jsme pod baronem Freixenetem. Ale baron padl v Brokilonu.“

Ciri otevřela ústa, ale Geralt silně stiskl její ručku, přikazuje jí tak mlčet.

„Krev za krev, říkám,“ zahřměl druh šikmookého, obr v mosazí pobité kazajce. „Krev za krev! Tohle bychom neměli nechat jen tak beztrestně projít. Nejprve Freixenet a unesená princezna z Cintry, teď kupci. U všech rohatých, musíme se mstít, povídám! Protože když nebudeme, uvidíte zítra, pozítří začnou zabíjet lidi na prazích vlastních domů!“

„Brick to říká dobře,“ řekl šikmooký. „Že? A ty jsi bratře, že se tě ptám, odkud?“

„Z Bruggy,“ lhal zaklínač.

„A ta malá, to je dcera?“

„Dcera,“ Geralt znovu stiskl Ciri ruku.

„Tak z Bruggy,“ zamračil se Brick. „A to ti řeknu, bratře, že právě tvůj král Venzlav ty potvory dráždí. Nechce se spojit s naším Ervyllem, ani s Viraxasem z Keracku. Kdybychom na Brokilon udeřili ze tří stran, vybili bychom konečně ty špíny…“

„Jak došlo k té řeži?“ zeptal se pomalu Geralt. „Ví to někdo? Přežil někdo z kupců?“

„Svědkové nejsou,“ řekl šikmooký. „Ale víme, co se stalo. Junghans, lesník, dovede číst ve stopách jako v knize. Řekni mu to, Junghansi.“

„Ano,“ řekl ten se svraštělou tváří. „Bylo to takhle: kupci jeli po silnici, najeli na překážku. Vidíte, pane, napříč cesty je povalena borovice, čerstvě poražená. V houští jsou stopy, chcete se podívat? No a jak se kupci zastavili, aby strom odvalili stranou, postřílely je během chvilky. Odtamtud z křoví, kde stojí ta křivá bříza. I tam jsou stopy. A šípy, podívejte, všechny vyrobily divoženky, péra jsou lepená pryskyřicí, hroty připevněné lýkem…“

„Vidím,“ přerušil ho zaklínač, dívaje se na mrtvé. „Několik jich, jak se mi zdá, přežilo střelbu a proto dostali po hrdlech. Noži.“

Zpoza řad žoldáků, kteří stáli před ním, se vynořil další muž, hubený a menší, v kazajce z losí kůže. Měl černé, velice krátce zastřižené vlasy, šedivé tváře od hladce oholeného, černého porostu vousů. Zaklínači stačil jediný pohled na malé, úzké ruce v krátkých, černých bezprstých rukavicích, na bledé, rybí oči, na meč, na rukojeti dýk, trčících z opasku a z holínky levé boty. Geralt už viděl příliš mnoho zabijáků, aby okamžitě rozeznal dalšího.

„Máš bystré oči,“ řekl černý velice pomalu. „Určitě jimi i dobře vidíš.“

„A to je dobře,“ řekl šikmooký. „Co viděl, nechť vypravuje svému králi, Venzlav však stále trvá na tom, aby se divoženky nezabíjely, že prý jsou milé a hodné. Určitě k nim chodí na jaře a spí s nimi. Proto jsou hodné a dobré. Sami to zkusíme, až některou zajmeme živou.“

„I kdyby byla polomrtvá,“ zachechtal se Brick. „No, k ďasu, kde je ten druid? Za chvíli je poledne a není po něm ani stopa. Měli bychom jít.“

„Co zamýšlíte?“ zeptal se Geralt, nepouštěje Ciri ruku.

„A co je ti po tom?“ zasyčel černý.

„No, proč hned tak ostře, Levecque,“ usmál se ošklivě šikmooký. „My, poctiví lidé, nemáme přece žádné tajnosti. Ervyll nám poslal druida, velkého čaroděje, který dovede hovořit se stromy. Povede nás do lesa pomstít Freixeneta a zkusíme najít princeznička. To není žádná procházka, bratře, ale trestná ex… ex…“

„Expedice,“ napověděl ten černý. Levecque.

„Ano. Od úst jsi mi to utrhl. Takže, pokračujte ve své cestě, bratře, protože tady může být zanedlouho horko.“

„Ááno,“ řekl protáhle Levecque, dívaje se na Ciri. „Je to tady nebezpečné, obzvláště s děvčátkem. Divoženky jen číhají na taková děvčátka. Že, malá? Maminka čeká doma?“ Ciri rozechvěle přikývla.

„Bylo by to špatné,“ pokračoval černý, nespouštěje z ní oči, „kdyby se nedočkala. Určitě by utíkala ke králi Venzlavovi a řekla mu: Byl jsi příliš shovívavý k dryádám, králi a vidíš, moji dceru a mého muže máš na svědomí. Kdo ví, možná by si Venzlav znovu promyslel spojenectví s Ervyllem?“

„Přestaňte, pane Levecque,“ zavrčel Junghans a svraštělá tvář se mu ještě víc zachmuřila. „Ať si jdou.“

„Sbohem, maličká,“ Levecque natáhl ruku a pohladil Ciri po hlavě. Ciri se zachvěla a ucukla.

„Cože? Ty se mě bojíš?“

„Máš na ruce krev,“ řekl tiše zaklínač.

„Ach,“ Levecque zdvihl ruku. „Opravdu. To je jejich krev. Kupců. Díval jsem se, jestli někdo z nich nepřežil. Ale, bohužel, divoženky střílejí přesně.“

„Divoženky?“ ozvala se chvějícím hlasem Ciri, nereagujíc na stisk zaklínačovy ruky. „Ach, šlechetný rytíři, mýlíš se. To nemohly být dryády!“

„Co to pištíš, maličká?“ bledé oči černého se zúžily. Geralt sekl okem doprava, doleva, odhadl vzdálenost.

„To nebyly dryády, rytíři,“ opakovala Ciri. „To je přece jasné!“

„Cože?“

„Přece ten strom… Ten strom je poražený! Sekerou! A dryády nikdy neporazí strom, že?“

„Ano,“ řekl Levecque a podíval se na šikmookého. „Ach, jaká jsi chytrá holčička. Příliš chytrá.“

Zaklínač viděl už dříve jeho úzkou ruku s rukavicí, jak se pomalu plazí jako černý pavouk k rukojeti dýky. I když Levecque nespouštěl zrak z Ciri, Geralt věděl, že útok bude zaměřen proti němu. Počkal na moment. když se Levecque dotkl zbraně a šikmooký zadržel dech.

Tři pohyby. Jenom tři. Stříbrnými cvočky opancéřované předloktí praštilo černého do spánku. Než upadl, zaklínač už stál mezi Junghansem a šikmookým a meč se svištěním vyskakující z pochvy, zavířil ve vzduchu, rozsekávaje Brickovu skráň, skráň obra v mosazí pobité kazajce.

„Ciri, uteč!“

Šikmooký tasil meč a skočil. Nestihl to. Zaklínač ho sekl přes prsa, šikmo, odshora až dolů a okamžitě, využívaje energie úderu, zezdola nahoru, v kleku, rozsekávaje žoldnéře do krvavého X.

„Chlapi!“ vykřikl Junghans k ostatním, kteří zkameněli úžasem. „Ke mně!“

Ciri přiskočila ke křivému buku a jako veverka vylezla nahoru po větvích a ztratila se v listí. Lesník po ní vystřelil, ale minul. Ostatní běželi, rozdělujíce se do půlkruhu, vytahujíce luky a šípy z toulců. Geralt, stále vkleče, složil prsty a udeřil znamením Aard, ne na lučištníky, protože byli příliš daleko, ale do písečné cesty před nimi, zasypávaje je prachem.

Junghans odskočil a hbitě vytáhl z toulce druhý šíp.

„Ne!“ vykřikl Levecque, zvedajíce se se země s mečem v pravé, s dýkou v levé ruce. „Junghansi, nechej ho!“

Zaklínač se pomalu otočil, tváří v tvář k němu.

„Je můj,“ řekl Levecque, potřásaje hlavou, otíraje si předloktím tvář a ústa.

„Jenom můj!“

Geralt, předkloněný, se pohyboval v půlkruhu, ale Levecque nekroužil, zaútočil náhle, přiskakuje k němu dvěma skoky.

Je dobrý, pomyslel si zaklínač, s obtížemi odráželeje zabijákův meč krátkým mlýnkem, unikaje půlobratem bodnutí dýky. Odrazil úder, odskočil, spoléhal na to, že Levecque ho zkusí zasáhnout dlouhým, prodlouženým úderem a ztratí rovnováhu.

Zabiják ale nebyl žádný nováček. Přikrčil se a taky zakroužil v půlkruhu, měkkým, kočičím krokem. Znenadání skočil, zatočil, zavířil mečem, zkracuje vzdálenost.

Zaklínač mu nešel naproti, omezil se na rychlou horní finesu, která zabijáka přinutila odskočit. Levecque se přikrčil, odrazil úder a schoval ruku s dýkou za záda.

Zaklínač prozatím nezaútočil, nezkrátil vzdálenost, ale pohyboval se znovu v půlkruhu.

„Aha," vycedil přes zuby Levecque a narovnal se. „Prodlužujeme zábavu? Proč ne. Dobré zábavy není nikdy dost."

Skočil, zatočil se, jednou, podruhé, potřetí, v rychlém tempu provedl horní úder mečem a okamžitě, z levé strany, plochý, kosící úder dýkou. Zaklínač nepřerušoval rytmus odrážel rány, odskakoval a znovu se pohyboval v půlkruhu, nutil tak zabijáka, aby se otáčel. Levecque najednou couvl a vrhl se polokruhovitě opačným směrem.

„Každá zábava," syčel skrz sevřené zuby, „musí jednou skončit. Co bys řekl na jeden úder, chytráku? Jeden úder a potom sestřelíme ze stromu tvého parchanta. Co ty na to?"

Geralt viděl, že Levecque pozoruje svůj stín, že čeká, až stín dosáhne jeho protivníka, a ukáže, že má slunce v očích. Přestal kroužit, aby zabijákovi ulehčil jeho záměr.

A zúžil zorničky ve svislé štěrbiny, dvě úzké čárky. Aby ho přelstil, zamračil se, předstíraje, že je oslepen.

Levecque skočil, zatočil se, rukou vyrovnal rovnováhu a současně bodl dýkou, udeřil z naprosto nečekaného úhlu, zezdola, mířil do rozkroku. Geralt skočil dopředu, obrátil se, odrazil úder, ohnul přitom rameno a loket stejně nemožně, i odrazil zabijáka silným úderem a sekl ho koncem ostří přes levou tvář. Levecque ucukl a chytil se za tvář. Zaklínač se vytočil do půloblouku, přesunul váhu svého těla na levou nohu a krátkým úderem mu rozsekl krční tepnu. Levecque se sesunul, chrlil krev, spadl na kolena, přelomil se a zaryl obličej do písku.

Geralt se pomalu otočil k Junghansovi. Ten, se zuřivě sešklebenou zamračenou tváří, napjal luk. Zaklínač se přikrčil a uchopil meč obouruč. Ostatní žoldnéři také v nastalém tichu napjali luky.

„Na co čekáte!“ vykřikl lesník. „Střílejte! Střílejte po nich…“

Zakopl, zachvěl se, popošel dopředu a spadl na obličej. Z krku mu trčel šíp. Šíp měl na konci pruhovaná péra z křídel bažantí slepice, obarvená do žluta ve vývaru z kůry.

Šípy vyletěly se svištěním a syčením po dlouhých, plochých obloucích, z černé lesní stěny. Letěly zdánlivě pomalu, šuměly péry a zdálo se, že nabírají sílu a rychlost teprve po dopadu na cíl. A dopadaly bezchybně, kosily nastrogské nájezdníky, porážely je do písku na cestě, bezvládné a sťaté, jako slunečnice posekané srpem.

Ti, kdo přežili, se vrhli ke koním, až se navzájem poráželi. Šípy nepřestávaly svištět, kosily je v běhu, srážely ze sedel. Jenom třem se podařilo přinutit koně do trysku a s křikem odjet, rozdírajíce ostruhami boky ořů. Ale ani oni neunikli daleko.

Les se uzavřel, zatarasil cestu. Najednou už tu nebyla sluncem zalitá, písčitá silnice. Byla sevřena neprostupnou stěnou černých kmenů.

Nájezdníci zarazili koně, zaraženi a ztuhlí, snažili se vrátit, ale šípy létaly nepřetržitě. A dostihly je, vyhodily ze sedel v dupotu a ržání koní, v křiku.

A pak nastalo ticho.

Stěna lesa, která uzavírala silnici, se ztratila, smazala se, duhově zasvítila a zmizela. Znovu byla vidět cesta a na té cestě stál šedý kůň a na něm seděl jezdec – mohutný, s plavou, špičatou bradkou, v kazajce z tulení kůže, přepásané napříč šerpou z kostkované vlny.

Sivák, pohazující hlavou a hryzající udidlo, postoupil dopředu a odfrkuje, vysoko vyhazoval předními kopyty, vyhýbaje se mrtvolám a pachu krve. Jezdec, napřímený v sedle, zvedl ruku a do větví stromů udeřil náhlý poryv větru.

Z houštin na vzdáleném konci lesa se vynořily malé postavičky v přiléhavých oděvech skládajících se ze zeleně a hnědi, s pruhovanými obličeji pomalovanými ořechovou slupkou.

„Ceádmil, Wedd Brokiloéne!“ zavolal jezdec. „Fáill, Aná Woédwedd!“

„Fáill!“ odpověděl hlas od lesa, tichý jako závan větru. Zelenohnědé siluety začaly mizet, jedna za druhou, rozpouštět se v houštině lesa. Zůstala jenom jedna, s rozevlátými vlasy medové barvy. Ta vystoupila o několik kroků; přistoupila blíž.

„Va fáill, Gwynbleidd!“ zavolala a přistupila ještě blíž.

„Sbohem, Mono,“ řekl zaklínač. „Nezapomenu na tebe.“

„Zapomeň,“ odsekla hrdě, upravujíc si toulec na zádech. „Žádná Mona není. Mona, to byl sen. Jsem Braenn. Braenn z Brokilonu.“

Znovu mu zamávala. A pak zmizela. Zaklínač se otočil.

„Myšilove,“ řekl, dívaje se na jezdce na sivákovi.

„Geralte,“ kývl hlavou jezdec, přeměřuje si ho chladným i pohledem.

„Zajímavé setkání. Ale začneme od vážnějších věcí. Kde je Ciri?“

„Tady!“ vykřikla dívenka ukrytá v listoví. „Můžu už slézt?“

„Můžeš,“ řekl zaklínač.

„Jenže já nevím jak!“

„Stejně, jako jsi tam vylezla. Jen opačně.“

„Bojím se! Jsem úplně nahoře!“

„Říkám, slez! Máme spolu řeč, má panenko!“

„O čem?“

„Proč jsi, u všech čertů vylezla nahoru, místo abys utekla do lesa? Utekl bych za tebou a nemusel… Ach, k ďasu, slez!“

„Udělala jsem to stejně jako kocour v té pohádce! Ať udělám cokoliv, tak je to vždycky špatně. Proč, ráda bych věděla.“

„Já taky,“ řekl druid, sesedaje z koně. „Chtěl bych to vědět. I tvoje babička, královna Calanthé, by to chtěla vědět. Tak dělej, slez princezno.“

Ze stromu se sypalo listí a suché větvičky. Potom se rozlehl ostrý zvuk trhané tkaniny a nakonec se objevila Ciri, sjíždějící rozkročmo po kmeni. Místo kapuce měla na kazajce malebný cár.

„Strýček Myšilov!“

„Ve vlastní osobě,“ objal druid dívenku.

„Poslala tě babička, strýčku? Zlobí se hodně?“

„Jen trochu,“ usmál se Myšilov. „Je příliš zaneprázdněná namáčením rákosky. Cesta do Cintry, Ciri, nám chvíli potrvá. Využij času

a vymysli si vysvětlení pro své chování. Smím-li ti radit, mělo by být krátké a stručné. Takové, které by šlo říct rychle, velice rychle. Ale i tak si myslím, že nakonec budeš muset křičet, princezničko. Velmi, velmi hlasitě.“

Ciri se bolestivě ušklíbla, pokrčila nos, tiše zakňourala, ruce jí reflexivně škubly směrem k ohroženému místu.

„Pojďme odtud,“ řekl Geralt, rozhlížeje se kolem. „Pojďme odtud, Myšilove.“

VIII.

„Ne,“ řekl druid. „Calanthé změnila plány, nepřeje si už manželství Ciri s Kistrinem. Má své důvody. Nakonec, snad ti nemusím vysvětlovat, že po té ošklivé aféře s předstíraným přepadením kupců král Ervyll v mých očích dost pozbyl na reputaci, a moje oči mají v království svou váhu. Ne, ani se do Nastrogu nepodívám. Odvezu malou rovnou do Cintry. Pojeď s námi, Geralte.“

„Proč?“ zaklínač pohlédl na Ciri, dřímající pod stromem, zahalenou Myšilovovým kožichem.

„Dobře víš, proč. To dítě je ti souzeno, Geralte. Potřetí, ano, už potřetí se křižují vaše cesty. Metaforicky, samozřejmě, zvlášť když jde o dvě poslední setkání. Snad tomu nechceš říkat náhoda?“

„Jaký je v tom rozdíl, jak tomu budu říkat,“ pousmál se zaklínač nevraživě. „V pojmenování to není, Myšilove. Proč mám jet do Cintry? Už jsem v Cintře byl, už jsem křižoval, jak jsi to řekl, cesty. No a co?“

„Geralte, vyžádal sis kdysi přísahu od Calanthé, od Pavetty a jejího muže. Přísaha je dovršena. Ciri je Překvapení. Osud si žádá…“

„Abych si to dítě vzal a udělal z ní zaklínače? Holku? Podívej se mi do očí, Myšilove. Vypadám snad jako nějaká hezká holka?“

„Jdi k čertu se zaklínačstvím,“ rozzlobil se druid. „O čem to vlastně mluvíš? Co to s tím má společného? Ne, Geralte, vidím, že ty nic nechápeš, musím ti to říct jasně. Poslouchej, každý hlupák, i ty, si může vyžádat přísahu, může požádat o oběť a nestane se kvůli tomu zvláštním. Zvláštní je to dítě. A zvláštní je svazek s ním, který vzni-

ká, když se dítě narodí. Ještě jasněji? Prosím tě, Geralte, od okamžiku narození Ciri se přestalo počítat s tím, co chceš a co plánuješ. Nemá žádný význam co nechceš a čeho se zříkáš. Ty se, to je snad jasné, už vůbec nepočítáš! Nechápeš?“

„Nekřič, probudíš ji. Naše Překvapení spí. A až se probudí… Myšilove, dokonce i z neobvyklých záležitostí se lze… se lze někdy vyvléknout.“

„Víš přece,“ zmrazil ho druid pohledem, „že vlastní dítě nebudeš nikdy mít.“

„To vím.“

„A vzdáš se?“

„ Vzdám. Nebo snad nesmím?“

„Smíš,“ řekl Myšilov. „Ano, ovšem. Ale riskuješ. Existuje takové staré pořekadlo, které říká, že meč osudu…“

„… má dvě ostří,“ dokončil Geralt. „Slyšel jsem ho.“

„Dělej, jak myslíš,“ Druid odvrátil hlavu a odplivl si. „Když pomyslím na to, že jsem byl připraven nastavit za tebe krk…“

„Ty.“

„Já. Na rozdíl od tebe já v osud věřím. A vím, že je nebezpečné hrát si s dvousečným mečem. Nezahrávej si, Geralte. Využij šance, která se ti naskytla. Udělej z toho, co tě s Ciri svazuje, normální, přirozený svazek dítěte a poručníka. Protože, když to neuděláš, tak… Tak se ten svazek může projevit jinak. Hrozivěji. Negativně a destruktivně. Chci před tím ochránit tebe i ji. Kdyby sis ji chtěl vzít, nebyl bych proti. Vzal bych na sebe riziko a vysvětlil Calanthé, proč tomu tak je.“

„Jak můžeš vědět, že by se mnou Ciri chtěla odejít? Ze starých věšteb?“

„Ne,“ řekl vážně Myšilov. „Proto, že usnula teprve potom, co jsi ji přikryl. Že vykřikuje ze spaní tvé jméno a hledá ručkou tvoji roku.“

„Nech toho,“ Geralt vstal, „nebo se rozpláču. Měj se, vousáči. Klaním se Calanthé. A v zájmu Ciri… něco vymysli.“

„Neutečeš, Geralte.“

„Před osudem?“ zaklínač si přitáhl popruh ukořistěného koně.

„Ne,“ odpověděl druid s pohledem upřeným na spící holčičku. „Před ní.“

Zaklínač pokynul hlavou, vyskočil do sedla. Myšilov seděl nehybně a hrabal se klackem v dohasínajícím ohni. Odjížděl pomalu, vřesem, sahajícím až ke třmenům, po úbočí, klesajícím do údolí, k černému lesu. „Geraaalte!“

Ohlédl se. Ciri stála na vrcholu kopce, jako maličká, šedá figurka s rozevlátými, šedými vlasy.

„Neodjížděj!“

Zamával jí rukou.

„Neodjížděj!“ křičela tence. „Neodjíížděj!“

Musím, pomyslel si. Musím, Ciri. Protože… já vždycky odjíždím.

„Stejně mi neutečeš!“ vykřikla. „Nemysli si! Neutečeš! Jsem tvůj osud, slyšíš?“

Žádný osud není, pomyslel si. Neexistuje. Jediné, co je všem souzeno, je smrt. Smrt je druhé ostří dvousečného meče. Jedním jsem já. A druhým je smrt, která jde za mnou krok za krokem. Nemůžu, nesmím tě vystavovat nebezpečí, Ciri.

„Jsem tvůj osud!“ přiletělo k němu z vrcholu kopce. tiše, zoufale.

Pobídl koně ostruhami a ponořil se do studeného a mokrého černého lesa jako do propasti, do toho přátelského a známého stínu, do soumraku, jenž nikde nekončí.

Něco víc

I.

Když na trámoví mostu náhle zaduněla kopyta koní, Yurga dokonce ani nezvedl hlavu. Pouze tiše zavyl, pustil obruč kola, s níž se potýkal a vlezl pod vůz tak rychle, jak jen to šlo. Roztažený jako žába otíral se hřbetem o zablácený spodek vozu, přerušovaně vzdychal a celý se třásl strachy.

Kůň se pomalu přiblížil k vozu. Yurga viděl, jak opatrně našlapuje po nahnilých trámech mostu.

„Vylez," řekl neviditelný jezdec. Yurga zajektal zuby a vtáhl hlavu mezi ramena. Kůň zafrkal a udeřil kopytem o trámoví mostu.

„Jen klid, Klepno," řekl jezdec. Yurga uslyšel, jak poplácává koně po šíji. „Vylez, člověče. Neublížím ti."

Kupec tomu, co neznámý řekl, vůbec nevěřil. Avšak v jeho hlase bylo něco, co uklidňovalo a zároveň i vzrušovalo, i když to v žádném případě nebyl hlas, který by mohl být pokládán za příjemný. Yurga, mumlaje si v duchu modlitby přinejmenším ke dvanácti božstvům najednou, vystrčil opatrně hlavu zpod vozu.

Jezdec měl vlasy bílé jako mléko, stáhnuté na čele koženou čelenkou a černý, vlněný plášť spadající na hřbet jeho kaštanově hnědé kobyly. Na Yurgu ani nepohlédl. Nachýlený kupředu, drže se hrušky sedla, díval se na kolo vozu, které bylo do poloviny zapadlé mezi ztrouchnivělými trámy mostu. Náhle zvedl hlavu, přejel po kupci svým pohledem a s nehybnou tváří si začal prohlížet křoviska rostoucí nad břehy úvozu.

Yurga se vydrápal zpod vozu, zamrkal a otřel si rukou nos, rozmazávaje si přitom po celé tváři kapku kolomazi. Jezdec na něm spočinul svýma tmavýma, přivřenýma, pronikavýma, jak trny ostrýma očima. Yurga mlčel.

„Sami dva ho nevytáhneme,“ řekl konečně neznámý a ukázal přitom na kolo uvázlé mezi trámy. „Jel jsi sám?“

„Se svými sluhy, pane,“ vyjekl Yurga. „Ale utekli, psi…“

„Vůbec se jim nedivím,“ řekl jezdec, dívaje se pod most na dno hlubokého úvozu. „Domnívám se, že bys měl udělat totéž, co oni. Je na to nejvyšší čas.“

Yurga nechtěl následovat pohyb cizincových očí. Nechtěl se znovu dívat na hromadu lebek, žeber a jiných kostí rozházených mezi kamením a sem tam vyčnívajících zpod listů lopuchů a kopřiv rostoucích na dně vyschlé říčky. Bál se, že stačí ještě jeden jeho pohled do prázdných očnic lebek, na vyceněné zuby a popraskané hnáty, aby v něm všechno prasklo, aby poslední zbytky jeho rozpačité odvahy z něj unikly jako vzduch z proděravělého rybího měchýře, aby se tryskem nerozběhl zpátky nahoru, zalykaje se přitom strachem, stejně jako to učinili jeho vozka a pacholek zhruba před hodinou.

„Na co čekáš?“ zeptal se tiše jezdec a pomalu obrátil koně. „Na soumrak? Pak už bude pozdě. Oni si pro tebe přijdou sotva se setmí. Možná, že ještě dříve. Dělej, vyskoč za mě na koně. Padáme odtud, a to co možná nejrychleji!“

„A můj vůz, pane?“ zavyl silným hlasem Yurga, nevěda, zda strachy nebo vztekem. „A co moje zboží? Raději chcípnu! Nenechám to všechno tady! Nenecháám!“

„Zdá se mi, příteli, že stále ještě nevíš, kam ses to vlastně dostal,“ řekl klidně neznámý a natáhl ruku směrem k přísernému pohřebišti pod mostem. „Říkáš, že tady nechceš nechat svůj vůz? A já ti zase říkám, že až se setmí, nezachrání tě ani poklad krále Desmoda, natož tvůj prašivý vůz! K čertu, co tě to napadlo, aby sis zkrátil cestu právě přes toto začarované místo? Nevíš, co se tady po válce usídlilo?“

Yurga zakroutil hlavou na znamení, že neví.

„Nevíš,“ pokýval neznámý několikrát hlavou. „Ale to, co leží dole, jsi viděl, ne? To jsou všichni ti, kteří si tudy zkracovali cestu. A ty říkáš, že tady nenecháš svůj vůz! Máš v něm snad něco zajímavého?“

Yurga neodpovídal. Díval se mlčky na jezdce a přemýšlel, zda má říci „veteš“ anebo se rozhodnout pro označení „jakési haraburdí“.

Jezdec však ani v nejmenším nebudil zdání, že by ho příliš zajímala jeho odpověď na otázku. Uklidňoval svou kaštanově hnědou kobylu hryzající neklidně udidlo a potřásající živě hlavou.

„Pane," vysoukal ze sebe kupec nakonec, „pomozte mi. Zachraňte mě. Do konce svého života vám za to budu vděčný… Nenechávejte mě tady samotného! Dám vám všechno, oč si řeknete… Zachraňte mě, pane!"

Neznámý se k němu rychle otočil, přidržuje se přitom oběma rukama hrušky svého sedla.

„Cos to řekl?"

Yurga se se široce otevřenými ústy vytřeštěně díval na cizince.

„Dáš mi opravdu to, oč tě požádám? Zopakuj to ještě jednou!"

Yurga mlaskl, zavřel ústa a zalitoval toho, že nemá vousy, aby si do nich mohl naplivat. V hlavě mu vířily nejfantastičtější představy o odměně, jakou po něm bude cizinec požadovat za to, že ho zachrání, včetně toho, že ho požádá o jeho vlastní mladou ženu, která mu bude muset být každý týden zcela k dispozici. V porovnání se ztrátou vozu však ani tato představa nevypadala tak strašně a už vůbec ne tak úděsně, jako možnost spočinutí vlastních ostatků na dně úvozu v podobě další vybělené kostry. Jeho obchodnický duch ho přinutil k bleskové kalkulaci. Jezdec, i když v žádném případě nevypadal na otrhance, pobudu, ulejváka či prázdného žvanila, jichž byly po válce na cestách celé spousty, zcela rozhodně nebyl velmož, ani jeden z těch hrdých rytířů, kteří si sami sebe vysoce považovali a jediné své potěšení nalézali v olupování svých bližních. Yurga ho odhadoval na ne více než na dvacet hřiven zlata. Jeho obchodnická povaha mu však zabránila, aby vyslovil jakoukoliv cenu. Omezil se pouze na blekotání o „doživotní vděčnosti".

„Ptal jsem se tě," připomněl mu neznámý opět klidně svou otázku, „zda mi dáš to, oč tě požádám?"

Z této situace neexistovalo východisko. Yurga polkl slinu, sklonil hlavu a několikrát přikývl na znamení souhlasu. Neznámý se navzdory jeho očekávání potutelně nezasmál. Právě naopak. Vůbec nevypadal na to, že by byl potěšen triumfem, jehož se mu podařilo v tomto jednání dosáhnout.

Nachýlil se v sedle a plivl dolů do hlubokého úvozu.

„Co to vlastně dělám?“ pronesl temným, zastřeným hlasem. „Co to jen, u bohů, dělám… Nu což, dobrá. Pokusím se tě z toho dostat, i když vlastně nevím, zda to pro nás oba neskončí osudně. Jestliže se nám to však podaří, pak ty za odměnu…“

Yurga se s pláčem na krajíčku celý schoulil do sebe.

„Dáš mi to,“ zarecitoval náhle rychle jezdec v černém plášti, „co nalezneš ve svém domě po svém návratu a co vůbec neočekáváš, že bys tam mohl nalézt. Slibuješ, že mi to dáš?“

Yurga zaječel a rychle přikývl.

„Dobrá,“ řekl neznámý. „A teď ustup stranou. Nejlepší by bylo, kdyby sis znovu vlezl pod vůz. Slunce za chvíli zapadne.“

Jezdec seskočil z koně a stáhl si z ramenou plášť. Yurga spatřil, že neznámý nosí meč na zádech, na řemeni, našikmo obepínajícím hruď. Měl nejasný pocit, že již někdy slyšel o lidech nosících zbraň podobným způsobem. Černá, kožená kazajka, sahající do pasu, s dlouhými, stříbrnými cvoky pobitými manžetami, by mohla svědčit o tom, že neznámý pochází z Novigradu nebo z jeho okolí. Na druhé straně však mohl pocházet odkudkoliv, protože tato móda se v poslední době velice rozšířila, zvláště mezi mladými. Jezdec však v žádném případě nebyl mladík.

Jezdec se, shodiv na zem cestovní vaky ze hřbetu svého oře, otočil k Yurgovi. Na prsou se mu na stříbrném řetízku kolébal kulatý medailón. Pod paží držel nevelký, okovaný kufřík a podlouhlý balíček, omotaný kůží a několika řemínky.

„Ještě nejsi pod vozem?“ zeptal se neznámý a přistoupil, blíže k Yurgovi. Yurga spatřil, že na medailónu je zobrazena vlčí lebka s otevřenou, hroznými tesáky vyzbrojenou tlamou. Náhle si vzpomněl, o koho jde.

„Oni jsou… oni jsou zaklínač, pane?“

Neznámý pokrčil rameny.

„Uhodls. Zaklínač. A teď už běž. Na druhou stranu úvozu. Nevycházej odtud a buď zticha. Musím být na chvíli sám.“ Yurga ho poslechl. Sedl si ke kolu vozu a přikryl se pokrývkou. Nechtěl se dívat na to, co dělá neznámý na druhé straně vozu, a už vůbec ne na kosti ležící na dně úvozu. Díval se tedy na své boty a na zelené, sametové misky mechu rostoucí na shnilých trámech mostu.

Zaklínač.

Slunce pomalu zapadalo. Nastával soumrak.

Yurga uslyšel kroky.

Neznámý vyšel velice pomalým krokem zpoza vozu a postavil se doprostřed mostu. Byl k němu obrácen zády. Yurga uviděl, že meč na jeho zádech není týž meč, který viděl předtím. Nyní to byla nádherná zbraň – její hlavice, jílec a kovová pochva se třpytily jako hvězdy. Dokonce i v panujícím přítmí odrážely světlo, i když to již nebylo světlo jako takové. Zmizela i zlatooranžová záře, která ještě před chvílí svítila nad lesem.

„Pane…“

Neznámý k němu otočil hlavu. Yurga jen s největším úsilím zadržel výkřik deroucí se mu z úst.

Zaklínačova tvář byla křídově bílá. Bílá a děravá – byla pórovitá, jako sýr prolisovaný přes plátno. A jeho oči… Bohové! zavylo něco v Yurgově vědomí. Jeho oči…

„Běž za vůz. Rychle!“ vychroptěl ze sebe cizinec. Nebyl to hlas, který Yurga slyšel ještě před chvílí. Kupec náhle ucítil, že má plný měchýř a že se potřebuje vymočit. Neznámý se otočil a odešel dále na most.

Zaklínač.

Kůň přivázaný k žebroví vozu zafrkal a několikrát hrábl kopytem o trámoví mostu.

Nad Yurgovým uchem zabzučel komár. Kupec se neodvážil pohnout byť jen prstem, aby ho odehnal. Vzápětí mu zabzučel u ucha druhý komár. V křovinách na druhé straně úvozu bzučela komárů celá hejna.

Bzučela.

A vyla.

Yurga, až k bolesti zatínající zuby, pochopil, že to nejsou komáři.

Za stále více houstnoucího soumraku se na zarostlém úbočí úvozu vynořily malé, ne víc než čtyři lokty vysoké, úděsně vyzáblé, zkroucené postavy. Vypadaly jako kostlivci. Vešly na most podivnou čapí chůzí, zvedajíce přitom vysoko do vzduchu svá souchotinářská kolena. Oči, umístěné těsně pod svraštělými čely, jim žlutě svítily:

V široce rozevřených žabích tlamách výhrůžně svítily ostré špičáky. Pomalu se blížily, tiše přitom syčíce.

Neznámý, stojící jako socha uprostřed mostu, náhle zvedl pravou ruku s podivně zkroucenými prsty. Přísežní skřeti se zastavili, ustoupili o několik kroků zpátky, hlasitěji zasyčeli, ale hned vzápětí vykročili znovu směrem k zaklínači. Pohybovali se mnohem rychleji, zvedajíce přitom vysoko nad hlavu své dlouhé, vyzáblými pařáty zakončené tlapy.

Na trámech mostu se znovu ozval charakteristický skřípot drápů. Najednou zpod mostu vyskočila další nestvůra, zatímco ty, co již byly na mostě, se vrhly dopředu neskutečně podivnými poskoky. Neznámý se podivně zkroutil na místě, vzduchem zasvištěl meč vytažený neznámo jak a neznámo kdy. Hlava bytosti, škrábající se na most, vyletěla vysoko do vzduchu, táhnouc za sebou dlouhý ohon krve. Bělovlasý se skokem vrhl doprostřed skupiny jí podobných příšer, mávaje přitom mečem na všechny strany. Příšery divoce mávaly svými pařáty a hlasitě vyly. Vrhly se na něho ze všech stran, vůbec se neohlížejíce na lesknoucí se a jako břitva ostrý meč. Yurga se celý vyděšený přitiskl k vozu.

Něco spadlo přímo pod jeho nohy, obhazujíc ho jakousi lepkavou tekutinou. Byla to dlouhá, kostnatá tlapa, zakončená čtyřmi drápy.

Kupec vykřikl hrůzou.

Ucítil, jak se kolem něho něco plíží. Přikrčil se, chtěje se skrýt pod vůz, ale právě v tomto okamžiku mu přistálo něco podobně odporného na krku, zatímco ohyzdný pařát ho uchopil za skráň a tvář. Zavřel rychle oči a rozeřval se na celé kolo. Třásl přitom prudce hlavou. Rychle se postavil na nohy a vrávoravým krokem se dopotácel doprostřed mostu, zakopávaje o mrtvoly příšer ležící na něm. Na mostě zuřila bitva. Yurga téměř nic neviděl. Slyšel pouze hluk urputného boje, zběsilý sykot a občas zahlédl tmavé obrysy zmítajícího se klubka příšer, z něhož jen občas blýsklo ostří zaklínačova meče.

„Pomóóóc!“ zavyl Yurga, cítící, jak mu ostré tesáky pronikají kapucí a zatínají se do šíje.

„Skloň hlavu!“

Yurga zabořil bradu do hrudi, snaže se přitom zrakem zachytit záblesk ostří zaklínačova meče. Zaklínačova čepel vzápětí zasvištěla vzduchem a letmo pohladila kupcovu kapuci. Yurga uslyšel odporné, vlhké křupnutí, po kterém mu na záda dopadla hustá, lepkavá tekutina, jako kdyby na něj někdo vylil celé vědro vody. Yurga upadl na kolena, stahován k zemi již bezvládným tělem visícím na jeho rameni.

Přímo před jeho očima vyskočily zpod mostu další tři příšery, směšně poskakujíce na svých vyzáblých končetinách jako nějaké luční kobylky, přiskočily k neznámému a zakously se mu do nohou. Jedna z nich, zasažená krátkým seknutím zaklínačova meče do tlamy, se prudce zapotácela a svalila na trámoví mostu. Druhá, zasažená koncem meče, spadla na zem, kde se začala svíjet v prudkých křečích. Zbylé příšery obstoupily bělovlasého zaklínače jako mravenci svoji kořist a zatlačily ho k okraji mostu. Další nestvůra vyletěla vysokým obloukem z klubka zápasících, prohnutá dozadu, stříkající na všechny strany krví a vyjící jal:o celá smečka vlků. V témže okamžiku se celé klubko zápasících těl překulilo přes okraj mostu a spadlo do hlubokého úvozu. Yurga se svalil na trámoví mostu a zakryl si rukama tvář.

Zpod mostu se ozval triumfální pískot a syčení příšer, které se však rychle změnily v bolestné výkřiky, vrčení a v překvapené, krev v žilách mrazící skřeky, přerušované svistem zaklínačova meče.

A pak už bylo jen ticho, rušené pouze křikem vyplašeného ptáka někde v hloubi lesa. Potom utichli i ptáci.

Yurga polkl, zvedl hlavu a jen s velkými obtížemi vstal. Stále bylo hluboké ticho. Ani listí stromů nešumělo jako obvykle. Celý les jakoby oněměl hrůzou. Velká, roztrhaná mračna zakryla celou oblohu.

„Hej!“

Yurga se otočil a instinktivně si zakryl rukama tvář. Zaklínač stál před ním, nehybný, celý černý, s lesknoucím se mečem, který držel ve své volně dolů visící ruce. Yurga však zpozoroval, že stojí nějak nakřivo, jako kdyby se nakláněl na bok.

„Pane, co je jim?“

Zaklínač mu neodpověděl. Velice těžce a nešikovně udělal pár kroků, nakláněje se na levou stranu. Natáhl opatrně ruku a opřel se o vůz. Yurga uviděl černou, hustou krev, pomalu stékající po pilířích a trámoví mostu.

„Jsou zraněni, pane!“

Ani tentokrát mu zaklínač neodpověděl. Náhle se zapotácel, hledě přímo do kupcových očí, křečovitě se zachytil pažení vozu a pomalu klesl na most.

II.

„Opatrně, pomalu… Pod hlavu… Podržte mu někdo hlavu!“

„Tady, tady na vůz!“

„Bože, vždyť on vykrvácí! Pane Yurgo, krev mu teče i skrz obvaz!“

„Nekecejte zbytečně! Rychle, dělejte! Trochu pohybu do toho umírání! Přikryj ho kožešinou! Velle, copak nevidíš, jak se třese zimou?“

„Možná, že by pomohlo, kdybychom mu do úst nalili trochu kořalky.“

„Když je v bezvědomí? Určitě ses pomátl, Velle. Ale podej mi kořalku. Musím se napít. Vy prašiví psi, vy podlí tchoři! Tak zrádně zdrhnout a nechat mě tady samotného!“

„Pane Yurgo! On něco říká!“

„Cože? Co říká?“

„Éééé, něco nesrozumitelného… jakoby nějaké jméno.“

„Jaké?“

„Yennefer…“

III.

„Kde… to jsem?“

„Klidně ležejí, pane, nehýbají se, protože jim to znovu všechno popraská a popuká. Až na kost jich pokousaly ty bestie, vyteklo z

nich hodně krve… Nepoznávají mě? Jsem Yurga! To mne zachránili na mostě, cožpak si už nevzpomínají?“

„Aha…“

„Nemají žízeň? Nechtějí se napít?“

„Jak tisíc čertů…“

„Jen pijí, pane, jen ať klidně pijí. Stravuje jich horečka.“

„Yurgo… kde to jsme?“

„Jedeme vozem. Nemluvějí, pane a nehýbají se. Musíme se dostat z lesa k lidským příbytkům. Musíme najít někoho, kdo se vyzná v léčení. To, že jsem jim ovázal nohu, nemusí stačit aby se uzdravili. Stále krvácejí…“

„Yurgo…“

„Ano, pane?“

„V mém kufříku… Flakón… Se zelenou pečetí. Strhni pečeť a dej mi z něho napít. V nějakém poháru… Pohár pak dobře vymyj, nedovol, aby se flakónů někdo dotýkal, je-li vám život milý… Rychle, Yurgo. K sakru, jak ten vůz kodrcá… Flakón, Yurgo…“

„Ano, už … Pijou…“

„Díky… A teď dávej pozor. Za chvíli usnu. Budu sebou přitom házet a mluvit nesmysly. Pak budu ležet, jako bych byl po smrti. Ale to nic není… neboj se.“

„Klidně ležejí, pane, nebo se rána znovu otevře a zase jim začne téct krev.“

Zaklínač se položil na kůže a několikrát prudce zahýbal hlavou. Cítil, jak ho kupec přikrývá silnou kožešinou a přikrývkou páchnoucí koňským potem. Vůz silně kodrcal po cestě, každý otřes vyvolával prudkou bolest v ráně na noze a na boku.Geralt stiskl bolestí zuby. Viděl nad sebou miliardy hvězd. Byly tak blízko, až se zdálo, že na ně může dosáhnout rukou. Hned nad jeho hlavou, těsně nad vrcholky stromů.

Cestu, po které šel, si starostlivě vybíral tak, aby se vyhýbal záři ohnišť, světlu a místům plných tajuplných stínů. Nebylo to vůbec jednoduché – všude kolem plály hranice z jedlového dřeva, vystřelující k obloze tmavě rudou záři protkanou snopy jisker. Poznamenávaly temnotu a kolem nich tančící postavy světlejšími oblaky dýmu a praskaly a vybuchovaly v zářivých gejzírech jasu.

Geralt se na chvíli zastavil, aby udělal místo rozjásanému, divoce křičícímu zástupu tanečníků, stojícímu mu v cestě. Někdo ho chytil za rameno a pokoušel se mu vtlačit do roky dřevěný, pěnou pocákaný pohár. Lehce, ale rozhodně ho odmítl a prudce od sebe odstrčil muže cákajícího kolem sebe pivem z malého soudku, který držel pod paží. Nechtěl pít.

Ne tuto noc.

Na nedalekém lešení, postaveném z březových polen, majestátně se tyčícím nad ohromným ohništěm, líbal světlovlasý Májový král s věnečkem na hlavě rusovlasou Májovou královnu, zatímco jí rukama hnětl přes tenkou, propocenou tuniku těžká prsa. Monarcha byl opilý, celý se třásl a jen tak tak udržoval rovnováhu tím, že objímal Královnu kolem krku rukou, v níž držel korbel piva. Královna, stejně opilá jako on, s věnečkem, padajícím do očí, objímala Krále kolem krku rukama, zatímco nohama mu objímala boky. Vlnící se dav lidí pod lešením zpíval, křičel a mával žerděmi ozdobenými girlandami květů a zeleně.

„Belleteyn!“ vykřikla přímo do Geraltova ucha mladá, nepříliš vysoká dívka. Tahajíc ho silně za rukáv, přinutila ho, aby se několikrát otočil na místě uprostřed jásajícího průvodu. Několikrát zatleskala a rozjařeně potřásla svou sukní, pohazujíc přitom rozverně svými hustými vlasy plnými květů. Dovolil jí, aby s ním několikrát zavířila v kole, opatrně se přitom vyhýbaje dalším tančícím párům.

„Belleteyn! Májová Noc!“

Kolem nich tlačenice, pískot, jekot, nervózní smích další dívky, kterou navzdory jejímu odporu unášel jakýsi chlapec pryč z pruhu světla někam do tmy.

Zástup lidí, zpívající jakousi píseň, se jako had proplétal mezi hořícími hranicemi. Někdo v zástupu najednou upadl na zem, přerušujíc tím řetěz rukou a rozdělujíc zástup na několik částí.

Dívka, sledující Geralta zpod listí zdobící její čelo, se k němu nečekaně rychle přitiskla, prudce přitom oddechujíc. Chytil ji poněkud silněji než původně zamýšlel. V dlaních, přitisknutých na její záda, cítil horoucí vlhkost těla, jež k němu pronikala přes tenký len její tuniky. Dívka zvedla hlavu. Měla zavřené oči, zuby se jí vyzýva-

vě leskly zpod zvednutého horního rtu. Voněla potem, dýmem, trávou a touhou.

Proč ne, pomyslel si Geralt, hladil přitom rukou její tuniku a záda a vychutnával na svých prstech její mokré teplo. Dívka nebyla jeho typ – byla příliš malá a poněkud při těle. Pod prsty nahmatal místa, kde se příliš těsná tunika zařezávala do jejího těla a rozdělovala tak její záda na dvě hmatem zcela zřetelné obliny v místech, kde by rozhodně neměly být. Proč ne, pomyslel si, během takové noci…

Belleteyn… Plameny ohňů dosahovaly až k horizontu. Belleteyn, Májová Noc.

Nejbližší hranice s praskotem pozřela přihozené suché klestí a explodovala vzápětí zlatou září zalévající celé okolí. Dívka otevřela oči, dívala se nahoru, přímo do Geraltovy tváře. Uslyšel, jak prudce dýchá, cítil, jak se protahuje, jak mu vzrušeně pokládá ruce na hruď. Geralt ji okamžitě pustil. Na okamžik zaváhala. Odtáhla se od něho na vzdálenost lehce pokrčených rukou, aniž by se ho však přestala dotýkat klínem. Sklonila hlavu, pak pomalu sundala ruce z jeho prsou, udělala krok dozadu a dívala se přitom stranou.

Oba dva chvíli nerozhodně stáli, dokud je vracející se chorovod znovu nepohltil. Dívka se rychle otočila a utekla, pokoušejíc se přitom neobratně přidat k tanečníkům. Ohlédla se. Jenom jednou…

Belleteyn…

Co já tady vlastně dělám?

Ve tmě zasvítila hvězda, zajiskřila a vzápětí zase zhasla. Medailón na Geraltově šíji se zachvěl. Zaklínač podvědomě rozšířil zornice. Bez velkých problémů pronikl svým zrakem tmou.

Ta žena nebyla vesničanka. Vesnické ženy nenosí černé, aksamitové pláště. Vesničanky, odnášené nebo zatahované muži do houštin, křičely, chichotaly se, kopaly nohama a zmítaly se jako pstruzi vytahovaní z vody. Žádná z nich nedávala tak znatelně najevo, že to právě ona vede do tmy vysokého, světlovlasého mládence v rozepnuté košili.

Vesničanky nikdy nenosily kolem krku náhrdelníky s obsidiánovými hvězdami posázenými diamanty.

„Yennefer.“

Náhle rozšířené, fialkové oči v hořící, bledé, trojúhelníkové tváři.

„Geralt…“

Žena pustila ruku světlovlasého cherubína s hrudí lesknoucí se potem jako kus měděného plechu. Chlapec se zapotácel a upadl na kolena. Udiveně se kolem sebe rozhlížel a nevěřícně přitom mžoural očima. Pak pomalu vstal, zmateně na ně pohlédl, načež klopýtavě odešel k ohništím. Čarodějka se za ním dokonce ani nepodívala. Pozorně si prohlížela zaklínače, zatímco rukou se křečovitě držela okraje svého pláště.

„Jsem ráda, že tě znovu vidím,“ řekla uvolněně. Geralt okamžitě vycítil, jak klesá napětí, jež mezi nimi viselo ještě před okamžikem.

„Ovšem,“ usmála se vzápětí. Zdálo se mu, že v tom úsměvu bylo něco nuceného, nebyl si tím ale zcela jist. „Celkem příjemné překvapení, nepopírám. Co tady děláš, Geralte? Ach… Prosím, promiň mi mou neomalenost. Samozřejmě, děláš tady totéž, co já. Vždyť je Belleteyn. Až na to, že jsi mě nachytal takříkajíc přímo při činu.“

„Vyrušil jsem tě.“

„Přežiji to, neměj obavy,“ zasmála se Yennefer. „Noc však pokračuje. Když budu chtít, svedu někoho jiného.“

„Škoda, že já to nedokážu,“ řekl Geralt a jen s velkými obtížemi předstíral lhostejnost. „Právě před chvílí mi jedna laň pohlédla do očí a utekla.“

„K ránu,“ řekla Yennefer, usmívaje se přitom stále strojeněji, „když se pořádně rozdivočí, na to už nebudou brát ohled. Ještě si nějakou najdeš, uvidíš…

„Yen…“ Další slova mu uvízla v hrdle. Dlouze se na sebe dívali, velice dlouho. Po tvářích jim tančily rudé jazyky. Yennefer najednou vzdychla a skryla oči za závojem dlouhých řas.

„Ne, Geralte. Opravdu ne. Nezačínejme…“

„Jenže je Belleteyn,“ přerušil ji. „Zapomněla jsi na to?“

Yennefer k němu pomalu přistoupila, položila mu ruce na ramena a něžně se k němu přitulila, spočívajíc přitom opatrně svým čelem na jeho prsou. Geralt hladil její havraní vlasy, rozprostřené v dlouhých, hadovitých loknách na jejích ramenou.

„Věř mi,“ zašeptala a zvedla k němu svou hlavu. „Neváhala bych ani okamžik, kdyby šlo pouze o… Jenže to nemá smysl. Všechno začne znovu a skončí tak, jako předtím. Nemá to smysl, abychom…“

„Copak všechno musí mít nějaký smysl? Dnes je přece Belleteyn!“

„Belleteyn,“ řekla Yennefer a odvrátila od něho hlavu. „A co má být? Něco nás přitáhlo k těm ohništím, k těm rozjásaným lidem. Chtěli jsme tančit, jásat, bláznit, prostě využít příležitost zúčastnit se každoročních oslav svátku volnosti, spojených se svátkem pravidelně se opakujícího přírodního cyklu. A co se nestane, narazíme na sebe po… Kdy to vlastně bylo, co… jsme se viděli naposled? Před rokem?“

„Před rokem, dvěma měsíci a osmnácti dny.“

„Vzrušuješ a dojímáš mě. Děláš to záměrně?“

„Jistě.“

„Yen…“

„Geralte,“ přerušila jej Yennefer, prudce ho od sebe odstrčila a vzdorovitě pohodila hlavou. „Řekněme si to otevřeně. Já nechci.“

Geralt kývl hlavou na znamení, že je mu to zcela jasné. Yennefer si přehodila plášť přes rameno. Měla pod ním tenkou, lněnou košilku a černou sukni, stáhnutou páskem ze stříbrných knoflíčků.

„Nechci,“ zopakovala znovu své rozhodnutí, „znovu začínat. Když si jen pomyslím, že bych s tebou dělala to, co jsem chtěla dělat s tím blonďáčkem… Podle týchž zásad… Ta představa, Geralte, mi připadá poněkud nechutná, ponižuje jak mě, tak i tebe. Chápeš mě?“

Geralt znovu kývl hlavou. Podívala se na něho zpod svých přivřených řas.

„Neodejdeš?“

„Ne.“

Yennefer chvíli mlčela a pak neklidně pohodila rameny.

„Zlobíš se?“

„Ne.“

„Tak pojď, posadíme se někde dál od té vřavy a chvíli si spolu popovídáme. Budeš se asi divit, ale jsem moc ráda, že jsme se zase setkali. Opravdu. Posaďme se spolu na chvíli. Jsi pro?“

„Dobře, Yen.“

Odešli spolu do tmy, kousek dále na vřesoviště, na okraj černé lesní stěny, opatrně se vyhýbali na zemi ležícím párům. Aby si našli klidné místečko, kde by byli zcela sami, museli urazit pěkný kus cesty. Suchý pahorek s jalovcovým keřem připomínajícím cypřiš se stal místem jejich schůzky.

Čarodějka si rozepjala brož na svém plášti, několikrát s ním zatřepala a rozložila ho na zemi. Geralt se posadil těsně vedle ní.Toužil ji obejmout, ale nakonec to s lítostí přece jen neudělal. Yennefer si upravila svou košilku s hlubokým výstřihem, pronikavě se na něho podívala, vzdechla a objala ho. Mohl to očekávat. Kdyby chtěla uhodnout jeho myšlenky, musela by se namáhat. Instinkty a přání cítila podvědomě.

Mlčeli.

„Ech, k čertu,“ řekla náhle Yennefer a odtáhla se od Geralta. Zvedla ruku a vykřikla zaklínadlo. Nad jejich hlavami se objevily červené a zelené koule vybuchující vysoko na obloze, vytvářející různobarevné, ochmýřené květy. Od ohnišť k nim doletěl smích a radostné výkřiky.

„Belleteyn,“ řekla hořce. „Májová Noc… Cyklus se opakuje. Ať se baví… jestliže mohou.“

Někde poblíž byli ještě jiní čarodějové. O něco dále vystřelily k obloze tři pomerančově oranžové blesky. Na druhé straně, přímo u černé hradby lesa, explodoval gejzír duhových, prudce vířících meteoritů. Lidé při ohništích hlasitě vykřikli údivem. Geralt zkroušeně hladil Yennefeřiny lokny a vdechoval vůni šeříku a angreštu, jimiž voněly. Jestliže bude po ní tak silně toužit, pomyslel si Geralt v duchu, vycítí to a urazí se. Zbystří svou pozornost, naježí se a odstrčí mě od sebe. Zeptám se jí klidně, co je nového.

„Nic není nového,“ řekla Yen a v jejím hlase se něco zachvělo. „Nic, co by stálo za řeč.“

„Nedělej mi to, Yen. Nečti ve mně. Musím se pak stydět.“

„Promiň. Je to instinkt. A co je nového u tebe, Geralte?“

„Nic. Nic, co by stálo za řeč.“

Pak zase oba mlčeli.

„Belleteyn!“ zavrčela náhle Yen. Ucítil, jak její rámě, které bylo přitisknuto k jeho hrudi, tuhne a narovnává se. „Baví se. Oslavují odvěký cyklus obnovující se přírody. A my? Co my tady děláme? My, relikty, odsouzené k vymření, ke zkáze a k zapomenutí? Příroda se obnovuje, cyklus se opakuje. Ale my ne, Geralte. My se nemůžeme opakovat. Byli jsme zbaveni této možnosti. Bylo nám pouze umožněno provádět ve shodě s přírodou neobvyklé věci a některé dokonce odporují jejím zákonům. Zároveň nám však bylo vzato to, co je v přírodě nejprostší a nejpřirozenější. Co máme z toho, že žijeme déle než oni? Po naší zimě již nenastane jaro. Neobnovíme se. To, co končí, skončí spolu s námi. Ale jak tebe tak i mne něco přitahuje k těm ohništím, a to i navzdory tomu, že naše přítomnost zde je vlastně zlomyslným a kacířským výsměchem tohoto světa.“

Geralt mlčel. Nelíbilo se mu, když Yen upadala do takové nálady. Velice dobře věděl, co bylo toho příčinou. Zase, pomyslel si, zase ji to začíná trápit. Byly doby, kdy se zdálo, že na to již zapomněla, že se s tím, stejně jako ostatní, smířila. Objal ji kolem ramen, přitulil se k ní a začal s ní jemně kolébat, jako s malým dítětem. Dovolila mu to. Nedivil se tomu. Věděl, že to potřebuje.

„Víš, Geralte,“ řekla náhle již zcela klidná, „nejvíce mi scházelo tvoje mlčení.“

Geralt se jemně dotkl jejích vlasů a jejího ucha. Chci tě, Yen, pomyslel si v duchu, vždyť to víš. Vždyť to přece víš, Yen.

„Vím,“ zašeptala.

„Yen…“

Znovu vzdychla.

„Jen dnes,“ řekla a dívala se na něho široce rozevřenýma očima. „Pouze tuto noc, která brzy skončí. Nechť to bude náš Belleteyn. Ráno se rozloučíme. Prosím, abys s ničím víc nepočítal. Nemohu, nemohla bych… Promiň. Jestli jsem tě urazila, polib mě a odejdi.“

„Jestli tě políbím, neodejdu.“

„Počítala jsem s tím.“

Naklonila se k němu. Geralt se svými ústy dotkl jejích pootevřených rtů. Opatrně. Nejdříve horního a pak dolního. Omotal si její lokny kolem prstů, dotkl se jejího ucha, briliantové náušnice, její

šíje… Yennefer opakovala jeho polibek. Vzápětí se k němu přitiskla a její zkušené prsty si jistě a rychle poradily se sponami jeho haleny.

Položila se naznak na plášť rozložený na měkkém mechu. Svými rty něžně uchopil její ňadro. Ucítil, jak bradavka pomalu tvrdne a stává se viditelnou pod tenkou tkaninou její košilky. Yen přerývaně dýchala.

„Yen…“

„Nic neříkej… Prosím…“

Dotyk její nahé, hladké a chladné kůže doslova elektrizoval Geraltovy prsty. Od ohnišť k nim doléhal křik, zpěv, hvízdot a gejzíry jisker na pozadí purpurového dýmu. Něžné dotyky. Její. Jeho. Třesavka. A netrpělivost. Pozvolné dotyky jejích štíhlých končetin objímajících jeho boky pomalu spoutávaly a svíraly jako tesařská svěrka.

Belleteyn.

Dech roztrhaný na cáry vzdechů. Záblesky pod víčky, vůně šeříku a angreštu. Májová královna a Májový král? Kacířský výsměch? Zapomenutí?

Belleteyn! Májová Noc!

Sténání. Její? Jeho? Černé lokny na očích, na ústech. Navzájem propletené prsty roztřesených dlaní. Křik. Její? Černé řasy. Vlhké. Steny. Jeho?

Ticho. Celá věčnost ticha.

Belleteyn… Ohně až k samému horizontu…

„Yen?“

„Ach, Geralte!“

„Yen, ty pláčeš?

„ Ne!“

„Yen… Přísahal jsem… Přísahal…“

„Nic neříkej. Není to zapotřebí. Není ti zima?“

„Ano.“

„A teď?“

„Je mi tepleji.“

Odstrašujícím tempem začalo svítat. Černá hradba lesa zaostřila své obrysy. Z beztvarého mraku se stala výrazná, zubatá linie vrcholků stromů. Zpoza ní se plížící příslib svítání se rozlil podél hori-

zontu, zhášeje lampy hvězd. Udělalo se mnohem chladněji. Geralt k sobě Yen silněji přitiskl. Vzápětí ji celou zahalil pláštěm.

„Geralte?“

„Mhm?“

„Za chvíli bude svítat.“

„Vím.“

„Ublížila jsem ti.“

„Trochu.“

„Začne to všechno zase znova od začátku?“

„Nikdy to přece neskončilo.“

„Prosím tě… Je to kvůli tobě, že se cítím…“

„Nic neříkej, všechno je v pořádku.“

Vůně dýmu plížícího se vřesovištěm. Vůně šeříku a angreštu.

„Geralte?“

„Ano?“

„Pamatuješ se na naše setkání v Poštolčích Horách? A na toho zlatého draka… Jakže se to jen jmenoval?“

„Tři Kavky. Pamatuji si na to.“

„Řekl nám…“

„Vzpomínám si na to, Yen.“

Políbila ho v místě, kde krk přecházel v trup. Pak si na ně položila svou hlavu, lechtajíc ho přitom svými vlasy.

„Byli jsme stvořeni jeden pro druhého,“ zašeptala tiše. „Nebo jsme snad byli sobe předurčeni? Jenže nic z toho se přece neuskuteční. Škoda, ale když nastane úsvit, my dva se rozejdeme. Nemůže to být jinak. Musíme se rozejít, abychom si navzájem neublížili. My, kdož jsme si určeni. My, kteří jsme byli stvořeni jeden pro druhého. Škoda. Ten nebo ti, kdo nás stvořili pro sebe, by se měli také postarat ještě o něco navíc. Samotný osud nestačí, je to příliš málo. Je třeba ještě něco víc. Odpust' mi to. Musela jsem ti to říct.“

„Vím.“

„Věděla jsem, že nemá žádný smysl, abychom se milovali.“

„Mýlila ses. Mělo. Navzdory všemu.“

„Jeď do Cintry, Geralte. Jeď tam, tentokrát neváhej. Neudělej to, cos udělal tehdy… Když jsi tam byl…“

„Odkud to víš?“

„Vím o tobě úplně všechno. Cožpak jsi zapomněl? Jeď co možná nejrychleji do Cintry. Přicházejí zlé časy, Geralte. Moc zlé. Musíš stihnout…“

„Yen…“

„Nic neříkej, prosím.“

Chladněji, stále chladněji. A stále více světla.

„Neodcházej ještě, prosím. Počkejme do úsvitu…“

„Dobrá, počkejme…“

IV.

„Nehýbají se, pane. Musím jim udělat převaz, protože rána jim mokvá a noha hrozně puchne. Bohové, vypadá to příšerně… Bylo by zapotřebí najít nějakého ranhojiče…

„Jdi k čertu s ranhojičem,“ zasténal zaklínač. „Podej mi můj kufřík, Yurgo. Podívej se, tady ten flakónek. Neboj se, vylij jeho obsah přímo do rány. Ááá, k sakru!!! Ne, nic mi není, nalej ještě… Ooooch! Dobrá. Pořádně mě zabal a přikryj…“

„Celou nohu mají hrozně opuchlou, pane. A stravuje jich horečka…

„Čert vem horečku. Yurgo?“

„Ano, pane?“

„Zapomněl jsem ti poděkovat…“

„Ne oni pane, ale já jim musím poděkovat. To oni mě zachránili a při mé obraně k újmě přišli. Že člověka raněného v mdlobách jsem ošetřil, na vůz položil a vydechnout naposled nenechal? To je úplně samozřejmé, pane zaklínači.“

„Ne, to vůbec není normální, pane Yurgo. Byl jsem již mnohokrát ponechán… v podobných situacích… jako pes…“

Kupec svěsil hlavu a mlčel.

„Ano. Inu, hanebný svět nás obklopuje, je všude kolem nás,“ zamručel konečně. „Ale to přece není důvod, abychom byli ještě hanebnější. Dobro nám chybí, to potřebujeme. To mi říkal můj otec a k tomu já nyní vedu své syny.“

Zaklínač mlčel, pozoroval větve stromů sklánějící se nad cestou a pohybující se podle toho, jak vůz pokračoval v cestě. Jeho noha pulzovala. Necítil bolest.

„Kde to jsme?“

„Přebrodili jsme řeku Trávu, nyní jsme v Mechových Lesích.To už není Temerie, ale Sodden. Prospali hranici, když celníci řádili na voze. Musím jim říct, že se nesmírně podivovali, když jich viděli. Jejich velitel jich však znal a okamžitě jim poručil, aby jich propustili.“

„Znal mě?“

„Nepochybně ano. Geraltem jich nazval. Tak to řekl Geralt z Rivie. To je jejich jméno?“

„Ano…“

„Ten celník mi slíbil, že se pokusí sehnat nějakého medikuse. Dal jsem mu něco do ruky, aby na to nezapomněl.“

„Děkuji ti, Yurgo.“

„Ne, pane zaklínači. Jak jsem jim již řekl, to já jim děkuji. Dohodli jsme se… Co je jim pane? Je jim mdlo?“

„Yurgo… Flakón se zelenou pečetí…“

„Pane… Znovu budou… Tak hrozně tehdy křičeli ze sna…“

„Musím, Yurgo…“

„Jak si přejí. Počkají, naleju jim to do poháru. Pane bože, ranhojiče je zapotřebí, čím dříve, tím lépe, jinak…

V.

Zaklínač odvrátil hlavu na druhou stranu. Slyšel křik dětí, hrajících si ve vyschlé fontáně uprostřed hradních zahrad. Malí fakani dělali nebetyčný rámus, překřikovali se navzájem tenkými, vzrušenými hlasy, které se často lámaly a přecházely do falsetu. Běhali po dně fontány tam a zpátky jako hejno malých, rychlých rybek, měnících bleskově a naprosto neočekávaně směr svého běhu, neustále se však drželi pohromadě. Jako obvykle, za skupinou rozjařených, jako strašáky na vrabce vyzáblých starších chlapců, běžel zadýchaný hošík, který jim v žádném případě nestačil.

„Je jich hodně,“ konstatoval zaklínač.

Myšilov se kysele pousmál, poškrábal se na bradě a pokrčil rameny.

„Ano, hodně.“

„A který z nich… Který z těchto hochů je to slavné Překvapení?“

Druid se podíval na Geralta.

„Nemohu, Geralte.“

„Calanthé?“

„Samozřejmě. Snad sis nemyslel, že ti chlapce vydá jen tak? Poznal jsi ji přece. Ta žena je ze železa. Řeknu ti něco, co bych ti neměl říkat. Doufám, že to pochopíš a že jí to neřekneš.“

„Mluv.“

„Když se před šesti léty to dítě narodilo, pozvala mě Calanthé k sobě a přikázala mi, abych tě vyhledal a zabil.“

„Samozřejmě, žes to odmítl.“

„Calanthé se přece nedá odmítnout,“ řekl vážně Myšilov, dívaje se mu přitom přímo do očí. „Byl jsem již připraven na cestu, když mě podruhé pozvala k sobě a bez jakéhokoliv vysvětlení odvolala svůj dřívější rozkaz. Buď opatrný, když s ní budeš hovořit.“

„Budu, Myšilove. Pověz mi, jak se to stalo s Dunnym a Pavettou?“

„Pluli ze Skellige do Cintry. Překvapila je bouře. Z jejich lodě nebyla nalezena ani tříska. Geralte… To, že dítě tehdy s nimi nebylo na palubě, je setsakramentsky divná věc. Měli je vzít s sebou na loď, ale v poslední chvíli rozhodnutí změnili. Nikdo neví, proč. Pavetta nikdy neopouštěla své…“

„Jak to Calanthé snášela?“

„Co si myslíš?“

„Asi vím jak.“

Hulákajíce jako tlupa goblínů, se chlapci vyškrábali nahoru a proběhli kolem nich. Geralt postřehl, že na čele rozskotačeného stádečka utíká dívenka, stejně hubená a hlučná jako chlapci. Na rozdíl od nich však za ní vlál dlouhý, blonďatý cop. S divokým řevem se hromádka kříklounů znovu skutálela po příkrém okraji fontány na její dno. Polovina z nich, včetně dívenky, sjela na dno fontány po

zadku. Nejmenší chlapec, stále jako poslední, se na dně bazénu několikrát převrátil, zavzlykal a vzápětí se hlasitě rozplakal, drže se přitom za rozbité koleno. Jiní chlapci ho obstoupili a začali se mu posmívat. Za chvíli se zase rozběhli pryč. Dívenka poklekla k malému chlapci, objala ho, utírala mu slzy, rozmazávajíce mu po celé tváři špínu.

„Pojď, Geralte. Královna tě již očekává."

„Pojďme, Myšilove."

Calanthé seděla na velké lavičce s opěradlem, zavěšené na řetězech na silné větvi obrovské lípy. Zdálo se, že dřímá, ale krátké pohyby její pravé nohy, ale od času uvádějící houpačku do pohybu, svědčily o opaku. Byly s ní tři mladé ženy. Jedna seděla na trávě vedle houpačky. Její na zeleném trávníku rozprostřená sukně zářila jako hromádka sněhu. Dvě zbývající ženy opodál vesele štěbetaly a opatrně rozhrnovaly větve na malinových keřích.

„Paní," řekl Myšilov a hluboce se uklonil.

Královna zvedla hlavu Geralt poklekl na pravé koleno.

„Zaklínač," řekla Calanthé suše.

Stejně jako dříve, královna se zdobila smaragdy, které se hodily k její zelené sukni… a k jejím zeleným očím. Jako dříve nosila v popelavě šedých vlasech úzkou, zlatou čelenku. Ale její ruce, které si tak dobře pamatoval, bílé a krásně štíhlé, byly již mnohem méně štíhlé, než tehdy před léty. Calanthé ztloustla.

„Buď pozdravena Calanthé z Cintry."

„Vítej, Geralte z Rivie. Vstaň. Čekala jsem na tebe. Myšilove, příteli, doprovod dámy do hradu."

„Jak si přeješ, královno."

Zůstali sami.

„Šest let," ozvala se Calanthé, aniž se usmála. „Jsi mrazivě přesný, zaklínači."

Geralt její slova nijak nekomentoval.

„Bývaly chvíle, co říkám, bývaly roky, kdy jsem se bláhově domnívala, že zapomeneš, že budeš mít tolik práce, že nebudeš moci přijet. Ne, nepřála jsem si, aby se ti něco stalo, ale musela jsem vzít v potaz tvé nebezpečné povolání. Říkají, že smrt ti kráčí v patách, Ge-

ralte z Rivie, ale ty se nikdy neotáčíš. A pak, později… Když Pavetta… Víš to už?“

„Vím,“ sklonil Geralt svou hlavu. „Hluboce s tebou cítím…“

„Ne,“ přerušila ho Calanthé. „To bylo již tak dávno. Jak vidíš, už nedržím smutek. Držela jsem ho dostatečně dlouhou dobu. Pavetta a Dunny. Byli si souzeni. Až do konce. Jak může člověk nevěřit v sílu osudu?“

Oba dva mlčeli. Calanthé pohnula nohou a znovu rozhoupala svou houpačku.

„A tak tedy po šesti předem dohodnutých letech se zaklínač opět vrátil,“ řekla Calanthé a na jejích rtech se objevil podivný úsměv. „Vrátil se a požádal o splnění slibu. Co si myslíš, Geralte, budou právě tak nějak po několika stech letech o tomto našem setkání vyprávět pohádkáři? Já se domnívám, že právě tak. Až na to, že ho patřičným způsobem podbarví. Zahrají na city a emoce posluchačů. Ano, oni to dokonale dovedou. Dovedu si to živě představit. Poslouchej mě, prosím. A krutý zaklínač řekl: „Splň svůj slib, královno, neboť jinak na tebe dopadne kletba.“ A královna, zalykající se slzami, klesla před zaklínačem na kolena a vykřikla: „Milost! Neber mi mé dítě! Zůstalo mi již jen ono!“

„Calanthé…“

„Nepřerušuj mě,“ řekla Calanthé ostrým hlasem. „Vyprávím pohádku, cožpak jsi to nepoznal? Poslouchej dál. Zlý, ukrutný zaklínač zadupal zlostně nohama, zamával rukama a vykřikl: „Měj se na pozoru, věrolomnice, před pomstou osudu. Jestliže nedodržíš svůj slib, trest tě nemine. A královna odpověděla: „Dobrá tedy, zaklínači. Nechť se stane, co se má stát. Hle, podívej se, tam si hraje deset dětí. Jestliže poznáš, které z nich je ti souzeno, vezmeš si je a zanecháš mě zde s puklým srdcem.“

Zaklínač mlčel.

„V pohádce,“ úsměv Calanthé byl stále více zlověstnější, „by královna, podle mého názoru, dovolila zaklínači, aby třikrát hádal. Ale my nejsme v pohádce, Geralte. Jsme tady, ve skutečnosti, ty a já a náš problém. A náš osud. To není pohádka, to je život. Prokletý, zlý, těžký, omyly, křivdami, žalem, rozčarováními a neštěstími nešet-

řící život, nevyhýbající se nikomu, ani zaklínačům, ani královnám. A proto, Geralte z Rivie, bude hádat jenom jednou.“

Zaklínač stále nic neříkal.

„Pouze jednou, jedinkrát,“ zopakovala Calanthé. „Ale, jak jsem řekla, to není pohádka, ale život, který si my sami musíme zaplňovat štěstím, protože nelze spoléhat na to, že to za nás udělá sám osud. Proto, nehledě na výsledek tvé volby, neodejdeš odtud s prázdnou. Odvezeš si s sebou jedno dítě. To, které si vybereš. Dítě, ze kterého pak uděláš zaklínače, pokud, samozřejmě, vydrží Zkoušku jedů.“

Geralt prudce zvedl hlavu. Královna se usmála. Znal ten zlý, krutý, pohrdavý, i když ne strojený úsměv krásné panovnice z Cintry.

„Udivilo tě to, viď?“ konstatovala Calanthé. „Inu, trochu jsem studovala. Protože Pavettino dítě by se mohlo stát zaklínačem, dala jsem si s tím práci. Mé zdroje, Geralte, však nic nehovoří o tom, kolik dětí z deseti Zkoušku jedů vydrží. Nebyl bys tak laskav a neukojil v tomto ohledu mou zvědavost?“

„Královno,“ odkašlal si Geralt, „zajisté jsi vynaložila dostatek úsilí na to, aby ses dozvěděla, že kodex a přísaha mi brání byť jen vyslovit název této zkoušky, natož pak o ní diskutovat.“

Calanthé prudce zastavila houpačku tím, že zabořila nohu do země. „Tři, nejvíce však čtyři z deseti,“ řekla vzápětí pokyvujíc hlavou v předstíraném zamyšlení. „Tvrdá selekce, řekla bych, že velice tvrdá, a to v každé její fázi. Nejdříve Výběr, pak Zkoušky. A pak Změny. Kolik výrostků nakonec získá medailóny a stříbrné meče? Jeden z deseti? Jeden z dvaceti?“

Zaklínač mlčel.

„Hodně dlouho jsem o tom přemýšlela,“ pokračovala dále Calanthé již bez úsměvu, „a došla jsem k závěru, že výběr kandidátů ve fázi Výběru má jen nepatrný význam. Není důležité, Geralte, zda nějaké dítě zemře nebo se zblázní z předávkování narkotiky? Není důležité, zda se něčí mozek roztrhne na dvě části neustálým blouznění, zda něčí oči prasknou a vytečou místo toho, aby se z nich staly kočičí oči? Není vůbec důležité, že mnoho dětí zemře ve vlastní krvi a ve vlastních zvratcích bez ohledu na to, zda je opravdu vybráno osudem nebo jen naprostou náhodou? Odpověz mi, Geralte.“

Zaklínač si položil ruce na prsa, aby nebylo vidět, jak se mu třesou.

„Proč bych ti měl odpovědět? Opravdu si myslíš, že ti odpovím?“

„Nemyslím si to,“ řekla královna a znovu se usmála. „Jako obvykle, se ve svých závěrech nemýlíš. Kdo ví, možná, že aniž bych čekala, že mi odpovíš, chtěla bych místo toho laskavě věnovat trochu pozornosti tvým, mnou nevynuceným, upřímným slovům. Slovům, která, kdož ví, bys ze sebe chtěl dostat a spolu s nimi to, co tíží tvé svědomí? Ne-li, tedy ne. Dejme se tedy do díla. Musíme přece poskytnout pohádkářům a vypravěčům vhodný materiál. Pojď si vybrat dítě, zaklínači.“

„Calanthé,“ řekl Geralt, dívaje se jí přímo do očí. „Je zbytečné mít obavy z toho, že vypravěči nebudou mít dostatek materiálu pro svá vyprávění. Budou-li mít k dispozici autentický materiál, sami si ho vyšperkují a zatraktivní. Jak jsi sama správně postřehla, není to pohádka, ale sám život. Proklatý, zlý život. Ale, k čertu, pokusme se ho normálně a dobře prožít. Snížíme tím počet jiným lidem činěných křivd na nezbytné minimum. V pohádce musí, samozřejmě, královna prosit zaklínače, ten zase chce do sáhnout svého a bude přitom dupat nohama. V normálním životě může královna prostě říci: – Neber mi, prosím tě, mé dítě. A zaříkávač jí odpoví: – Když mě tak pěkně prosíš, nevezmu si je. A odjede k zapadajícímu slunci. Přímo ze života. Ale za takové zakončení svého vyprávění by vypravěč nedostal od svých posluchačů ani vindru, nejvýše tak kopanec do zadku. Protože by bylo příliš fádní a nudné.“

Calanthé se přestala usmívat. V jejích očích se zablesklo něco, co již kdysi viděl.

„Jaké že by to bylo zakončení?“ zasyčela královna.

„Nehoňme se stále dokola kolem keře, Calanthé. Stejně víš, co mám na mysli. Odjedu stejně jako jsem přijel. Mám si vybrat dítě? A k čemu by mi bylo? Myslíš si, že mi na něm až tak záleží? Že jsem jel tady do Cintry, hnán představou, že ti vezmu vnuka? Ne, Calanthé. Možná, že jsem se chtěl jen podívat na to dítě, podívat se osudu přímo do očí… Protože sám nevím… Nemusíš se ale bát. Nevezmu si ho, postačí mi, když mě poprosíš…“

Calanthé prudce seskočila z koupačky na zem. V jejích očích se rozhořel zelený oheň.

„Poprosit tě?“ zasyčela vztekle. „Tebe? Bát se? Já bych se měla tebe bát, ty prokletý čaroději? Odvažuješ se házet mi do tváře svou pohrdavou lítost? Utěšovat mě svým soucitem? Vytýkat mi zbabělost a pochybovat o mé vůli? Díky mé vlídnosti ses stal nesmírně drzý a opovážlivý! Měj se přede mnou na pozoru!“

Zaklínač se rozhodl, že nepokrčí rameny. Usoudil, že bude lepší, když poklekne a skloní hlavu. Nemýlil se.

„Ano,“ zasyčela Calanthé, stojící přímo nad ním. Ruce měla volně spuštěné podél těla, prsty plné prstenů měla zaťaté v pěst. „No konečně! To je ta správná pozice. Z pokleku se odpovídá královně, když ti královna položí otázku. A jestliže to nebude otázka, ale rozkaz, tak ještě níž skloníš hlavu a okamžitě ho půjdeš vykonat. Rozuměls?“

„Ano, královno.“

„Výborně. Vstaň.“

Zaklínač vstal. Calanthé se na něho podívala a kousla se do spodního rtu.

„Hodně tě urazil můj výbuch? Hovořím o jeho formě, nikoliv o obsahu.“

„Ne.“

„Dobrá. Budu se snažit, aby se to neopakovalo. Jak jsem již tedy říkala, tam ve fontáně si hraje deset dětí. Jedno z nich si vybereš, to, které ti bude připadat nejvhodnější a nejpřiměřenější pro tvé záměry. Odvedeš si je a uděláš z něj zaklínače, protože to chce sám osud. A jestli to nechce osud, tak věz, že to chci já.“

Zaklínač sejí podíval do očí a hluboce se uklonil.

„Královno,“ řekl, „před šesti léty jsem ti dokázal, že některé věci jsou mnohem silnější než královská vůle. U všemohoucích bohů, jestli takoví opravdu existují, ještě jednou ti to dokáži. Nenuť mě, abych se rozhodl k něčemu, co v žádném případě nechci udělat. Omlouvám se za formu, ne za obsah toho, co jsem ti právě řekl.“

„Ve sklepeních mého hradu jsou velké a temné cely. Varuji tě, ještě jedno slovo a shniješ v nich.“

„Žádné z dětí, hrajících si ve fontáně se nehodí k tomu, aby se z něho stal zaklínač," řekl pomalu. „A není mezi nimi Pavettin syn."

Calanthé zavřela oči. Zaklínač se ani nepohnul.

„Pojď," řekla konečně královna, obracejíc se na patě. Zaklínač se vydal za ní. Šli mezi dlouhou řadou květy obsypaných keři a živých plotů. Královna vešla do růžového altánku. Byla v něm čtyři velká, z vrbového proutí upletená křesla, postavená kolem malachitového stolu. Na žilkované stolní desce, podpírané čtyřmi gryfy, stál džbán a dva stříbrné poháry.

„Posaď se a nalej."

Řekla mu to přímo, ostře, jako muž muži. Zaklínač jí odpověděl stejným způsobem, aniž by se však posadil. „Posaď se," zopakovala královna. „Chci si s tebou promluvit."

„Poslouchám."

„Jak to, že jsi věděl, že mezi dětmi není Pavettin syn není?"

„Nevěděl jsem to," rozhodl se Geralt pro upřímnost. „Prostě jsem to jen tak plácl."

„Aha. Mohla jsem si to domyslet. A to, že žádné z nich se nehodí na zaklínače? To je pravda? Jak to můžeš tvrdit? Jak jsi to zjistil? Pomocí magie?"

„Calanthé," řekl tiše zaklínač, „nemusel jsem to ani zjišťovat ani potvrzovat. V tom, cos řekla před chvílí, byla pravda. Každé dítě se hodí na zaklínače. O všem rozhodne až selekce. Později."

„U bohů moře! jak říká můj věčně nepřítomný muž," zasmála se královna. „Tak tedy to všechno není pravda? Celý ten Zákon překvapení? Ty legendy o dětech, o nichž nikdo nevěděl i o těch, jež první vítaly toho, kdo se vracel domů? Myslela jsem si to! Je to všechno jen hra! Hra s náhodou, zábava s osudem! Ale to je ďábelsky nebezpečná hra, Geralte."

„Vím to, královno."

„Hra s něčí křivdou. Řekni mi, Geralte, proč jsou rodiče nebo opatrovníci nuceni k tak obtížným a těžkým slibům? Proč se jim odebírají děti? Vždyť přece existuje spousta dětí, které se nikomu nemusejí odebírat. Po cestách se potulují celé houfy sirot a dětí bez střechy nad hlavou. V každé vsi je možné levně koupit jakékoliv dítě, každý rolník nebo vesničan rád prodá své dítě, protože pro něj není

žádný problém ihned si udělat další. Proč tedy to všechno? Proč jsi vynutil na Dunnym přísahu, stejně jako na Pavettě a na mně? Proč se znovu objevuješ přesně po šesti letech od narození dítěte? A proč ho, k čertu, nechceš? Proč jsi říkal, že už tě nezajímá?“

Zaklínač mlčel. Calanthé několikrát kývla hlavou.

„Nic neříkáš,“ konstatovala a opřela se o proutěné opěradlo klesla. „Zamysleme se, proč mlčíš a nic neříkáš. Logika je matkou všeliké vědy. Co nám tedy na to říká? Oč tedy jde? Koho to tady máme? Zaklínače, hledajícího osud, který je ukrytý ve velice podivném a bezesporu pochybném Zákonu náhody. Zaklínač nachází onen osud. Ale náhle ho přestává zajímat. Nechce, jak sám říká, Dítě překvapení. Má kamennou tvář, v jeho hlase zvučí kov a je z něj cítit chlad… Domnívá se, že královna – ať tak či onak žena – se dá oklamat, podlehne jeho tvrdé, mužné síle. Ne, Geralte, nebudu tě šetřit. Vím, proč ses vzdal volby dítěte, proč sis nechtěl vybrat žádné dítě. Rezignoval jsi proto, že nevěříš na osud. Protože si tím nejsi zcela jistý. A když si nejsi zcela jist… tak se začínáš bát. Ty se bojíš, Geralte.“

Zaklínač pomalu postavil na stůl svůj pohár. Pomalu, aby cinknutí stříbra o malachitovou desku stolu neprozradilo, jak se mu třese ruka.

„Nepopíráš to?“

„Ne.“

Naklonila se k němu a uchopila ho za ruku. Pevně. „Stoupl jsi v mých očích,“ řekla královna a usmála se. Byl to velice hezký úsměv. Proti tvé vůli, určitě proti tvé vůli, odpověděl jí úsměvem.

„Jak sis to domyslela, Calanthé?“

„Nic jsem si nedomyslela,“ stále nepouštěla jeho ruku. „Prostě jsem to jen tak plácla.“

Oba dva najednou se zasmáli. Pak mlčky seděli uprostřed zeleně a vůně řeřichy, uprostřed tepla a bzukotu včel.

„Geralte?“

„Ano, Calanthé?“

„Nevěříš na osud?“

„Nevím, zda vůbec něčemu věřím. A pokud se týká toho osudu… Obávám se, že jen on sám nestačí, že je zapotřebí něco víc.“

„Musím se tě na něco zeptat. Co je s tebou? Vždyť i ty sám jsi přece byl Překvapením. Myšilov tvrdí…“

„Ne, Calanthé. Myšilov tím myslel něco docela jiného. Myšilov… On to pravděpodobně ví. Ale používá jen to, co se mu hodí. Není pravda to, že jsem tím, koho je možné zastat v domě, aniž by byl můj příchod očekáván. Také není pravda to, jako kdybych se měl právě kvůli tomu stát zaklínačem. Jsem docela obyčejný sirotek, Calanthé. Nechtěný bastard jisté ženy, na niž si již nepamatuji. Vím ale, kdo to je.“

Královna na něj pronikavě pohlédla. Zaklínač však už dál nepokračoval.

„Cožpak všechny příběhy o Zákonu překvapení jsou pouze legendy?“

„Ano, všechny. Náhodu lze jen velice obtížně pokládat za osud.“

„Ale vy, zaklínači, ho nepřestáváte hledat?“

„Ne, nepřestáváme. Ale nemá to žádný smysl. Nic nemá smysl.“

„Věříte, že Dítě osudu projde zkouškami bez jakéhokoliv rizika?“

„Věříme, že takové dítě žádné zkoušky absolvovat nebude muset.“

„Ještě jednu otázku, Geralte. Hodně osobní. Mohu?“

Zaklínač pomalu přikývl na znamení souhlasu.

„Jak je všeobecně známo, nejideálnějším způsobem přenosu dědičných vloh je způsob přirozený. Ty jsi absolvoval zkoušky a přežil jsi. Jestliže ti tedy záleží na dítěti, které má speciální vlohy a je odolné… proč si tedy nenajdeš ženu, která… Jsem netaktní, viď? Ale zdá se, že jsem trefila hřebík na hlavičku, že ano?“

„Jako vždy,“ usmál se zaklínač smutně, „jsi bezohledná ve svých závěrech, Calanthé. Samozřejmě, že máš pravdu. To, o čem ses zmínila, je pro mě nedosažitelné.“

„Promiň,“ řekla Calanthé a úsměv zmizel z její tváře. „Inu, je to lidské.“

„To není lidské.“

„Ach, tedy žádný zaklínač…“

„Žádný. Zkouška Jedů, Calanthé, je strašná. A to, co se s chlapci děje během doby Proměn, je ještě mnohem horší. A nezvratné.“

„Jen se tady moc nevzrušuj,“ mrkla na něho královna. „To jsi celý ty. Není důležité, co s tebou bylo provedeno. Vidím pouze výsledek. Jak na můj vkus, celkem obstojný výsledek. Kdybych si mohla být opravdu jista tím, že Pavettino dítě by se jednou stalo tím, čím jsi ty, ani na chvíli bych neváhala.“

„Riziko je příliš vysoké,“ řekl rychle zaklínač. „Ano, jak jsi řekla, přežijí pouze čtyři z deseti.“

„K čertu, cožpak je nebezpečná jen Zkouška jedů? Cožpak riskují jen budoucí zaklínači? Sám život je plný rizika, v životě je také plno tvrdé selekce, Geralte. O všem rozhoduje zlá náhoda, nemoc, válka. Postavit se osudu je stejně nebezpečné, jako oddávání se do jeho rukou. Geralte… Dala bych ti své dítě, ale i já se bojím.“

„Nevzal bych si tvé dítě. Nemohl bych na sebe vzít takovou zodpovědnost. Nechtěl bych, aby tížila i tebe. Nechtěl bych, aby to dítě na tebe někdy vzpomínalo jako na… jako na…“

„Nenávidíš tu ženu, Geralte?“

„Mou matku? Ne, Calanthé. Domnívám se, že stála před volbou… Anebo že by neměla možnost volby? Ne, měla, víš přece, že by stačila patřičná kletba nebo elixír… Volba. Volba, kterou je třeba chránit, protože to je svaté a neoddiskutovatelné právo každé ženy. Emoce zde nehrají vůbec žádnou roli. Měla nezadatelné práva rozhodnout. Rozhodla se. Ale domnívám se, že kdybych se s ní setkal… výraz její tváře, který by měla… Bylo by to pro mě něco ve smyslu perverzní radosti, jestli víš, co tím myslím.“

„Vím přesně, co tím myslíš,“ pousmála se Calanthé. „Máš ale jen minimální šanci na splnění této radosti. Nedovedu odhadnout, kolik je ti let, zaklínači, ale domnívám se, že jsi mnohem starší, než na první pohled vypadáš. S ohledem na tuto skutečnost musí být ta žena…“

„Ta žena,“ přerušil ji chladně zaklínač, „určitě vypadá, že je mnohem mladší, než já.“

„Je to čarodějka?“

„Ano.“

„Zajímavé. Myslel jsem si, že čarodějky nemohou…“

„Ona si to určitě také myslela.“

„Určitě. Nediskutujme však o právu ženy na vlastní rozhodnutí, protože to je věc, překračující rámec této diskuse. Vraťme se k našemu problému. Nevezmeš si tedy s sebou to dítě? Neodvolatelně?“

„Neodvolatelně, královno.“

„A jestliže… jestliže osud není jen pouhý mýtus? Co když opravdu existuje? Nebojíš se, že se ti může pomstít?“

„Jestliže bude chtít se mstít, tak jedině na mně,“ řekl zaklínač klidně. „To já proti němu otevřeně vystupuji. Ty jsi přece splnila vše, co jsi slíbila. Jestliže by totiž osud nebyl jen legenda, musel bych si vybrat mezi tebou nabídnutými dětmi to pravé. Pavettino dítě je mezi těmi dětmi, že ano?“

„Ano, je.“ Calanthé pomalu sklonila hlavu. „Chceš je vidět? Chceš se podívat do očí osudu?“

„Ne, nechci. Rád se vzdám tohoto potěšení. Zříkám se toho děcka, nechci se dívat do očí osudu, protože v něj nevěřím. Protože vím, že když se mají sejít dva lidé a pak spojit své životy, sám osud k tomu nestačí. Je k tomu třeba něco víc, než jen předurčení. Kašlu na takový osud, nepůjdu za ním poslušně jako nějaký naivní slepec, vedený za ruku, který ničemu nerozumí. Je to mé neodvolatelné rozhodnutí, Calanthé z Cintry.“

Královna vstala. Usmála se. Zaklínač nedokázal uhodnout, co se za tím skrývá.

„Budiž, Geralte z Rivie. Možná, že tvým osudem bylo přijít sem a vzdát se toho, co ti náleželo, kdož ví? Domnívám se, že tomu tak opravdu bylo. Věz, že kdyby sis vybral, kdyby sis správně vybral, zjistil bys, že osud, kterému se vysmíváš, by si s tebou krutě zahrál.“

Zaklínač se podíval do jejích jedovatě zelených očí. Calanthé se usmála.

Za žádnou cenu ten úsměv nedokázal rozluštit. Vedle altánku rostl růžový keř. Zaklínač ulomil jednu růži, poklekl na jedno koleno a se skloněnou hlavou ji obouruč podal Calanthé.

„Škoda, že jsem tě nepoznala dříve, bělovlasý zaklínači,“ zavrněla tiše, berouc z jeho rukou růži. „Vstaň.“ Zaklínač vstal.

„Jestliže změníš svůj názor,“ řekla Calanthé, přibližujíc růži ke své tváři, „jestliže se rozhodneš… vrať se do Cintry. Budu na tebe

čekat. A tvůj osud zde bude na tebe čekat také. Ne nekonečně dlouho, ale nějakou dobu zcela určitě.“

„Buď sbohem, Calanthé.“

„Sbohem, zaklínači. Dávej na sebe pozor… Mám… Měla jsem před chvílí předtuchu… Podivnou předtuchu… že tě dnes vidím naposled.“

„Sbohem, královno.“

VI.

Probudil se a s údivem zjistil, že bolest stravující jeho nohu pominula. Zdálo se mu také, že se již přestal ozývat pulzující otok, napínající málem až k prasknutí kůži na jeho poraněné noze. Chtěl si na ni sáhnout rukou, přesvědčit se, že se nemýlí, ale nemohl se ani hnout. Než zjistil, že je to kvůli ohromné tíži kůží a přikrývek, které měl na sobě, vklouzl mu do žaludku ohavný pocit strachu a zaťal své krahující spáry do jeho střev. Zatínal a zase povoloval své prsty a v duchu si neustále říkal: Ne, ne, nejsem ochrnutý.“

„Probudil ses.“

Konstatování, ne otázka. Tichý, ale výrazný, měkký hlas. Žena. Zcela určitě mladá žena. Otočil hlavu, vyjekl bolestí, pokoušeje se zvednout.

„Nehýbej se. Alespoň ne tak prudce. Bolí tě to?“

„Nne…“ nálet na jeho rtech se konečně uvolnil. „Nne. Rána mě už nebolí… Záda…“

„Proleženiny.“ Strohé, chladné konstatování, vůbec se nehodící k tomu měkkému altu. „Poradím si s tím. Tady máš, napij se. Pomalu, malými doušky.“

V tekutině převládala jalovcová chuť a vůně. Stará známá věc. Jalovec nebo máta, oba bez účinku, jen kvůli tomu, aby zamaskovaly skutečné složení. Kromě toho rozpoznal plicník a šalvěj. Ano, zcela určitě plicník. Plicníkem se neutralizují toxiny a čistí krev při gangrénách nebo otravách krve.

„Pij. Vypij to všechno až do dna. Ale pomaleji, nebo se udusíš.“

Medailón na jeho krku se začal lehce chvět. Takže v nápoji byly i čáry. S velkým úsilím pořádně otevřel oči. Nyní, když zvedla hlavu, mohl se na ni pozorně podívat. Měla velice drobnou postavu. Nosila mužský oděv. Její malá, bledá tvář doslova zářila ve tmě.

„Kde to jsme?“

„Na mýtině smolařů.“

Ano, ve vzduchu byla cítit výrazná vůně pryskyřice. Slyšel hlasy, zalétající sem od ohniště. Někdo na ně právě hodil suché chrastí. Plamen hned vzápětí prudce vyrazil vzhůru. Světlo z ohniště mu dovolilo prohlédnout si ji lépe. Vlasy měla sepnuté čelenkou z hadí kůže. Její vlasy…

Dusivá bolest v krku a v hrtanu. Ruce křečovitě sevřené v pěst. Měla rusé, jasem ohně podbarvené, krvavě rudé vlasy. „Bolí tě něco?“ ucítila jeho pohyb, ale nezřetelně.

„Hned… Okamžik…“ Náhle ucítil prudký náraz tepla plynoucí z jejích rukou, pomalu se rozlévající po zádech a stékající dolů až k hýždím.

„Obrátím tě,“ řekla. „Nezkoušej to sám. Jsi příliš zesláblý. Hej, mohli byste mi pomoci?“

Kroky od ohniště, stíny, siluety. Někdo se k němu naklonil. Yurga.

„Jak se cítějí, pane? Je už jim lépe?“

„Pomozte mi ho obrátit na břicho,“ řekla žena. „Opatrně, pomalu. Ano, tak je to dobře. Děkuji vám.“

Nemusel se už na ni dívat. Ležel na břiše a nemusel se už bát toho, že se bude muset dívat do jejích očí. Uklidnil se natolik, že se mu již netřásly ruce. Mohla to cítit. Slyšel, jak vrzají popruhy její torny, jak cinkají flakóny a porcelánové nádobky. Slyšel její dech, cítil teplo sálající z jejích končetin. Klečela přímo u něho.

„Moje rána,“ ozval se, protože nemohl snést ticho, „vypadala moc ošklivě?“

„Ano, trochu.“ Chlad v jejím hlase. „Jako každá jiná rána po zubech. Nejhroznější a nejkomplikovanější druh ran. Ale to pro tebe, zaklínači, jistě není žádná novinka.“

Ví to, prohrabuje se v mé paměti. Čte v ní. Asi ne. A já vím proč. Má strach.

„Ano, asi to není pro tebe žádná novinka," zopakovala znovu, chrastíc přitom skleněnými nádobkami. „Viděla jsem, že máš několik jizev… Zvládla jsem to. Jak vidíš, jsem čarodějka a zároveň i léčitelka. To je můj obor."

Souhlasí, pomyslel si v duchu. Neřekl na to ani slovo.

„Abych se vrátila k ráně," pokračovala klidně dál, „tvůj tep, který je čtyřnásobně nižší než tep normálního člověka, ti zachránil život. Jinak bys nepřežil. Mohu to zcela zodpovědně potvrdit. Viděla jsem to, čím jsi měl ovázanou ránu. Mělo to napodobit ošetření, bohužel zcela bezúspěšně."

Mlčel.

„Později," pokračovala, vyhrnujíc mu košili ke krku, „se k tomu přidala otrava, jak je to zcela běžné při takovém kousnutí. Samozřejmě, tvůj zaklínačský elixír. Velice ti pomohl. Nechápu však, proč jsi současně bral i halucinogeny? Naposlouchala jsem se vrchovatě tvého blouznění, Geralte z Rivie."

Čte, pomyslel si zaklínač, přece jen čte. Anebo že by jí Yurga řekl, jak se jmenuji? Nebo jsem se sám prozradil, když jsem byl pod vlivem „černého racka"? K čertu, ví… Ale k čemu jí bude to, že ví, jak se jmenuji? K ničemu. Neví, kdo vlastně jsem. Nemá ani zdání, s kým má co do činění.

Ucítil, jak mu jemně vtírá do zad studenou, hojivou mast s ostrým zápachem kafru. Měla velice malé a měkké ruce. „Promiň mi to, že to dělám takhle, klasicky," řekla žena omluvně. „Mohla bych ti odstranit proleženiny pomocí magie, ale trochu jsem se vyčerpala, když jsem ti ošetřovala tu ránu na noze. Necítím se zrovna nejlépe… Ránu jsem důkladně vyčistila a zavázala. Už ti nic nehrozí. Během nejbližších dvou dnů však rozhodně nevstávej. I magicky sešité cévy rády praskají. Měl bys s tím hrozné problémy. Samozřejmě, že ti na noze zůstane jizva. Další do tvé sbírky."

„Děkuji ti," řekl zaklínač a přitiskl tvář do kůží, aby změnil svůj hlas, aby zamaskoval jeho nepřirozenou barvu. „Mohl bych se dozvědět, komu vděčím za…?"

Neřekne to, pomyslel si. Anebo bude lhát.

„Jmenuji se Visenna."

Já vím, pomyslel si.

„Těší mě,“ řekl pomalu, stále s kůží na tváři. „Jsem rád, že naše cesty se opět setkaly, Visenno.“

„Inu, náhoda,“ řekla chladně, položila mu košili na záda a přikryla ho kožešinami. „Zprávu o tom, že mě je zapotřebí, jsem dostala od celníků na hranici. Když někdo potřebuje mou pomoc, vždy nasednu na koně a jedu. Takový už mám divný zvyk. Poslouchej, tu mast nechám kupci, popros ho, aby tě s ní každý den ráno a večer natíral. Tvrdí, že jsi mu zachránil život, má tedy možnost se ti odvděčit.“

„Děkuji ti, Visenno, za tvou pomoc i za radu. Děkuji to… za všechno…“

Vyhrabal své ruce zpod kožešin a nahmatal její kolena. Zachvěla se, načež mu vložila do dlaně svou ruku a lehce ji stiskla. Opatrně povolil stisk a přejel svými prsty po její ruce až k rameni.

Samozřejmě. Hladká pokožka mladé dívky. Ještě silněji se zachvěla, ale neodtáhla ruku pryč. Pomalu se vrátil k její dlani a znovu ji jemně stiskl.

Medailón na jeho hrudi se zachvěl a nepatrně se pohnul.

„Děkuji ti, Visenno,“ zopakoval, těžce přitom ovládaje pohnutí. „Jsem rád, že se naše cesty opět zkřížily.“

„Náhoda,“ řekla dívka tiše.

Tentokrát však v jejím hlase nebyl chlad. „Anebo osud?“ zeptal se zaklínač, divě se přitom, protože vzrušení a nervozita náhle beze stopy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. „Věříš v osud, Visenno?“

„Ano,“ odpověděla po delší době. „Věřím.“

„Věříš tomu,“ pokračoval zaklínač, „že lidé, kteří jsou si určeni osudem, se vždy sejdou?“

„Ano, také tomu věřím… Co to děláš? Neotáčej se… Chci se ti podívat do tváře… Visenno. Chci se ti podívat do očí. A ty, ty se musíš podívat do mých očí…“

Udělala pohyb, jako kdyby chtěla vstát. Ale neudělala to. Zůstala u něj. Pomalu se k ní otočil, tiskna k sobě rty bolestí. Bylo zase mnohem více světla, někdo znovu hodil chrastí do ohně. Nepohnula se. Obrátila pouze hlavu na stranu, aby lépe viděl, jak se chvějí její rty. Silně mu stlačila ruku, velice silně. Díval se na ni. Byla jiná. Mě-

la zcela jiný profil. Malý nos. Malou bradu. Mlčela. Pak se náhle sklonila a podívala se mu přímo do očí. Zblízka. Beze slova.

„Jak se ti líbí," zeptal se zaklínač klidně, „moje vyspravené oči? Takové… neobvyklé. Zdalipak víš, co se dělá s očima zaklínačů, aby se vyspravily? Víš, že se to vždy nemusí povést?"

„Přestaň," řekla měkce. „Přestaň, Geralte."

„Geralt…" Náhle ucítil, jak se v něm cosi trhá na kusy. „To jméno mi dal Vesemír. Geralt z Rivie! Naučil jsem se dokonce i rivijskému přízvuku! Asi kvůli vnitřnímu pocitu vlastnictví domova. I když vymyšleného. Vesemír… mi dal to jméno. Vesemír mi také prozradil tvé jméno. Dost neochotně."

„Tiše, Geralte, tiše."

„Řekla jsi, že věříš v osud. A tehdy… tehdy jsi v něj také věřila? Ale jistě, muselas věřit. Muselas věřit, že osud nám přikazuje, abychom se setkali. Jen jemu vděčíš za to, že jsme se zase potkali. Sama jsi po tomto setkání příliš netoužila." Visenna mlčela.

„Vždy jsem si přál… Přemýšlel jsem o tom, co ti řeknu, až se zase konečně sejdeme. Přemýšlel jsem o otázce, kterou ti položím. Domníval jsem se, že mi to přinese zvrácený pocit radosti…"

To, co se zatřpytilo na její tváři, byla veliká slza. Zcela určitě. Ucítil, jak se mu prudce stahuje hrdlo až téměř k bolesti. Cítil, že je velmi unaven. Ospalý. Slabý.

„Na denním světle…" vyjekl, „zítra se ti v záři slunečních paprsků podívám do očí, Visenno… A položím ti svou otázku."

Anebo ti ji nepoložím, protože už je pozdě. Osud? Ó ano, Yen měla pravdu. Nestačí jen předurčení. Je třeba ještě něco víc… Zítra se ti podívám do očí… V záři slunečních paprsků…

„Ne," řekla něžně, tiše, sametově se chvějícím hlasem, který nekompromisně třásl s poklady paměti, paměti, která již neexistovala, která nikdy neexistovala, ale přece jen byla.

„Ano!" zaprotestoval. „Ano. Chci…!"

„Ne. Teď musíš spát. A až se probudíš, tak to už nebudeš chtít. Proč se máme na sebe dívat v záři slunečních paprsků? Co to změní? Nemůžeme už nic vrátit zpátky, nemůžeme nic změnit. Jaký smysl má, Geralte, kladení otázek? Opravdu ti skutečnost, že ti na ně nebudu umět odpovědět, způsobí perverzní radost? Co nám oběma dá,

když si budeme navzájem způsobovat bolest? Ne, nebudeme se na sebe dívat na denním světle. Spi, Geralte. A jen tak mezi námi, nebyl to Vesemír, kdo ti dal jméno. I když to nic nezmění a také nic nevrátí zpátky, chci, abys to věděl. Buď zdráv a dávej na sebe pozor. A nesnaž se mě hledat…“

„Visenno…“

„Ne, Geralte. Teď ne. Já… jsem byla tvůj sen. Buď zdráv.“

„Ne! Visenno!“

„Spi.“ V jejím sametovém hlase bylo možné vycítit tichý příkaz lámající jeho vůli, trhající ji na cáry. Náhlé teplo sálající z její dlaně.

„Spi.“

Usnul.

VII.

„Jsme už na Zaříčí.“

„Yurgo?“

„Už od včerejška, pane Geralte. Zakrátko narazíme na řeku Jarugu. Za ní už bude mé rodiště. Podívají se, i koně rázněji jdou a vesele pohazují hlavami. Cítí, že jsou blízko domova.“

„Domov… Bydlíš v tvrzi?“

„Ne. Mám svůj dům.“

„Zajímavé,“ řekl zaklínač a rozhlédl se kolem sebe. „Téměř nikde nejsou vidět stopy po válce. Slyšel jsem, že tato země byla hrozně zničena.“

„Ano,“ řekl Yurga. „Nevím, co tím myslí, ale ruiny nám zde rozhodně nechyběly. Podívají se trochu pozorněji na každou malou chalupu. V téměř každé zahradě je možné najít stopy po čerstvém vápně. A za řekou, jak uvidějí, to bylo ještě horší. Všechno tam bylo spáleno do základů… Ale což, válka je válka, je třeba žít dál. Přežili jsme velkou smršť, když Černí zpustošili naši zemi. Je pravda, že to tady vypadalo na to, že se všechno promění v jednu velkou pustinu. Většina z těch, kteří tehdy utekli, se už nevrátili. Ale do jejich chalup se nastěhovali noví majitelé. Musí se žít dál.“

„Máš pravdu,“ zabručel Geralt. „Je třeba žít. Není důležité co bylo. Je třeba žít…“

„Správně jste to řekli. No, tady to mají! Obléknou si to. Sešil jsem jim a zalátal kalhoty. Budou jako nové. Je to s nimi jako s touto zemí, pane Geralte. Válka ji zle potrhala, rozpárala a zkrvavila. Byla přeorána jako pole železnými bránami. Dokonce i ti, co v ní shnili, jí přinesou užitek tím, že ji zúrodní. Velice těžce se teď orá, protože všude na polích je velké množství kostí a železa, ale země si i s železem poradí…“

„Nebojíte se, že se Nilfgaarďané… že se Černí vrátí Už jednou nalezli v horách cestu…“

„Ano, mám z toho strach. Ale co z toho? Máme si sednout a plakat, třást se jako osiky? Je třeba žít. A co se má stát, to se stane. Před tím, co se má stát, přece nelze utéct.“

„Věříš v osud?“

„Jak bych mohl nevěřit? Po tom, co jsme se potkali na mostě a kdy mi pak zachránili život? Ach, pane zaklínači, uvidějí, moje Zlatonožka jim padne k nohám…“

„Dej už s tím pokoj. Abych ti pravdu řekl, já jsem ti mnohem více vděčen. Tam na mostě… Vždyť to je moje práce, Yurgo, moje zaměstnání. Já přece chráním lidi za peníze. Ne proto, že mám dobré srdce. Přiznej se, Yurgo, určitě jsi slyšel, co všechno si lidé vykládají o zaklínačích. Že se vlastně neví, zda sami nejsou horší než ti, které zabíjejí…“

„To není pravda, pane. Nevím, proč to říkají. Cožpak nemám oči? Jsou přece slepeni z téže hlíny jako já nebo ta léčitelka…“

„Visenna…“

„Nevyzpovídala se nám, jak se jmenuje. Ale ihned se u nás objevila, protože věděla, že ji někdo potřebuje. Věnovala se jim hned, jak seskočila ze sedla. Ó pane, co se jen natrápila s tou jejich nohou! Samou magií až praštělo ovzduší. My všichni jsme ze strachu utekli do lesa. A jí se potom z nosu spustila krev. Ó, s jakou láskou a péčí je pak ošetřovala. Určitě jako…“

„Jako moje matka?“ Geralt stiskl zuby.

„Ano. Správně to řekli. A když jste usnuli…“

„Ano, Yurgo?“

„Sotva se držela na nohou. Byla bledá jako plátno. Ale přišla k nám a zeptala se nás, zda někdo z nás něco nepotřebuje. Vyléčila smolařovy ruce, které mu zle pošramotil velký kmen. Nevzala si za to ani groš, místo toho nám tady nechala spoustu léků. Ne, pane Geralte, vím, že se o zaklínačích a čarodějích vede spousta řečí. Ale ne u nás. My z Horního Soddenu a lidé ze Zářičí víme své. Za mnohé vděčíme čarodějům, proč bychom tedy nevěděli, jací jsou? Vzpomínky na ně nekolují u nás v pomluvách, ale jsou vytesány do kamene. Sami to uvidějí, jen co vyjedeme z tohoto háječku. Konec konců, sami to vědí nejlépe. Tak o té válce věděl téměř celý svět? Teprve rok uplynul od jejího skončení. Museli jste o ní slyšet.“

„Nebyl jsem tady,“ zamručel zaklínač. „Téměř celý rok. Byl jsem na severu. Ale slyšel jsem o ní… Druhá bitva o Sodden…“

„Všechno uvidějí, pahorek i skály. Kdysi dávno jsme tomu místu říkali Kání Hora, ale teď jí všichni říkají Hora čarodějů nebo Hora Čtrnácti. Protože dvacet a ještě dva jich bylo na tomto pahorku, dvacet a dva se tam zúčastnilo bitvy. Čtrnáct jich přitom padlo. Byla to strašná bitva, pane Geralte. Země duněla, oheň padal z nebe jako déšť, hromy bily… Lilo tak, že člověk byl okamžitě celý promočený až na kůži. Ale nakonec přemohli čarodějové Černé, zlomili Moc, která je vedla. Čtrnáct jich celkem padlo v té bitvě. Čtrnáct jich položilo své životy…“

„Co je jim, pane?“

„Nic, pokračuj dál, Yurgo.“

„Strašná to byla bitva. Oj, kdyby nebylo těch čarodějů z hor, kdo ví, možná, že bychom teď tady spolu nehovořili na cestě do domu, který by možná také nestál, nebyl bych tady já a možná, že ani oni… Ano, za všechno vděčíme čarodějům. Čtrnáct jich zahynulo, když bránili lidi ze Soddenu a Zářičí. Ha, samozřejmě, že i jiní se tam bili, vojáci a šlechtici. Také rolníci. Kdo mohl, ten vzal vidle a kosu, nebo třeba jen silný kyj. Všichni odvážně bojovali. Mnoho jich bylo zabito. Ale čarodějové… Pro vojáka není žádné umění padnout v boji, protože to je přece jeho povolání. Kromě toho život je i tak krátký. Ale čarodějové mohou přece žít jak dlouho chtějí. Ani na okamžik neváhali.“

„Neváhali,“ opakoval zaklínač a přetřel si rukou čelo. „Neváhali. A já jsem byl zatím na severu…“

„Je jim něco, pane?“

„Ne, nic mi není.“

„Ano… Proto my všichni z širokého okolí tam přinášíme vždy v máji květy, na ten pahorek, právě nyní, v tento májový čas, během Belleteynu. Pokaždé tam hoří velké ohně. A budou plát až na věky. Věčně bude žít těch čtrnáct čarodějů v paměti lidí. A takový život v paměti lidí, to je přece…To je něco víc! Víc, pane Geralte!“

„Máš pravdu, Yurgo:“

„Každé naše dítě zná jména těch čtrnácti čarodějů, vytesaných do kamene, který bude stát navěky na vrcholu toho pahorku. Nevěříš mi? Tak poslouchají: Axel zvaný Raby, Triss Ranuncul, Atlan Kerk, Vanielle z Brogge, Dagobert z Vole…“

„Přestaň, Yurgo.“

„Co je jim, pane? Na smrt jste zbledli!“

„To nic není.“

VIII.

Zvolna šel nahoru, ostražitě, soustředěný na práci svých stehen a svalů v místě zázračně vyléčené rány. I když rána vypadala, že je úplně zahojená, stále si poraněnou nohu šetřil. V žádném případě na ni nenašlapoval celou svou vahou. Bylo mu horko. Vůně trav mu stoupala do hlavy. Byl celý jako omámený. Bylo to však velice příjemné omámení.

Obelisk nestál přesně uprostřed plochého vrcholu pahorku, byl postavený poněkud vzadu, za kruhem ostrých kamenů. Kdyby sem přišel těsně před západem slunce, ukazoval by stín menhiru, dopadající na kamenný kruh, směr, kterým se dívali čarodějové během bitvy. Geralt se podíval tím směrem, k neúpravným, hornatým polím. Jestliže ještě nyní na nich spočívaly kosti zabitých, a zcela určitě na nich ještě ležely, nebyly vidět, protože je zakrývala vysoká tráva. Nad poli kroužil jestřáb, zatáčející široké kruhy na svých dlouhých,

široce rozevřených křídlech. Jediný pohyblivý bod uprostřed horkem se zalykající krajiny.

Obelisk byl velice široký. Pět lidí by mělo co dělat, aby ho pomocí rozpažených rukou objalo. Na první pohled bylo zřejmé, že bez pomoci magie by nikdy nebyl vytažen až na samotný vrchol. Plochá strana menhiru, obrácená ke kamennému kruhu, byla hladce otesána. Byly na ní vidět vytesané runy.

Jména těch čtrnácti, kteří zahynuli.

Zaklínač se k němu pomalu blížil. Yurga měl pravdu. Pod obeliskem leželo velké množství květů – obyčejného, polního kvítí – máky, pomněnky, kopretiny, chrpy.

Jména těch čtrnácti.

Pomalu je četl odshora dolů. Před očima se mu objevovaly tváře těch, které znal.

Tmavovlasá Triss Ranuncul, veselá, smějící se prakticky čemukoliv, vypadající jako nějaké pachole. Měl ji rád. A ona jeho taky.

Lawdor z Murivelu, se kterým se kdysi málem popral ve Wyzimě, kde ho načapal, jak pomocí telekineze švindluje při kostkách.

Lytta Neyd, nazývaná Korál. Její přezdívka pocházela od barvy rtěnky, již používala. Lytta ho kdysi pomluvila u krále Belohunema a to tak, že šel na týden do vězení. Když ho pustili, přišel k ní, aby se jí zeptal, co ji k tomu vedlo. Ani nevěděl jak a kdy, skončil v její posteli, kde strávil další týden.

Starý Gorazd, který mu chtěl zaplatit sto marek za umožnění prohlídky jeho očí a tisíc marek za možnost vykonání pitvy, „nemusí to být zrovna dnes," jak se tehdy vyjádřil.

Zbyla tři jména.

Uslyšel za sebou tichý šelest. Rychle se otočil.

Byla bosá, v prosté, lněné tunice. Ve svých dlouhých, světlých vlasech, jež jí volně splývaly na ramena a záda, měla položený věneček ze sedmikrásek.

„Vítej," řekl.

Pozvedla k němu své studené, modré oči. Neodpověděla mu. Zjistil, že není opálená. Bylo to divné, nyní, na konci léta, kdy vesnická děvčata byla obvykle do bronzova opálená. Její tvář a ramena měly pouze jemně nazlátlou barvu.

„Přinesla jsi květy?“

Usmála se a sklopila řasy. Ucítil chlad. Beze slova ho minula, poklekla před menhirem, dotýkajíc se přitom dlaní chladného kamene.

„Já nepřináším květy,“ řekla a vzápětí zvedla hlavu. „Ty, které tady leží, jsou určeny pro mne.“

Díval se na ni. Klečela před menhirem tak, že zakrývala poslední jméno, jež do něj bylo vyryto. Byla bílá, nepřirozeně bílá na temném pozadí kamene.

„Kdo jsi?“ zeptal se zvolna.

Usmála se. Znovu ucítil závan chladu. „Ty to nevíš?“

Vím, pomyslel si, dívaje se do studeného blankytu jejích očí. Ano, zdá se, že vím kdo jsi. Byl klidný. Nemohl být jiný. Už ne.

„Vždy jsem byl zvědavý jak vypadáš, paní.“

„Nemusíš mě tak titulovat,“ odpověděla tiše, „tak dlouho se již přece známe.“

„Známe,“ potvrdil její konstatování. „Říkají, že mi kráčíš v patách.“

„Ano, kráčím. Ale ty se nikdy neotáčíš. Alespoň dodnes ne. Dneska ses za sebe ohlédl poprvé.“

Mlčel. Neměl co říct. Byl unavený.

„Jak… Jak k tomu dojde?“ zeptal se konečně, chladně a bez jakéhokoliv vzrušení.

„Vezmu tě za ruku,“ řekla, dívajíc se mu přímo do očí , „vezmu tě za ruku a povedu tě přes louku mokrou, studenou mlhou.“

„A co bude dál? Co je za tou mlhou?“

„Nic,“ usmála se. „Dál pak není nic.“

„Stále jsi mě všude doprovázela, jeden jediný krok za mnou,“ řekl. „Dopadla jsi pokaždé jen ty, které jsem já cestou míjel. Proč? Šlo ti o to, abych zůstal sám, viď? Abych se konečně začal bát? Řeknu ti pravdu.Vždy jsem se tě bál, vždy. Neotáčel jsem se dozadu za sebe, protože jsem měl strach. Z obavy, že tě uvidím, kráčející těsně za mnou. Vždycky jsem se bál. Celý můj život uplynul ve strachu. Bál jsem se… až do dnešního dne.“

„Do dnešního dne?“

„Ano, do dnešního dne. Stojíme tváří v tvář proti sobě a já necítím žádný strach. Všechno jsi mi vzala. I ten strach jsi mi vzala.“

„Proč jsou tedy, Geralte z Rivie, tvé oči plné strachu? Třesou se ti ruce, jsi celý bledý, proč? To se tak bojíš toho posledního jména, vyrytého do obelisku? Jestli chceš, řeknu ti, jak zní to jméno.“

„Nemusíš. Vím, jaké jméno to je. Kruh se uzavírá, had zatíná zuby do vlastního ocasu. Musí to tak být. Ty a to jméno. A květy. Pro ně a pro tebe. Čtrnácté jméno vyryté v kameni, které jsem vyslovoval uprostřed noci i v záři slunečních paprsků, za mrazu, za horka i v dešti. Ne, nebojím se ho nyní vyslovit.“

„Tak je vyslov.“

„Yennefer… Yennefer z Vengerbergu.“

„A květiny jsou pro mě.“

„Přestaňme s tím,“ řekl namáhavě. „Vezmi… Vezmi mě za ruku“

Vstala, přistoupila k němu. Ucítil prudký chlad bijící do jeho těla. Ostrý, pronikavý chlad.

„Ne dnes,“ řekla, „někdy příště. Ale ne dnes.“

„Všechno jsi mi vzala…“

„Ne,“ přerušila ho. „Já si nic neberu. Já pouze beru za ruku. A to jen proto, aby ani pak nikdo nebyl sám. Sám v mlze… Na shledanou, Geralte z Rivie. Někdy příště.“

Neodpověděl jí. Otočila se a pomalu odešla. Zmizela v mlze, která náhle klesla na celý vrcholek pahorku, v mlze, v níž všechno zmizelo, v bílé, mokré mlze, v níž se rozpustil obelisk, u jeho úpatí ležící květy a všech čtrnáct na něm vyrytých jmen.

Nic nebylo, byla jen mlha a mokré, díky drobným kapičkám vody se třpytící stébla trav pod nohama. Trávy pronikavě voněly, těžce, sladce, omamně, až do morku kostí, až do zapomění, k únavě…

„Pane Geralte! Co je jim? Usnuli jste? Říkal jsem jim, že jsou ještě zesláblí. Proč jste lezli na ten pahorek?“

„Usnul jsem,“ přetřel si zaklínač rukou obličej a několikrát prudce zamrkal očima. „Usnul jsem, k čertu… To nic, Yurgo, to to horko…“

„Ano, mají zase horečku. Musíme jet, pane. Pojďte, pomohu jim sejít z té sutě.“

„Nic mi není.“

„Nic jim není! Zajímalo by mě, proč v tom případě mají pěnu u úst? Co je to napadlo, lézt na ten pahorek po otravě krve v takovém horku? Mohl jsem jim všechno říct. Co je jim?“

„Nic mi není, Yurgo. Opravdu si pamatuješ všechna jména?“

„Určitě.“

„Přesvědčím se, jak to vypadá s tvou pamětí… Poslední čtrnácté jméno. Jaké jméno to je?“

„Ale jsou pořádný nedůvěřivec, pane Geralte. Ničemu nevěří. Chtějí se přesvědčit, zda mám pravdu? Říkal jsem jim přece, že ta jména u nás zná každé malé dítě. Poslední, říkají? Ano, poslední jméno je Yoel Grethen z Carreras. Neznali ho?“

Geralt si přetřel hřbetem ruky víčko. A podíval se na menhir. Na všechna jména.

„Ne,“ řekl. „Neznal jsem ho.“

IX.

„Pane Geralte?“

„Ano, Yurgo.“

Kupec sklonil hlavu, nějakou dobu mlčel, omotávaje si kolem prstu zbytek tenkého řemínku, kterým spravoval zaklínačovo sedlo. Konečně se zvedl a lehce poklepal pacholkovi jedoucímu s vozem na rameno.

„Běž dozadu, Pokwite. Teď pojedu já. Posadějí se na kozlík, pane Geralte.A co ty se tady pořád pleteš pod nohama, Pokwite? Vyskoč z vozu. Chceme si spolu promluvit a tvoje uši k tomu vůbec nepotřebujeme.“

Klepna, kráčející za vozem, zaržála a zaškubala postraňky, závidějíc Pokwitově kobylce její pravidelný krok.

Yurga pohodil opratěmi a popohnal koně lehce bičem.

„Ano,“ řekl Yurga, „věci se mají tak, pane. Slíbil jsem jim tehdy… tam na mostě… složil jsem jim přísahu…“

„Není třeba,“ přerušil ho rychle zaklínač. „Není třeba, Yurgo.“

„Je to třeba," řekl ostře kupec. „Mé slovo není dým. To, co nečekám, že doma naleznu, bude jejich."

„Dej pokoj. Nic od tebe nechci. Jsme vyrovnáni."

„Ne, pane. Jestliže něco takového doma naleznu, pak to je vůle osudu. A jestliže bych se měl vysmívat osudu nebo mu lhát, pak mě tvrdě potrestá."

Vím, pomyslel si zaklínač. Vím to.

„Ale, pane Geralte…"

„Copak, Yurgo?"

„Ve svém domě nenaleznu nic, co nečekám. Opravdu nic a zcela určitě ne to, na co jste se spoléhali. Pane zaklínači, Zlatonožka, moje žena, už nikdy nemůže mít děti. Proto ať se stane, co se stane, dítě v domě nebude. Špatně jste se, jak vidím, strefili."

Geralt neodpověděl.

Yurga rovněž mlčel. Klepna znovu zaržála a pohodila hlavou.

„Ale mám dva syny," řekl náhle rychle Yurga, dívaje se před sebe. „Dva zdravé, silné a chytré pořízky. Musím je přece někde dát do služby. Jeden z nich… Myslel jsem, myslel jsem, že se bude se mnou učit kupectví. A druhý …"

Geralt mlčel.

„Co tomu říkají?" Yurga se obrátil k zaklínači a podíval se na něho. „Požádali jste mě na mostě o slib. Chtěli jste děcko do jejich zaklínačské školy. Proč by to mělo být neočekávané dítě? A očekávané ne? Mám dva, jeden z nich ať se učí. Řemeslo jako řemeslo. Ani lepší, ani horší."

„Jsi si zcela jistý," ozval se Geralt, „že není horší, než jiné?"

Yurga přimhouřil oči.

„Chránit lidi, zachraňovat jim životy, jaká to je podle jejich názoru věc? Dobrá nebo špatná? Těch čtrnáct na pahorku, oni na tom mostě. Co jste činili, pane? Dobro nebo zlo?"

‚Nevím," řekl zaklínač pomalu, „opravdu nevím, Yurgo. Občas se mi zdá, že to vím. A někdy mám zase pochybnosti. Opravdu bys chtěl, aby také tvůj syn měl tytéž pochybnosti?"

„Jen ať je klidně má," řekl vážně kupec. „Je to dobrá věc, sloužící lidem."

„Co?"

„Pochybnosti. Pouze zlo, pane Geralte, nikdy o ničem nepochybuje. A svému osudu nikdo neunikne.“

Zaklínač na to neřekl nic.

Cesta se prudce stáčela pod vysoký břeh, na kterém rostly břízy, které se bůhví jakým zázrakem držely na strmém úbočí. Břízy měly žluté listí. Podzim, pomyslel si Geralt, zase podzim. Dole se leskla řeka. Bílá střecha strážní věžičky. Střechy chalup, otesané trámy přístavu. Někde skřípal kolovrat. Prám přirážel ke břehu, rozrážeje vodu svým tupým nosem, rozhrnujícím na hladině slámu a listí uvězněné v hustém kožichu špíny. Skřípěla lana, vytahovaná převozníky. Na břehu shromážděný dav lidí hlasitě hlučel.V tom ruchu bylo možné slyšet vše: ženský křik, kletby mužů, dětský pláč, ryk dobytka, ržání koní, bečení ovcí. Jednolitá, basová hudba strachu.

„Ustupte z cesty! K čertu, ustupte!“ řval jezdec s hlavou ovázanou zakrváceným kusem jakéhosi hadru. Až po břicho ve vodě ponořený kůň se prudce vzpínal na zadních nohou, vysoko zvedaje přední nohy v gejzírech vody do vzduchu.

V přístavišti velký křik, strážci se štíty v rukou nemilosrdně rozhánějící dav, tlukoucí bezlítostně kolem sebe násadami svých oštěpů.

„Pryč od prámu!“ křičel podkoní, mávaje nad sebou mečem. „Pouze vojáci! Odstupte nebo vám rozsekám kebule!“

Geralt přitáhl uzdu a zastavil kobylu tančící na samém kraji úvozu. Úvozem, v řinčení výstroje a zbraní, cválali v mračnech prachu těžkooděnci. Kopyty koní zvířený prach téměř zahaloval za koňmi běžící štítonoše.

„Geraltéé!“

Zaklínač se podíval dolů. Na opuštěném, dolů z cesty shozeném, dřevěnými klecemi naloženém voze poskakoval a prudce mával rukama štíhlý muž v červeném kabátci a v malém klobouku s volavčím perem. V klecích třepetaly křídly, kdákaly a syčely husy a slepice.

„Geraltéé, to jsem já!“

„Marigolde! Pojď sem!“

„Odstupte! Odstupte od prámu!“ řval v přístavišti jezdec s ovázanou hlavou. „Prám je určen pouze pro vojáky! Chcete na druhý břeh, vy psi? Tak se chopte seker a hajdy do lesa pro stromy na prám! Prám je pouze pro vojáky!“

„Proboha, Geralte,“ sípal básník, škrábající se po strmém břehu úvozu, „vidíš, co se to tady děje? Ti ze Soddenu nepochybně prohráli bitvu. Začal ústup. Co to říkám? Jaký ústup? To je prachsprostý útěk! I my bychom měli odtud co možná nejrychleji zmizet, Geralte. Na druhý břeh Jarugy…“

„Co tady děláš, Marigolde? Kde ses tady vzal?“

„Co tady dělám?“ vykřikl bard. „Utíkám stejně jako ostatní. Celý den se kodrcám na tom prokletém voze! Nějaký zkurvysyn mi v noci ukradl koně. Geralte, prosím tě, vytáhni mě z toho pekla! Říkám ti, každou chvíli tady mohou být Nilfgaarďané! Kdo se nedostane na druhou stranu Jarugy, bude na kousky rozsekán! Rozsekán, chápeš?“

„Marigolde, nedělej zbytečnou paniku.“

Dole v přístavišti ržání koní, tahaných násilím na prám, splašeně dupoucích po trámech. Křik. Tlačenice. Gejzíry vody, když jeden vůz spadl do vody. Ryk volů držících své tlamy těsně nad hladinou řeky. Geralt uviděl, jak bedny a skříně z vozu se pod vodou obrátily, udeřily do prámu a pomalu začaly plout po proudu. Křik, kletby a nadávky. V úvozu oblaka prachu a dusot koní.

„Pěkně popořádku!“ vykřikoval ovázaný jezdec, najížděje svým koněm do davu lidí, deroucích se na prám. „Nedělejte paniku! Pěkně popořádku!“

„Geralte,“ vyjekl Marigold a uchopil rukou otěže jeho koně. „Vidíš, co se to tam dole děje? Ani ve snu se nám nepodaří dostat se na ten prám. Vleze na něho tolik vojáků, kolik jich unese a na druhé straně řeky ho spálí, aby nemohl posloužit Nilfgaarďanům. Tak se to obvykle dělá, no ne?“

„Máš pravdu,“ kývl hlavou zaklínač. „Tak se to obvykle dělá. Nechápu však, odkud se bere ta panika? Cožpak jde o první válku? Jako kdyby předtím žádná jiná válka nebyla. Jako obvykle všechno skončí tak, že obě královské družiny se navzájem pokočkují, pak se oba králové dohodnou, podepíší smlouvu a oba se nakonec spolu opijí. Pro ty, kdož si ještě v této chvíli navzájem lámou žebra v přístavišti, se v zásadě nic nezmění. Proč tedy celý ten zmatek?“

Marigold se na něho pozorně podíval, nepouštěje z rukou otěže.

„Asi máš velice špatné informace, Geralte," řekl. „Anebo nechápeš jejich obsah. Toto není obyčejná válka o trůn nebo zájmy země. Toto není potyčka dvou feudálů, kterou jejich poddaní pozorují, aniž by přerušili senoseč."

„Co to tedy je? Vysvětli mi to, protože asi opravdu nevím, oč tady běží. Jen tak mimochodem, mezi námi, příliš mě to nezajímá, byl bych ale rád, kdybys mi to přece jen objasnil."

„Ještě nikdy nedošlo k takové válce," řekl vážně bard. „Nilfgaardská armáda nechává za sebou spálenou zemi a celé hromady mrtvol. Celá pole posetá mrtvolami. To je totální vyhlazovací válka. Nilfgaard proti všem. Ukrutnosti…"

„Žádná válka se neobejde bez ukrutností," přerušil ho zaklínač. „Přeháníš, Marigolde. Je to jako s tím prámem: tak se to obvykle dělá. Je to taková, jak bych to řekl, vojenská tradice. Co svět světem stojí, zemí táhnoucí vojska zabíjejí, drancují, vypalují a znásilňují, jen s tím rozdílem, že ne vždy v tomto pořadí. Tak se to obvykle dělá. Co svět světem stojí, vesničané spolu se svými ženami, dětmi a dobytkem se schovávají po lesích a když všechno skončí, vracejí se zpátky…"

„Ale ne v této válce, Geralte. Až tato válka skončí, nebude nikdo, kdo by se mohl vrátit a také nebude kam se vrátit. Nilfgaard za sebou zanechává spáleniště, jeho vojsko postupuje jako láva, která nemilosrdně ničí vše, co se jí postaví do cesty. Šibenice a kůly se táhnou podél cest na míle daleko, dým se valí k obloze a zakrývá celý obzor. Řekl jsi, co svět světem stojí, nebo něco podobného. Vypadá to na to, že Nilfgaarďané sestoupili z hor, aby náš svět zničili!"

„To je nesmysl. Komu by záleželo na ničení světa? Války se nevedou kvůli ničení. Války se vedou ze dvou důvodů: Jedním z nich je touha po moci, druhým důvodem jsou peníze."

„Nefilosofuj, Geralte! To, co se děje, nezměníš filosofickými úvahami! Copak to nevidíš? Proč mi nevěříš? Uvěř mi, Jaruga Nilfgaarďany nezadrží. V zimě, až zamrzne, půjdou dál. Říkám ti, musíme utíkat na Sever. Tam snad nedojdou. Ale kdyby i tam nakonec došli, náš svět už nikdy nebude takový, jaký býval. Geralte, nenechávej mě tady! Sám si neporadím! Nenechávej mě tady!"

„Tobě asi přeskočilo, Marigolde,“ řekl zaklínač a předklonil se v sedle. „Pravděpodobně jsi strachy zešílel, když si myslíš, že bych tě tady mohl nechat. Podej mi ruku a vyskoč si za mě do sedla. Tady nemáš co pohledávat, na prám by ses tak jako tak stejně nedostal. Odvezu tě proti proudu řeky, kde se pokusíme najít nějakou loď nebo prám.“

„Padneme do rukou Nilfgaarďanů. Jsou už velice blízko. Viděl jsi ty jezdce? Jdou přímo z bitvy. Jeďme po proudu řeky, k ústí Iny.“

„Přestaň krákat. Proklouzneme, neboj se. Po proudu řeky jsou davy lidí, při každém prámu se bude dít totéž, co tady. Všechny lodě jsou už dávno pryč. Vydáme se proti proudu. Neboj se, dostanu tě na druhou stranu řeky, i kdyby třeba na holé kládě.“

„Ale vždyť druhý břeh řeky je odtud sotva vidět!“

„Nežvaň. Řekl jsem, že tě přepravím.“

„A ty?“

„Vyskoč si za mě na koně. Promluvíme si cestou. Hej, k čertu, ale ne s tím vakem! Chceš, aby Klepně praskl hřbet?“

„To je Klepna? Klepna byla hnědá a tohle je ryzka.“

„Každý můj kůň se jmenuje Klepna, dobře to víš. A nezdržuj. Řekl jsem, bez vaku. Co to v něm, k sakru, máš? Zlato?“

„Rukopisy! Verše! A trochu jídla…“

„Hoď to všechno do řeky. Napíšeš nové verše. A o jídlo se s tebou rozdělím.“

Marigold udělal kyselý obličej, dlouho se ale nerozmýšlel. Velikým obloukem hodil vak do vody. Vyskočil na koně, trochu se zavrtěl a chytil se zaklínačova opasku.

„Jedeme, jedeme,“ pobízel netrpělivě. „Neztrácejme zbytečně čas, Geralte. Zapadněme do lesa, dřív než…“

„Přestaň, Marigolde, protože tvůj strach začíná pomalu přecházet také na Klepnu.“

„Nedělej si ze mne legraci, k sakru. Kdybys viděl to, co já…“

„K čertu, zamkni tu svou klapačku! Jedeme, ještě před večerem bych chtěl mít tvou přepravu z krku.“

„Mou? A co ty?“

„Já mám ještě na tomto břehu řeky nějakou práci.“

„Ty jsi snad zešílel, Geralte. Není ti život milý? Jakou práci?“

„To tě nemusí zajímat. Jedu do Cintry.“

„Do Cintry? Už není žádná Cintra.“

„Co to říkáš?“

„Už není žádná Cintra. Zbylo z ní spáleniště a hromada sutin. Nilfgaarďané…“

„Sesedej, Marigolde.“

„Cože?“

„Sesedej!“ zaklínač se rychle obrátil v sedle. Trubadúr se podíval na jeho tvář a sletěl z koně dolů, jako kdyby spatřil samotnou smrt. Ustoupil o krok dozadu, zakopl a málem spadl na zem.

Geralt pomalu sesedl. Přehodil otěže kobylce přes hlavu, chvíli nerozhodně stál na místě, pak si přejel rukou s nataženou rukavicí po tváři. Posadil se na kraji vývratě, pod rozložitý keř hlohu s tmavě červenými plody.

„Pojď tady ke mně, Marigolde,“ řekl. „Posaď se. A řekni mi všechno, co víš o Cintře. Všechno.“

Básník si k němu přisedl.

„Nilfgaarďané se tam dostali průsmykem,“ začal po chvíli odmlčení. „Byly jich tisíce. Obklíčili cintryjská vojska v Marnadalském údolí. Bitva trvala celý den, od úsvitu až do půlnoci. Cintřané statečně bojovali, ale skoro všichni byli nakonec pobiti. Jejich král také padl, zatímco jejich královna… Calanthé.“

„Ano. Nedovolila, aby se Cintřané rozutekli. Sebrala kolem sebe a své korouhve všechny, kdo přežili, probili se přes obklíčení a stáhli se za řeku, směrem k městu. Všichni, kdo toho byli schopni.“

„A Calanthé?“

„S hrstkou rytířů hrdinně bránila převoz a celý ústup. Říká se, že se bila jako muž, vrhala se jako šílená do největší vřavy. Nakonec byla probodena několika oštěpy, když zaútočila na nilfgaardskou pěchotu. Těžce raněnou ji odvezli do města. Co máš v té lahvi, Geralte?“

‚Kořalku. Chceš?“

„Asi ano.“

„Mluv, mluv dál, Marigolde. Řekni mi všechno, co víš!“

„Město se prakticky vůbec nebránilo. Nešlo o klasické obležení. Nebylo totiž nikoho, kdo by se postavil na hradby. Rytíři, kteří přeži-

li, spolu se svými rodinami, velmoži a královnou… se zabarikádovali v hradu. Nilfgaarďané dobyli hrad za pochodu. Jejich čarodějové rozdrtili na prach bránu a část hradeb. Bránila se pouze bašta, zřejmě zabezpečená kouzly a čáry, protože dlouho hrdinně odolávala nilfgaardské magii. Navzdory tomu vtrhli Nilfgaarďané po čtyřech dnech do hradu. Nikoho tam nenašli živého. Nikoho. Ženy zabily děti, muži ženy a ti, kdo přežili, se vrhli na meče útočníků nebo… co je ti, Geralte?“

„Pokračuj dále, Marigolde.“

„Nebo… jako Calanthé… hlavou dolů… ze samého vrcholu hradní věže… Říká se, že poprosila, aby ji… Ale nikdo nechtěl. Doplazila se tedy na vrchol hradní věže a… hlavou dolů. Hrozné věci pak byly prováděny s jejím tělem… Co je ti, Geralte?“

„Nic… Marigolde… nic mi není. V Cintře byla… Dívenka… Vnučka Calanthé. Měla kolem deseti, jedenácti let. Jmenovala se Ciri. Neslyšel jsi něco o ní?“

„Ne. Ale v hradu a jeho okolí došlo ke strašlivé řeži. Téměř nikdo se nezachránil. Z těch, co bránili věž, se také nikdo nezachránil. Ale to už jsem ti říkal. Většina žen a dětí z vážených rodů byla právě tam.“

Zaklínač mlčel.

„Ta Calanthé,“ zeptal se Marigold. „Znal jsi ji?“

„Ano, znal.“

„A tu dívenku, na kterou ses ptal? Ciri?“

„Ano, i tu jsem znal.“

Od řeky zafoukal vítr. Zvrásnil vodu a zacloumal větvemi stromů, ze kterých začalo padat listí jako zimou se chvějící déšť. Podzim, pomyslel si zaklínač, opět podzim.

Vstal.

„Věříš v osud, Marigolde?“

Trubadúr zvedl hlavu a podíval se na něho široce otevřenýma očima.

„Proč se ptáš?“

„Odpověz mi.“

„No… věřím.“

„A zdalipak víš, že jen samotný osud je příliš málo? Že je zapotřebí ještě něco víc?“

„Nerozumím ti, Geralte.“

„Nejenom ty. Ale opravdu to tak je. Je zapotřebí něco víc. Problém je v tom, že já… že já se již nikdy nedovím, co.“

„Co je ti, Geralte?“

„Nic mi není, Marigolde. Pojď, vyskoč do sedla. Jedeme. Bylo by škoda, kdybychom ztratili celý den. Kdo ví, jak dlouho nám zabere hledání lodi. A budeme potřebovat velkou loď. Nenechám tady přece Klepnu.“

„Přepravíme se spolu?“ zaradoval se básník.

„Ano. Na této straně řeky už nemám co pohledávat.“

X.

„Yurgo!“

„Zlatonožko!“

Běžela k němu od brány, křičela a klopýtala vzrušením. Její dlouhé, zpod šátku vyčnívající vlasy za ní dlouze vlály. Yurga hodil opratě vozkovi, seskočil z vozu na zem a vyběhl jí v ústrety. Chytil ji pevně v pase, zvedl ze země a několikrát se s ní zatočil na místě.

„Jsem zase tady, Zlatonožko! Vrátil jsem se!“

„Yurgo!“

„Vrátil jsem se. Ej, rychle otevřete vrata! Hospodář se vrátil! Ech, Zlatonožko!“

Byla celá mokrá, voněla mydlinami. Právě prala. Postavil ji na zem, ale ani pak ho nepustila, celá vzrušená, roztřesená, horoucí.

„Zaveď mě do domu, Zlatonožko.“

„Bohové, ty ses vrátil! Celé noci jsem probděla. Yurgo… kolik nocí jsem ani nezamhouřila oka…“

„Vrátil jsem se. Ech, vrátil jsem se! Vrátil jsem se bohatý! Zlatonožko, vidíš ten vůz? Hej! Vjeď s tím vozem dovnitř! Vidíš ten vůz? Zlatonožko, hodně toho přivážím, aby…“

„Yurgo, nezajímá mě cos přivezl… Vrátil ses… Živ a zdráv.“

„Říkám ti, že jsem se vrátil bohatý. Až uvidíš…“

„Yurgo? A kdo je to? Ten černě oděný muž? A, bohové, s mečem?“

Kupec se otočil. Zaklínač sesedl z koně, odvrácený na druhou stranu, předstírající, že upravuje postroj a otěže svého koně. Nedíval se na ně.

„Řeknu ti to později. Ach, Zlatonožko, kdyby ne on… A kde jsou děti? Jsou zdravé?“

„Zdravé, Yurgo, zdravé. Šly na pole odhánět vrány, ale sousedi jim určitě řeknou, že jsi doma. Všechny přiletí jako vítr, všechny tři…“

„Tři? Slyšel jsem dobře, Zlatonožko? Můžeš…“

„Ne, ale musím ti něco říci… Nebudeš se zlobit?“

„Já? Na tebe?“

„Přijala jsem děvčátko, Yurgo. Vzala jsem si je od druidů, víš, od těch, co po válce děti zachraňovali… Sbírali je v lesích, ty sirotky a ty, které se ztratily… Sotva živé… Yurgo? Ty se zlobíš?“

Yurga si položil ruku na čelo. Ohlédl se. Zaklínač šel pomalu za vozem. Za uzdu vedl svého koně. Nedíval se na ně, stále nenápadně odvracel hlavu.

„Yurgo?“

„Ó bohové,“ vyjekl kupec. „Ó bohové! Zlatonožko… Něco co nečekáš, že nalezneš! Ve svém domě!“

„Nehněvej se, Yurgo… Uvidíš, že ji budeš mít rád. Je to hrozně milá, chytrá a pracovitá dívenka, i když trochu podivná. Nechce mluvit o tom, odkud je, hned se potom rozpláče. Tak se jí na to neptám. Yurgo, vždyť víš, jak jsem vždy chtěla mít dcerušku… Co je ti?“

„Nic,“ řekl tiše. „Nic. Osud. Celou cestu mluvil ze spánku, v horečce neblábolil o ničem jiném, než o osudu. Osud, osud, osud… Proboha… To není nic pro nás, Zlatonožko, na to náš rozum nestačí. Nemůžeme chápat to, o čem přemýšlejí takoví, jako on. O čem sní. Na to náš rozum nestačí…“

„Táta!!!“

„Nadbore! Suliku! Vy jste ale vyrostli, jste silní jako býčci! Tak pojďte ke mně, děti moje…“

Najednou se zarazil. Uviděl malou, štíhlou bytůstku s popelavě plavými vlasy, pomalu kráčející za chlapci. Dívenka se na něho podívala. Uviděl velké oči, zelené jako jarní tráva a třpytící se jako dvě malé hvězdičky.

Děvčátko se však najednou rozběhlo. Yurga viděl, jak dívenka rychle běží, jak… Uslyšel, jak tenkým, pronikavým hláskem křičí:

„Geralte!“

Zaklínač se bleskově odvrátil od svého koně. A rozběhl se vstříc malé holčičce. Nikdy by nevěřil, že člověk může utíkat tak rychle.

Setkali se uprostřed dvorku. Dívenka s popelavě plavými vlasy v šedé sukénce a bělovlasý zaklínač s mečem na zádech, celý v černé, kožené haleně, lesknoucí se stříbrem. Zaklínač měkkými skoky, dívenka drobnými krůčky. Zaklínač na kolenou, dívčiny ruce kolem krku, popelavě plavé, myší vlasy na rameni. Zlatonožka hluše vykřikla. Yurga ji objal a beze slova ji k sobě přitiskl. Druhou rukou objal oba chlapce a přitulil je k sobě.

„Geralte!“ opakovala stále dokola dívenka, tulící se k zaklínači. „Našel jsi mě! Věděla jsem to! Vždycky jsem to věděla! Věděla jsem, že mě najdeš!“

„Ciri,“ řekl zaklínač.

Yurga neviděl jeho tvář, ukrytou v popelavých vlasech. Viděl pouze ruce v černých rukavicích, objímající záda a ramena malého děvčátka.

„Našel jsi mě! Ach, Geralte! Pořád jsem na tebe čekala! Tak hrozně dlouho! Teď už budeme spolu, že ano? Budeme už jen a jen spolu? Ano? Odpověz mi, Geralte! Řekni, že ano! Navždy spolu!“

„Navždy, Ciri.“

„Tak, jak to říkali, Geralte. Tak jak to říkali… Jsem tvůj osud? Řekni! Jsem tvůj osud?“

Yurga uviděl zaklínačovy oči. A velice se podivil. Slyšel tichý Zlatonožčin pláč, cítil, že se jí třesou ramena. Díval se na zaklínače, celý napjatý a zvědavý na jeho odpověď. Věděl, že ji nepochopí, ale přesto na ni čekal. A dočkal se.

„Jsi něco víc, Ciri. Něco víc.“

Andrzej Sapkowski

Jen málokterému autorovi, nepocházejícímu z anglosaské oblasti, se podařil takový úspěch, jako dnes zřejmě (a u nás rozhodně) nejpopulárnějšímu polskému spisovateli Andrzeji Sapkowskému. Osobně se tomu ale příliš nedivím – Sapkowského imaginární svět, svět zaklínače Geralta, trubadúra Marigolda, čarodějek Visenny a Yennefer a princezničky Ciri, je našemu čtenáři zřejmě mnohem bližší než svět artušovských legend a severských ság. Čeští čtenáři svůj obdiv projevili vysokým zájmem o knihu Zaklínač – Stříbrný meč, fanoušci fantastické literatury pak udělením prestižních cen Ludvík, čtenáři specializovaného časopisu Ikarie pak této knize udělili cenu Ikaros, o níž se A. Sapkowski dělil se samotným velmistrem žánru J. R. R. Tolkienem. To snad nepotřebuje žádný komentář.

Geraltův svět je zvláštní – autor sám říká, že je to svět někdy v budoucnosti, po nějaké, blíže nespecifikované, katastrofě, po níž lidstvo znovu osídluje svět, obydlený nejrůznějšími mutanty a nestvůrami. Mnohé z nich si A. Sapkowski vymyslel, pro mnohé sáhl do pověstí a mytologií nejrůznějších národů. Zaklínači jsou svého druhu průkopníci, přizpůsobující svět potřebám lidí, hubící nepřátelské nestvůry, ohrožující klidný život lidského rodu, zároveň ale bránící ty tvory, kteří by pro lidstvo měli být přínosem. Lidé ale osídlují a dobývají stále další a další oblasti. Jak říká Agloval: „My po tom schodišti sestoupíme. Zjistíme, co je na druhé straně oceánu, je-li tam vůbec něco.“ Ano lidé již překonali pokles a jsou na vzestupu, nic už je nedokáže zastavit. Ještě přežívají poslední rezidua jiných bytostí (Brokilon), ale i zde se již blíží konec. Jaký bude další osud zaklínačů a čarodějů? Nevíme, ale tušíme, že již brzy zmizí poslední z nich a Geraltův svět se změní bezezbytku ve svět lidí. Tento svět je sice ještě primitivní, spíše středověký, roztříštěný do množství státečků, každých pár kroků člověk překročí nějaké hranice, jsou zde ale i patrný známky vzestupu – Čaroděj Istredd zkoumá minulost – nové

poznatky si razí cestu přes zpátečnictví mnoha lidí, svět se civilizuje. Bude jednou stejný jako náš – nebo lepší?

Meč osudu, jak jste již poznali, se od Stříbrného meče značně liší. Je to próza mnohem vyzrálejší, polská kritika ji dokonce přirovnává k U.Ecovi. M.Parowski např. napsal:

„Sapkowski je, stejně jako U. Eco, postmodernista – jenže je daleko čtivější.“ O tomto výroku by se dalo jistě polemizovat. Sám Sapkowski se pojmu „postmodernismus“ upřímně směje – „Homér byl nejspíš také postmodernista. I on přece navazoval na předchůdce.“ I Geralt je v Meči osudu jiný – už netasí meč tak rychle, jako v první knize, už má pochybnosti, je starší, zralejší, moudřejší. I povídky vypadají jinak. Ve Stříbrném meči Geralt vždy někam přišel, chvíli debatoval, pak se šel bít a nakonec odešel nebo byl vyhnán, což byla jediná závažnější kritická výtka (a pohříchu oprávněná), s níž se tyto povídky setkaly. V druhé knize už podobné klišé nenajdeme, právě naopak. A to je dobře.

Připojujeme dva rozhovory s A.Sapkowským. V prvním autor odpověděl na několik našich otázek, ve druhém se ptal sám sebe. Měl už totiž dost nekompetentních autorů medailonů, a pak, A. Sapkowski zná A. Sapkowského určitě nejlépe. Tento rozhovor je převzat z informátoru Polconu 90.

Rozhovor s autorem

– Tvoje první knížka – Zaklínač – Stříbrný meč – se u českých čtenářů setkala s velmi příznivým ohlasem. Určitě tě to těší. Co bys chtěl svým čtenářům u nás vzkázat?

Co může říci a cítit autor, když se dozví o čtenářském úspěchu své knížky? Možná je to málo originální a rafinované, ale já mám prostě radost. A se zápalem se pouštím do práce. Protože mám motivaci!

– Geralt v tomto svazku je romantičtější a prolévá méně krve než v knize první. Co se s ním děje, nestárne? Nemyslíš si, že obrovský rozmach fantasy v celém světě znamená jistý návrat k romantice?

Romantika je s fantasy neodmyslitelné svázána. Fantastika bez romantiky a melancholie, taková, v níž jde jen o sekání mečem nebo zaklínadly, popisy znásilňování dívek nebo nestvůr, které řvou, kopou a plijí, to je fantasy velice špatná. Právě taková „díla“ sword & scorcery této literatuře velice uškodila, přičinila se o to, že fantasy byla zařazena do škatulky literatury pro kretény. Dokonce i v fantasticko-fanovském ghettu se fantasy pořád ještě považuje za něco horšího než SF.

Jenže fantasy je literaturou snů. V dnešních smutných časech vzrůstá poptávka po snech. Po té troše romantiky, lyriky, melancholie. A jestli se to autorovi podaří, čtenář pak může v četbě najít – kromě eskapických snů – i něco k zamyšlení.

A jestli Geralt stárne? Všichni stárneme, zaklínači také, ačkoli jejich mutované organismy stárnou velice pomalu. Ale romantika není, aspoň mám ten dojem, souzena jen mladíkům.

– Nejsem sám, kdo si všiml jistého rozdílu mezi první knihou a jejím pokračováním. Je jím rozdílná úloha žen. Ve Stříbrném meči byly důležité ženské postavy takřka bez výjimky hrdinkami zápornými – princezna v Zaklínači, Vereena i Strakuše Renfri. Jen Visenna a Calanthé byly postavami kladnými. V této knize je tomu právě naopak – Yennefer, Essi Očko i malá Ciri jsou ženy sebejisté, rozhodné a přitom neztrácejí ženské kouzlo. Co ten posun působilo? A jaký je tvůj vztah k feminismu, o němž se u nás v poslední době začíná hodně hovořit?

Odkypak musí být žena, která má charakter, vlastní názory, právo rozhodovat a umí toto právo využívat, feministkou? Žena inteligentní a nezávislá? A proč, odpusť, by taková žena měla být nesympatická?

Když tvořím ženské postavy, snažím se seč mohu vyhnout stereotypu, používanému ve fantasy – zvláště pak ve fantasy špatné. Žena ve špatné fantasy je pro válečníkův odpočinek a zábavu, jeho kořistí, jeho odměnou. Hrdinovi špatné fantasy se žádné žena nevzepře, a jestli se už vzepře, pak on jí usekne hlavu. Toto schéma bytostné nesnáším – jako člověk i jako čtenář.

Jenže jako autor musím lavírovat mezi pravděpodobností charakterizace a atraktivitou příběhu – hrdinové i hrdinky fantasy přece musí být poněkud „zvláštní“. Tady se prostě někdy musí přehánět. Je to vidět i v anglosaské fantasy – tak nějak došlo k tomu, že tam dominují ženy, popisující fantastické příhody fantastických žen. Marion Zimmer Bradley, Tanith Lee, Barbara Hambly, Clarence Janice Cherryh, Diana Paxson, Mercedes Lackey – abych se zmínil aspoň o některých – píší právě takto a proto se také často hovoří o „feministické fantasy“, jejíž autorky jsou nazývány feministkami. Někdy je to skutečně pravda, častěji je to ale přehnáno.

Tvrdím, že pokud ve fantasy díle amazonka nebo čarodějnice praští muže mečem nebo zaklínadlem a omráčeného případně i znásilní, pak to ještě není feminismus – je to pouhý vyprávěčský chvat. A autor musí ovládat vyprávěčské „chvaty“, za to právě, ne za něco jiného, bere peníze.

– Máš úspěch. A autoři tohoto žánru, kteří mají úspěch, se přestávají spokojovat s cykly povídek a začínají psát cykly románů. Nemyslíš, že by byl čas nakreslit mapu Geraltova světa a do toho románu se pustit?

Nuže, tento čas přišel. Sedím nad románem a s námahou se prodírám kupředu. A co se týče mapy – Standa Komárek z Českého Těšína mi najednou a nečekaně poslal vlastnoručně vytvořenou MAPU MÉHO SVĚTA. Až mě zamrazilo. Sedím teď nad tou mapou a medituji – protože on mě to mapou dostal. Jestliže to vyjde, pak se BUDU MUSET při psaní dalšího pokračování, zvláště pak románu, té mapě přizpůsobit!!! Ježíš Maria, ten mě, ale dostal!!

– V rozhovoru, otištěném v první knížce, jsi říkal, že ti nevyhovuje ono klasické schéma, uplatňované ve fantasy – na Západě Říše dobra a na Východě Říše zla, přičemž onu Říši dobra může zachránit nějaký kladný hrdina, který se vydá na cestu za kouzelným Prstenem, Mečem. Drahokamem atd. Jenže já mám teď podle poslední povídky dojem, že ti ten kánon vyhovovat začíná. Nemám pravdu?

Nemáš. Kánon ještě neznamená „schéma“, protože schéma je banalita je to nuda, nedostatek originality. Nechci román nudný, banální a málo originální. Udělám všechno proto, aby byl jiný.

– A nakonec obligátní otázka – nač se mohou tví čtenáři těšit v blízké budoucnosti?

Píšu, píšu. O plánech se nebavme, protože mi je život často mění. Pořád ještě nejsem pánem svého času a o spisovatelském režimu se mi muže jen zdát. A co se týče kreativity prožívám, jako ostatně každý, vzlety i pády. Nu, normální osud umělce. Abych neřekl – schéma.

Rozhovor A. Sapkowského s A. Sapkowským

– Kdo jste? Prosím po řadě – věk, povolání, stav.

Čtyřicet tři, zaměstnán v zahraničním obchodě, ženatý.

– Kým byste chtěl být?

Pánem, fojtem, plebánem. Fara, bylo-li by to možné, by měla ležet blízko dálnice Pia – Wacz.

– Znamení zvěrokruhu?

Co byste řekl?

– Blíženci?

Přesně tak.

– Literární tvorba?

Žádná.

– To snad ne. Vždyť jste přece publikoval ve „Fantastyce“ nějaké „fantasy“.

Tak se zeptejte znovu.

– Literární tvorba?

Publikoval jsem ve „Fantastyce“ nějaké „fantasy“.

– Proč zrovna „fantasy“? Lze se snad domnívat, že SF napsat neumíte?

Lze.

– V čem spočívá rozdíl mezi „fantasy“ a pohádkou?

V košatém dialogu.

– Čím si lze vysvětlit nevysvětlitelnou skutečnost, že čtenáři, jak se říká, vás rádi čtou?

Košatým dialogem.

– To nechápu.

Fantastika má hrozný tisk a ještě horší typ sloupců. Sevřený text se číst nedá, dialog se sleduje lépe a podvědomě se líbí.

– Myslíte?

Ano.

– Chtěl byste ještě něco dodat?

Ne.